

СВЕТИЊА

октобар, новембар, децембар 2013.

Садржај:

1. Светиња на Небу	5
2. Небо на Земљи	13
3. Жртве	21
4. Поуке из Светиње	29
5. Помирење: жртва за очишћење	37
6. Дан помирења	45
7. Христос - наша Жртва	53
8. Христос - наш Свештеник	61
9. Преадвентни или истражни суд	69
10. Последњи Дан помирења	77
11. Наша пророчка вест	85
12. Космички сукоб око Божијег карактера	93
13. Опомене из Светиње	101

СВЕТИЊА

Аутор: Мартин Пребстле

Број: 4/2013.

Припрема:

Хришћанска адвентистичка црква, Одељење за суботну школу
www.subotnaskola.org

Превод: Милан Шушљић

Лектура: Татјана Самарција Грек

Издаје:

ТИП Препород, Београд

За издавача:

Драган Пејовски,
11000 Београд, Радослава Грујића 4

Табеле заласка Сунца припрема: мр Радомир Грујић

Штампа: Euro Dream, Нова Пазова, 2013.

Тираж: 4000

УВОД СЛИКА СПАСЕЊА

Нема никакве сумње да је највеће откриће Божије љубави и карактера крст на Голготи, на коме је сам Бог у личности Исуса Христа принео Себе на жртву за грехе света. Да би нам помогао да боље разумемо шта је значила та велика жртва, Бог је одредио да се подигне земаљска Светиња као сликовити приказ плана спасења. Ова земаљска Светиња, међутим, била је само модел небеске Светиње, која представља средиште Божијег присуства и активности у свемиру.

Бог је подигао Светињу на Земљи као средство за поучавање људи. Израилска Светиња и њене службе приказују важне истине о откупљењу, о Божијем карактеру, и о коначном уништењу греха.

Светиња представља модел који нам помаже да разумемо Исуса као нашу велику Жртву и нашег Свештеника. Када је Јован Крститељ рекао својим ученицима да је Исус „Јагње Божије које узео на се гријехе свијета“ (Јован 1,29.36), они су разумели шта је хтео да каже јер су познавали Светињу. Посланица Јеврејима захтева познавање правила старог јеврејског свештенства, тако да су првобитни читаоци Посланице Јеврејима могли да схвате шта Исус чини за њих на небесима. Терминологија Светиње послужила је да се објаве истине о хришћанском начину живота. Укратко, познавање система Светиње постало је темељ за радосну вест о спасењу у Христу.

Међутим, током хришћанске историје порука Светиње готово је сасвим пала у заборав. Тек ће средином деветнаестог века адвентни покрет поново указати на Божији план спасења у оквиру предадвентног суда, и нова светлост обасјаће истину о Светињи.

„Наука о Светињи представљала је кључ којим је разјашњена тајна разочарења из 1844. године. Она је изнела на видело заокружени систем

истина, повезан и складан, показујући да је Божија рука усмеравала велики покрет чекалаца Христовог другог доласка; она је открила и њихову садашњу дужност, објашњавајући њихов положај и дело које им је поверено.“ (Велика борба, поглавље 24, стр. 346)

Као кључ целокупног система истине, наука о Светињи и Христовој свештеничкој служби остала је темељ вере адвентиста све до данас. У ствари, порука Светиње јединствено је адвентистичко учење. Истовремено, ниједно друго учење адвентистичких хришћана – изузев, можда, науке о Суботи – није се суочило са тако много изазова. Хвала Богу, годинама смо не само одолели свим тим нападима, већ и боље упознали и схватили ову темељну истину, продубивши тако и своје разумевање науке о спасењу.

Елен Вајт препоручује да науци о Светињи посветимо највећу пажњу, зато што је „Светиња на Небу средиште Христовог посредовања за људе. Она је значајна за свако људско биће на земљи. Она нам отвара поглед на план спасења све до непосредног свршетка времена и уједно нам открива славни завршетак борбе између правде и греха. Од највеће је важности да ове ствари темељито истражујемо и да будемо спремни да свакоме ко нас пита дамо одговор за наше надање.“ (Велика борба, погл. 28, стр. 397, 398) На тај начин ми можемо да „у овом времену имамо праву веру“ и да „заузмено положај који Бог жели да имамо“. (Исто, стр. 397)

Наука о Светињи открива нам мисао Божијег срца. Проучавајући науку о Светињи ми ћемо се приближити Свевишњем Богу и личности нашег Спаситеља, и тако успоставити дубљи, лични однос са Њим.

Према томе, предмет нашег проучавања у току овог тромесечја биће Божија светиња, њен модел на Земљи и њен оригинал на Небу.

Марџин Предсјиле живи у Аусџирији са својом суџрујом Маријаном и њихова два сина Максом и Јонаџаном. Он је џрофесор Јеврејске Библије на Адвенџисџијичком џеолошџком факулџетџу Боџенхофен, у Аусџирији.

СВЕТИЊА НА НЕБУ

Текстови за проучавање у току седмице: Јеремија 23,23.24; Псалам 89,14; Откривење 4.5; Псалам 11,4-7; 5. Мојсијева 25,1; Јеврејима 8,1.2.

Текст за памћење: „Тада чуј с Неба, из стана својега, молбу њихову и молитву њихову, и подај им правицу.“ (1. О царевима 8,49)

„Где Бог живи?“ Ово безазлено питање шестогодишњака може вас прилично збунити, зар не? Оно може покренути и много тежа питања као што су: „Ако Бог живи на једном месту, како је могуће да буде на свим местима истовремено?“ или „Да ли је Богу уопште потребно место за становање?“ или „Ако Му није потребно, зашто га онда уопште има?“ или „Ако Му је заиста потребно, зашто Му је потребно?“

Добра су то питања на која, узимајући у обзир колико мало знамо и колико не знамо, није нимало лако одговорити.

Било како било, одговор можемо дати само на темељу онога што знамо. Као хришћани, знамо из Библије да Бог настава на Небу, да активно делује у нашу корист тамо горе, и да је средиште Његовог деловања небеска Светиња.

Свето Писмо је јасно: небеска Светиња је стварно место које нас учи великим истинама о Божијем карактеру и деловању. Стога ће се поука за ову седмицу усредсредити на небеску Светињу и дело које Господ у њој обавља за нас, јер све што Он чини у Светињи заиста је усмерено на нас и за наше добро.

Често говоримо да је Бог свуда и на сваком месту, или да је „свеприсутан“, што значи да је истовремено присутан у целом свемиру. „Јесам ли Ја Бог изблиза, говори Господ, а нијесам Бог и издалека? Може ли се ко сакрити на тајно мјесто да га Ја не видим, говори Господ; не испуњам ли Ја Небо и Земљу, говори Господ.“ (Јеремија 23,23.24) И Давид је схватио да нико не може да побегне од Господа (Псалам 139). Заиста, као што Павле тврди, Бог је близу свакоме, бар у духовном смислу те речи (Дела 17,27.28).

Поред тога што је свеприсутан, Бог је и вечно постојећи. Бог нема ни почетка ни краја (Псалам 90,2). Он је увек био и увек ће бити (Јуда 1,25).

Читајте текст у 1. О царевима 8,49. и у Псалму 102,19. Шта нам ти текстови говоре о месту Божијег пребивалишта? Како да разумемо значење тих текстова? Можемо ли их уопште разумети?

Писмо је пуно текстова који говоре да је Божије боравиште на Небу (1. О царевима 8,30.43.49). Да ли то значи да је Бог присутнији на Небу него на неком другом месту? Очигледно је да Бог борави на Небу на неки посебан начин, да је тамо присутан у слави и неокаљаној светости. Божије присуство најизразитије се показује на Небу.

Међутим, постоји разлика између Божијег „општег присуства“ и Његовог „посебног присуства“. Бог је у општем смислу присутан на сваком месту; али, Он одлучује да се открије на посебан начин на Небу и, као што ћемо видети, у небеској Светињи.

Наравно, морамо да признамо да смо ограничени у свом разумевању Његове физичке природе. Он је дух (Јован 4,24) и као такав не може да буде обухваћен било каквом структуром или димензијом (1. О царевима 8,27). Иако је тако, Библија приказује Небо (Јован 14,1-3) и небеску Светињу као стварна места (Јеврејима 8,2) у којима се Бог може видети (Дела 7,55.56; Откривење 4,2.3). Морамо да закључимо да Бог прихвата да се сретне са својим створењима чак и на Небу и у небеској Светињи.

Много је тога што тешко можемо да замислимо или разумемо, попут места где пребива Бог. Ипак, Библија каже да је то место стварно. Како да научимо да имамо поверења у све што Библија учи, колико год да је тешко да то разумемо? Зашто је важно за нас да научимо да имамо поверења и у оне речи Библије које не разумемо?

ПРЕСТОНА ДВОРАНА

Читајте текстове у Псалмима 47,6-9; 93,1,2; 103,19. Шта нам ови текстови говоре о Богу и Његовом престољу?

Неколико виђења о небеском престољу описано је у Библији. Већина описује неку врсту небеског скупа са Богом као Царем. Занимљиво је да се већи део тих скупова бави људским проблемима, обично представљајући Бога како делује или говори у прилог праведнима.

Библија осим тога приказује Бога као суверена. На пример, опис Господа као Цара стална је тема у Псалмима. Бог није само Цар на Небу, већ је и Цар целе Земље (Псалам 47,7). Он је Цар, али не само у будућности, већ сада и овде (Псалам 93,2).

Чињеница да је Божији престо утврђен на небесима има много импликација. Једна од њих је да је Бог независан и над свим у свемиру.

Читајте текстове у Псалму 89,14. и 97,2. Шта нам они говоре о Божијем карактеру и о природи Његове владавине?

Божија владавина обухвата праведност и правичност, али и љубав и истинољубивост. Ови морални квалитети описују начин на који Он влада у људском свету и наглашавају Његов положај у целом свемиру. Он очекује да ове исте особине Његове владавине и Његов народ покаже у свом животу (Михеј 6,8; Исаија 59,14). Наша је света предност да их покажемо.

„Као што кроз послушност Његовим природним законима Земља треба да произведе своја блага, тако послушношћу Његовом моралном закону срца људи треба да одражавају особине Његовог карактера.“ (Темељи срећног дома, стр. 116)

Како бисмо могли да боље прикажемо доброту, поштење и правду у свету који је испуњен злом, непоштењем и неправдом? Зашто треба да буде тако?

Читајте четврто и пето поглавље из Откривења. Шта нам та два поглавља кажу о Божијем небеском пребивалишту? На који начин се у њима представља и план спасења?

Виђење о небеској престоној дворани у ствари је виђење о небеској Светињи. То постаје очигледно на темељу израза који се односе на јеврејски обредни систем. На пример, речи за „врата“ и за „трубу“ у Откривењу 4,1 често се појављују и у Септуагинти – древном грчком преводу Старог завета – и то у вези са Светињом. Три драга камена у Откривењу 4,3 део су напрсника првосвештеника. Седам свећњака подсећају на свећњаке у Соломуновом храму. Двадесет и четири старешине подсећају на двадесет и четири реда свештеника који су се током године смењивали на служби у Храму, и на молитве принесене у златним посудама за „тамјан“ (Псалам 141,2). Сви ови стихови подсећају на старозаветно богослужење у земаљској Светињи.

Конечно, заклано Јагње из петог поглавља Откривења указује, наравно, на Христову жртвену смрт. Христос, Јагње, једини је Посредник спасења које долази од Бога; Он је проглашен достојним јер је победио (Откривење 5,5), јер се жртвовао (Откривење 5,9.12) јер је Бог по својој природи (Откривење 5,13.14).

„Христос је узео на себе људску природу, положио је свој живот на жртву да би човек учествујући у Божијој природи могао добити вечни живот.“ (Одабрана сведочанства, 3. свеска, стр. 141)

Оно што видимо у ова два поглавља усмерена на Божији престо, представља опис Божијег дела спасавања људског рода. Осим тога, видимо где се Божије дело представља другим интелигентним бићима на Небу, што је једна од главних тема у великом сукобу између Христа и сотоне.

Сетите се да је Христос, и сам Бог, узео на Себе људску природу и умро као ваш Заменик, тако да сва зла која сте учинили и за која бисте морали да будете кажњени падну на Њега уместо на вас. Зашто би требало да вас ова истина покрене у свему што чините?

Читајте текст у Псалму 11,4-7. и у Авакуму 2,20. Шта Бог још чини у свом небеском Храму и зашто је важно да и ми то знамо?

Многи Псалми откривају да Бог није равнодушан према потребама праведних и према неправдама с којима се често суочавају. Он делује и решава случајеве који вапе за правдом. Он ће оправдати праведног и осудити кривца, као што би то учинио сваки праведни судија (5. Мојсијева 25,1).

Када Бог суди, Његова престопа дворана постаје судска дворана, док небески престо постаје судијска столица. Онај који седи на престолу представља судију (видети Псалам 9,4-8), што је добро познат приказ на Блиском истоку, где је владар често био и судија.

Божији суд обухвата и незаконике и праведнике. Док незаконици добијају казну, сличну оној коју су добили градови Содом и Гомор, поштени „ће гледати Његово лице“ (Псалам 11,6.7). Класична комбинација престопа и судске дворане среће се у Данилу 7,9-14. Овај значајан текст биће предмет каснијег проучавања. И ту се суђење завршава двома пресудама: ослобођењем светих и осудом Божијих непријатеља.

У Књизи пророка Авакума, на пророково питање Богу зашто ћути на неправде (Авакум 1) Бог одговара да ће сигурно судити (Авакум 2,1-5). Док идоли немају „духа“ или „даха“ (Авакум 2,19), Бог Створитељ је на престолу у свом Храму, небеској Светињи, спреман да суди.

Пророчки позив гласи: „Ћути пред Њим сва земљо!“ (Авакум 2,20). Понашање прикладно у односу према Богу који влада и суди јесте тишина пуна страхопоштовања и побожности.

Место на ком Бог показује своје нарочито присуство и на ком Га славе сва небеска бића јесте оно исто место где Он обавља своје праведно суђење – небеска Светиња. Бог је праведан, и на сва своја питања о правди наћи ћемо одговор у време које ће одредити Бог, а не ми.

Колико год да вичемо и да тражимо правду, немамо тако често прилику да одмах доживимо њено извршење. Зашто се онда морамо ослонити на Божију правду? Без тог обећања, какву наду бисмо уопште имали?

МЕСТО СПАСЕЊА

Читајте текст у Јеврејима 8,1.2. Шта Христос чини пред Божијим престолом?

Посланица Јеврејима тврди да Христос служи у небеској Светињи као наш Првосвештеник. Његов рад је усредсређен на наше спасење јер се показује „пред лицем Божијим за нас“. (Јеврејима 9,24) Он саосећа са нама, уверава нас да нећемо бити одбачени, већ ћемо добити милост и благодат (Јеврејима 4,15.16) захваљујући ономе што је Он учинио за нас. Као и у земаљској Светињи, и у небеској се одвија „помирење“ грешника са Богом (Јеврејима 2,17). Исус који је умро за нас сада служи на Небу „за нас“.

Читајте текст у Откривењу 1,12-20; 11,19; 15,5-8. Које описе Светиње срећемо у тим текстовима?

Текстови које смо прочитали само су неки од оних у којима се појављује опис Светиње или служби у њој. У ствари, већина главних делова Откривења започиње призором у Светињи или га бар садржи.

Први уводни приказује Христа одевеног као Првосвештеника како хода између седам свећњака (Откривење 1,12-20). Други приказује небеску престону дворану, наводећи широку лезу појмова повезаних са Светињом: престо, жишци, море, заклано јагње, крв, златне посуде за тамјан (4. и 5. поглавље Откривења). Трећи приказује свагдашњу службу посредовања у оквиру првог одељења небеске Светиње (Откривење 8,2-6). Четврти и најважнији приказује нам поглед у друго одељење Светиње (Откривење 11,19). Пети приказује целу небеску Светињу (Откривење 15,5-8). Шести приказује јединствен по томе што не садржи никакво изричито позивање на Светињу, вероватно како би показао да је Христово дело у њему завршено (Откривење 19,1-10). Завршни приказује славни свети град на Земљи, који као „скинија“ или „шатор“ „силази с Неба“ (Откривење 21,1-8).

Пажљиво проучавање ових приказа открива да су међусобно повезани, приказујући постепено напредовање процеса спасења које је Бог омогућио: од Христа на Земљи до Његове небеске службе у првом и у другом одељењу Светиње, и Његове првосвештеничке службе и коначно до Светиње на Новој Земљи.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Павле је видео Небо, и најбоље што је могао да учини говорећи о небеској слави било је да не покуша да је описује. Уместо тога, он нам каже да око није видело ни ухо није чуло, нити у срце човеку дошло оно што Бог припрема онима који Га воле. Према томе, колико год да напргнете своју машту, колико год способности да уложите како бисте открили и размотрили величину вечне славе, ипак ваша ограничена чула, слаба и исцрпљена од напора, неће моћи да је схвате јер ће се пред вама и даље пружати бескрај. Кроз целу вечност сагледаваћемо славу Божију и откривати драгоцену блага Божије речи.“ (Елен Вајт, The SDA Bible Commentary, св. 6, стр. 1107)

„Место пребивања Цара над царевима, где му хиљаде служе, а десет хиљада по десет хиљада стоје пред њим (Данило 7,10), небески Храм, пун славе вечнога престола, где серафими, Његови светли чувари, покривају своје лице када се клањају, могао је само у слабоме одсјају своје величине и славе да се открије у највеличанственијој грађевини коју су икада подигле људске руке. Ипак су путем земаљске Светиње и њене службе проповедане велике истине о небеској Светињи и о великом делу које се онде врши за спасење човека.“ (Велика борба, погл. 23, стр. 339)

ПИТАЊА ЗА ДИСКУСИЈУ:

1. Прочитајте још једном последњи навод Духа пророштва. Шта Елен Вајт мисли када каже да су многе „велике истине“ о нашем спасењу објављиване путем земаљске Светиње и њених служби? Које су те истине и зашто су тако важне?
2. Шта значи када се каже да Бог „станује“ на Небу? Како разумете ту мисао?
3. Поука за ову седмицу нагласила је мисао да свемир посматра са занимањем дело које Бог обавља у корист људског рода. Зашто је управо то кључна мисао коју треба схватити? Како нам та мисао помаже да разумемо велику борбу и место које она има у плану спасења? Шта нам то говори о Божијем карактеру, када своје путеве препушта на увид створеним бићима?

НЕБО НА ЗЕМЉИ

Текстови за проучавање у току седмице: 1. Мојсијева 1,31-2,3; 2. Мојсијева 39,32.43; 25,9; Јеврејима 8,5; Јован 2,19-21; 1. Коринћанима 3,16.17; Откривење 21,1-22.

Текст за памћење: „Који служе обличју и сјену небескијех ствари, као што би речено Мојсију кад шћаше скинију да начини: Гледај, рече, да начиниш све по прилици која ти је показана на гори.“ (Јеврејима 8,5)

Иако је Светиња на Небу велики оригинал, место где сам Бог служи „за нас“, Господ је истине о тој Светињи на разне начине приказао нама који живимо на Земљи.

Бог је створио врт у Едему као симбол Светиње. Небеска Светиња и Његова улога у процесу спасења представљени су земаљском Светињом и општом структуром израиљског храма.

Без сумње, у Исусу Христу се показао храм у људском облику. И коначно, небески Храм ће се спустити на обновљену Земљу.

Као што ћемо видети, Бог је откривао истину користећи појмове повезане са небеском Светињом. У току ове седмице проучаваћемо неке од ових појмова.

ПРВА „СВЕТИЊА“ НА ЗЕМЉИ

Проучаваоци Библије запазили су да многе карактеристике едемског врта одговарају каснијим светињама у Израиљу, што указује на то да је Едем био први симбол „светиње“ на Земљи. Да наведемо неке паралеле између Едема и каснијих светиња:

1. На крају извештаја о стварању и извештаја који описује изградњу светиња у пустињи, појављују се иста три елемента – потврда, довршење и благослов – изражена истим кључним речима (Упоредите изразе „све“, „доврши“ и „благослови“ у 1. Мојсијевој 1,31-2,3. са изразима у 2. Мојсијевој 39,32.43; 40,33).

2. Исто онако као што је Бог „ишао“ по врту (1. Мојсијева 3,8), тако је био и усред свога народа у Светињи (2. Самуилова 7,6.7).

3. Требало је да Адам „ради“ и да „чува“ едемски врт (1. Мојсијева 2,15). Иста два глагола употребљавају се за службу Левита у Шатору од састанка (4. Мојсијева 3,7.8).

4. Едем као симбол појављује се у целокупној Светињи (2. Мојсијева 25,31-36; 1. О царевима 6,18).

5. Херувими су чували Врт (1. Мојсијева 3,24); два херувима су била постављена у Светињи над светињама (2. Мојсијева 25,18-22).

6. Исто онако као што је стварање трајало шест дана и сваки дан био започет речима „И рече Бог“, као што је после шест дана стварања била установљена Субота, тако се и шест пута понављају речи „И Господ рече Мојсију“ у упутствима која су се тицала Светиње (2. Мојсијева 25,1; 30,11.17.22.34; 31,1). После њих долази седми део који се односи на Суботу (2. Мојсијева 31,12-17).

7. Светиња је била довршена првога дана првога месеца (2. Мојсијева 40,17), на јеврејску Нову годину, што подсећа на довршење света приликом стварања.

Друго поглавље 1. Мојсијево није ни морало да наглашава ове паралеле јер су их стари Јевреји разумели. На пример, један јеврејски писац из другог века пре Христа истиче: „Едемски је врт био светиња над светињама и Господње боравиште.“

Едемски врт је назван и „Божијим вртом“ (Исаија 51,3; Језекиљ 28,13; 31,9). Он је био Божије боравиште на Земљи, место на ком су се наши прародитељи клањали Богу и дружили се с Њиме. Према томе, највећи губитак који су Адам и Ева доживели после пада у грех није било њихово протеривање из Врта, већ губитак прилике да бораве у Божијој непосредној близини.

На шта вас подсећа реч „светиња“? На које предмете помишљате кад размишљате о Светињи? Како вам разумевање различитих светиња кроз историју помаже да схватите шта значи Светиња?

Читајте текстове у 2. Мојсијевој 25,9.40 и Јеврејима 8,5; 9,23.24. Како се односе земаљска и небеска Светиња?

Библија јасно објављује да Мојсије није измислио Светињу – Шатор од састанка, већ га је начинио у складу са Божијим одредбама добијеним на гори (2. Мојсијева 26,30; 27,8; 4. Мојсијева 8,4). Земаљска светиња морала је бити начињена према „узору“ (2. Мојсијева 25,9.40). Јеврејска реч за „узор“ (табнит) означава пресликавање са узора на копију; стога можемо да закључимо да је Мојсије видео неку врсту умањеног модела који је представљао небеску Светињу и да му је тај модел послужио као узор за земаљску Светињу.

Према томе, небески Храм је оригинал, полазни модел израиљске светиње. Осим тога, очигледно је да не можемо изједначити небеску Светињу са самим Небом. Небески Храм се налази на Небу (Откривење 11,19; 14,17; 15,5) и Небо га обухвата. Ова два појма нису синоними.

Посланица Јеврејима објашњава недвосмислено да је небеска Светиња стварна. Светиња на Небу се зове и „истинита Скинија“ (Јеврејима 8,2), али и „боља и савршенија Скинија“ (Јеврејима 9,11), док је земаљска само „обличје и сјен“ небескога (Јеврејима 8,5). Пошто је сенка увек само слика нечег стварнога, и то несавршена и бледа, земаљска Светиња је дакле само представа небеске. Међутим, без обзира на своју ограниченост, земаљска Светиња одражава стварност небеске на неколико важних начина.

Однос између ове две Светиње назива се „типологијом“. Типологија је од Бога одређена симболика са пророчким садржајем која обухвата две сродне историјске чињенице, особе, предмете или појаве, од којих је једна „тип“ (оригинал), а друга „антитип“ (копија). Пошто се сличност преноси са оригинала на копију, у Посланици Јеврејима видимо да се небески модел који је Мојсије видео назива „узором“, односно типом (Јеврејима 8,5), док се земаљска Светиња описује као „прилика“ праве, односно њен антитип или копија (Јеврејима 9,24). Ова чињеница представља нови доказ да је небеска Светиња постојала пре земаљске. Ми се зато као Црква налазимо на чврстом библијском тлу када наглашавамо физичку стварност небеске Светиње.

Читајте текст у Јовану 2,19-21. Зашто је Исусово тело упоређено са храмом? Видети и Јован 1,14.

Једну од тема Јеванђеља по Јовану представља наглашавање да нам је са Исусом дошао и „бољи“ Храм. Символика светиње се јавља већ у Јовану 1,14. Исус Христос је Реч која „борави“ међу људима; они могу да виде Његову „славу“. Грчка реч која се преводи као „борави“ (скенео) само је глаголски облик грчке именице „светиња“, тј. шатор (скене); према томе, „усели се у нас“ из 14. стиха дословно можемо превести као „разапе шатор међу нама“. У том значењу, реч „слава“ подсећа на Божију славу која је испуњавала и Светињу у пустињи (2. Мојсијева 40,34.35) и Соломунов храм приликом посвећења (2. Дневника 7,1-3). Према томе, када се Христос појавио на Земљи као човек, испунио је Божије обећање о храму путем ког ће боравити међу људима.

Као што горњи текст показује, Исус је представио Себе као храм, најављујући тиме и крај важности земаљског Храма после своје смрти (Јован 2,19-21; Матеј 27,51). Када је Исус рекао да је Хлеб живота (Јован 6,35) и да је Видело свету (Јован 8,12), можда је указивао не само на ману већ и на сто са постављеним хлебовима и на свећњак, предмете у земаљској Светињи. Изричито позивање на Светињу означава Исуса као „Јагње Божије“ које ће понети на Себи грехе света (Јован 1,29).

„Сви који су обављали службу повезану са Светињом непрестано су добијали поуке о Христовом посредовању у корист људског рода. Та служба је имала за циљ да у сваком срцу пробуди љубав према Божијем закону, који је закон Његовог царства. Принесена жртва требало је да буде практичан пример Божије љубави показане преко Христа – те напаћене и умируће Жртве, Невинога који је постао грех нас ради узевши на Себе грех за који је човек крив.“ (Одабрана сведочанства, св. 1, стр. 233)

Због наше грешне природе тако нам је лако да помислимо да се Бог љути на нас. Како нам откривење Божије љубави у животу и смрти Исуса Христа помаже да увидимо да нас Бог воли упркос нашим грешкама? На који начин то схватање треба да нас охрабри да постигнемо победу над собом?

ЦРКВА КАО СВЕТИЊА

После Христовог вазнесења на Небо и свечаног увођења у службу Првосвештеника у небеској Светињи, храм на Земљи више није имао никакву стварну сврху у плану спасења (Видети Матеј 27,50.51). Међутим, Бог и даље жели да станује усред свог народа на Земљи, што је сада могуће преко Светога Духа. Апостоли се служе симболиком храма да би објаснили ову истину.

Читајте текстове у 1. Коринћанима 3,16.17; 6,19.20; 2. Коринћанима 6,16; Ефесцима 2,19-22. Пронађите симболе који упућују на Светињу. Коју истину нам Библија овде наглашава?

Павле се у 1. Коринћанима 3,16.17 обраћа Цркви као заједници верника, и износи, служећи се симболиком храма, начела Божијег власништва (1. Коринћанима 3,16) и светости (1. Коринћанима 3,17). Павле примењује ова иста начела (1. Коринћанима 6,19.20) и на појединачне вернике. Као Божији храм, верник представља свету грађевину и зато је као такав дужан Богу да живи светим животом. Павле се служи симболом храма да би још више нагласио свој позив на чист и свет живот, што се у овом оквиру изједначује са полном чистотом и победом над неморалом (1. Коринћанима 6,15-18). Задњи текст где се Павле позива на Цркву као на Божију светињу уклапа се у овај систем. Нема заједнице између верника и неверника (2. Коринћанима 6,14 – 7,1) јер се Црква налази у заветном односу са Богом, због чега припада само Богу (2. Коринћанима 6,18).

У исто време, Црква није само Божији храм, већ и свето свештенство (1. Петрова 2,5.9). Нема никакве сумње да су са таквим предностима повезане и важне одговорности. Колико је значајно да предамо свој живот у вери и послушности Господу који нам је тако много дао и који, управо зато, много и тражи од нас!

Ми се спасавамо Христовом праведношћу, која нас потпуно покрива. Међутим, управо због онога што смо у Христу добили благодаћу, шта Господ тражи од нас заузврат? И, што је још важније, како да на најбољи начин учинимо управо оно што Он тражи од нас?

НОВО СТВОРЕЊЕ

Читајте текст у Откривењу 7,15-17. Где се налазе откупљени и како их овај текст описује?

Ови текстови описују откупљене као цареve и свештенике који служе у Божијој палати, у храму (Откривење 1,6; 5,10; 20,6). Обећање да ће „Онај који сједи на пријестолу раширити свој шатор над њима“ (Откривење 7,15, јеврејски оригинал), позива се на Божије присуство у Светињи у пустињи, где је Он становао са старим Израиљем као његов Вођа. На Новој Земљи, Светиња још једном постаје савршено место за успостављање међусобних односа, место на ком ће се сретати Бог и откупљени људи. Оно осигурава заклон, заштиту и коначно испуњење живота у присуству Бога и Христа Његова. Онај који је некада „раширио шатор“ међу људима (Јован 1,14) сада шири свој шатор над својим светима тако да и они могу да буду у Његовом шатору.

Читајте текст у Откривењу 21,1-22. Како се описује Нови Јерусалим? Коју паралелу између Светог града и Светиње налазите у овом текстовима?

Јован не види храм у Новом Јерусалиму (Откривење 21,22), али то не значи да уопште нема храма. Уместо тога, сам Нови Јерусалим је храм и „скинија Божија“ (Откривење 21,3). У Новом Јерусалиму помиње се неколико елемената везаних за Светињу: он је „свет“ и небеског порекла (Откривење 21,2.10); има исти кубични облик као и Светиња над светињама (Откривење 21,16; 1. О царевима 6,10); као што „ништа нечисто“ не сме да уђе у храм, тако неће ни у град (Откривење 21,27); што је најважније, Бог је присутан у њему. У Божијој Светињи можемо да живимо с Њиме у најблискијем односу (Откривење 21,3.7). Управо је то циљ спасења.

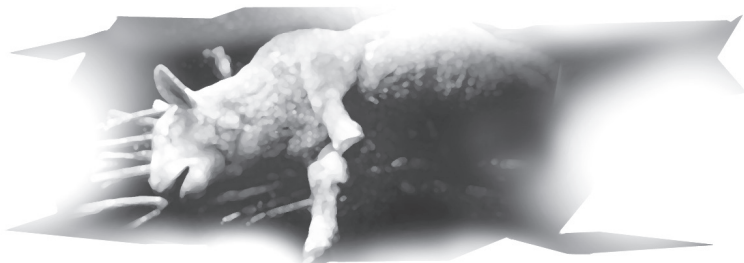
Цела вечност у непосредној близини Бога! Зашто је онда тако битно за нас да ходимо већ сада, као што Дух пророштва стално понавља, „у тесном заједништву са Богом“?

„Из страха да своје будуће наредство не схвате сувише материјално, многи симболички тумаче управо оне истине које нас упућују да ово наследство сматрамо својом правом домовином. Христос је уверавао своје ученике да Он иде да припреми станове у Очевој кући. Они који прихвате учења Божије речи неће бити у погледу небеске домовине сасвим у незнању. Па ипак, 'што око не видје, и ухо не чу, и у срце човјеку не дође, оно уготови Бог онима који га љубе'. (1. Коринћанима 2,9) Људском језику је немогуће да опише награду праведника. То ће бити могуће само онима који је буду видели. Ниједан ограничен разум није у стању да схвати славу Божијег Раја.“ (Велика борба, погл. 42, стр. 544)

ПИТАЊА ЗА ДИСКУСИЈУ:

1. Зашто мислите да је важно за нас да разумемо да је Божија небеска Светиња стварно место? Зашто морамо да будемо пажљиви да земаљску и небеску Светињу не поредимо сувише детаљно?
2. Размислите у разреду о Цркви као Светињи. Како да разумемо ту истину? Како бисмо ми као Црква могли да боље остваримо то кључно учење?
3. „Не знате ли да сте ви црква Божија, и Дух Божији живи у вама? Ако поквари ко Цркву Божију, поквариће њега Бог: јер је Црква Божија света, а то сте ви.“ (1. Коринћанима 3,16.17) Чему нас уче ови текстови и како бисмо могли да применимо њихова учења на свој начин живота?
4. Размишљајте мало више о идеји по којој смо ми сад свештеници и да ћемо имати ту дужност и после Другог Христовог доласка. Шта та дужност подразумева сад, а шта после Христовог доласка? Како нам чак и сама реч свештеници показује колико је Светиња значајна у плану спасења?

ЖРТВЕ

Текстови за проучавање у току седмице: 1. Мојсијева 3,9-21; 2. Мојсијева 12,21-27; 3. Мојсијева 2,1-3; 1. Мојсијева 22,1-19; 3. Мојсијева 17,10.11; Филибљанима 4,18.

Текст за памћење: „Молим вас дакле, браћо, милости Божије ради, да дате тјелеса своја у жртву живу, свету, угодну Богу; то да буде ваше духовно богомољство.“ (Римљанима 12,1)

Средишњи појам Јеванђеља јесте појам жртве. Језик Библије самом речју за „жртву“ често обухвата и идеју приближавања или доношења нечега Богу. Основно значење јеврејске речи за принос или жртву описује дело приближавања, дело изношења нечега пред Бога. Одговарајућа реч на грчком језику означава „дар“ и описује приношење жртве.

У току ове седмице проучаваћемо неке жртве које су верници приносили Богу. Открићемо да је Бог одувек позивао на жртву, и да то и данас чини.

Наравно, најважније од свега јесте то да се Бог постарао за коначну жртву, жртву коју је Небо принело у личности Исуса Христа на крсту.

Читајте текст у 1. Мојсијевој 3,9-21. Како је Бог одговорио на грех Адама и Еве?

Адам и Ева су живели у савршеном свету, у врту који је лично на светињу, а Бог им је омогућио да се лицем у лице састају са својим Створитељем. Њихов први грех створио је скоро непремостив јаз између њих и Бога. Међутим, Бог је већ био одлучио како да се суочи с таквим зидом неповерења: чак и пре него што им је била изречена било каква казна, Он им је дао наду у Спаситеља (1. Мојсијева 3,15).

„Адам и Ева су стајали пред Богом као злочинци, очекујући пресуду због преступа који су учинили. Али, пре него што ће чути за трње и коров, за жалости и бриге које ће им припасти у део и за прах у који ће се вратити, чули су речи које су их надахњивале надом. Иако ће морати да страдају (...) могли су да гледају напред према коначној победи.“ (Елен Вајт, *That I May Know Him*, стр. 16)

Господ им је показао темељ те победе тиме што им је, непосредно после изрицања осуде, начинио одећу од коже да покрије њихову голо-тињу и срамоту. Иако то није речено, изгледа логично да је нека невина животиња морала да умре због тога, и можда би и то требало да схватимо као приношење неке врсте жртве (1. Мојсијева 3,21).

Чињеница да се сам Бог постарао за одећу криваца, може се схватити као симболичко дело. Исто онако као што су жртве у Светињи у пустињи омогућавале Божијем народу да успостави посебан однос са Богом, тако је и ово одевање у Едему уверило кривце да је Бог на њиховој страни и да им је наклоњен.

Тако су жртве од најранијих дана људске историје говориле да грешни човек може да оствари јединство са Богом, али само преко Исусове смрти, симболички представљене тим жртвама.

Прочитајте поново текст у 1. Мојсијевој 3,9-21. Шта вам говори чињеница да је Бог, пре него што је изговорио речи осуде грешном пару, изрекао обећање о „коначној победи“? Шта нам то говори о Божијем држању према нама чак и у нашем грешном стању?

ВРСТЕ ЖРТАВА

У старозаветна времена верници су могли да принесу жртву у разним приликама и из различитих личних разлога. Могли су да „принесу“ Господу чисте животиње, житарице, пиће и друго. Животињске жртве најстарији су део службе у Светињи, који, заједно са свештеничком службом, представља срж израиљског богослужења. Верски живот без жртве није се могао ни замислити.

Које врсте жртава су описане у следећим текстовима? 2. Мојсијева 12,21-27; 3. Мојсијева 2,1-3; 2. Мојсијева 25,2-7; 3. Мојсијева 4,27-31.

Бог је успоставио систем приношења жртава тако да верници могу да успоставе блиски однос с Њиме. Управо зато су се жртве и могле приносити у разним околностима и приликама: из захвалности, као израз радости или слављења, као дар, као молба за опроштење, као израз покајања, симбол посвећења или надокнада.

Међу најважније врсте жртава бројале су се жртве паљенице (3. Мојсијева 1), жртве у житарицама (3. Мојсијева 2), жртве захвалне (3. Мојсијева 3), жртве за грех или очишћење (3. Мојсијева 4), жртве за преступ (3. Мојсијева 5,14-6,7). Прве три врсте жртава биле су добровољне, што је требало да подсети грешника – и нас – да на крају све што јесмо и све што имамо припада Богу. Жртва паљеница симболички је представљала потпуно посвећење онога који приноси жртву. Жртве у житарицама симболички су представљале посвећивање свих материјалних добара Богу, без обзира да ли се ради о храни, животињама или нечему другоме. Захвалне жртве биле су једине жртве чији је део приносилац добијао за своју личну употребу.

Последње две врсте жртава биле су обавезне. Оне су подсећале народ да зла дела имају своје последице и да се та зла дела могу исправити. Жртве за грех или жртве за очишћење приносиле су се због обредне нечистоте или када би човек увидео своју моралну укаљаност због греха.

Жртве су се приносиле у веома различите сврхе, што показује да све видове живота треба да ставимо под Божију управу. Како да научите да предате Богу све што имате, али и самога себе? Шта се догађа када то не учините?

ЖРТВА НА БРДУ МОРИЈИ

Читајте текст у 1. Мојсијевој 22,1-19. Шта је Аврам из овог догађаја научио о жртвама?

Са којом намером је Бог ставио Аврамову веру на овако невероватну пробу? Аврамов живот са Богом увек је био праћен обећањима: обећањем о земљи, о потомцима, о благословима, о сину, о томе да ће се Господ постарати и за Исмаила. Аврам је приносио жртве, али се то увек догађало у светлости неког обећања. Међутим, у догађају који је описан у 1. Мојсијевој 22 Аврам није добио никакво Божије обећање; уместо тога, било му је речено да жртвује испуњење обећања, свога сина. Одлучивши да испуни Божији захтев, Аврам је показао да му је Бог важнији од свега.

„Да би Авраму заувек објаснио суштину Јеванђеља, али и да би окушао његову веру, Бог му је заповедио да жртвује свога сина. Агонија кроз коју је пролазио у току мрачних дана свога страшног искушења била је дозвољена да би утемељен на личном искуству схватио бар нешто од величине жртве коју је бескрајни Бог принео за човеково откупљење. Ниједна друга проба не би Авраму нанела такве душевне муке као захтев да жртвује свога сина. Бог је дао свога Сина да прође кроз агонију смрти и срамоте.“ (Стварање, патријарси и пророци, стр. 134)

Што се тиче жртава, Аврам је схватао два важна начела. Прво, нико осим Бога не може принети истинску жртву као средство спасења. Управо је Бог Онај који ће се постарати и који се мора постарати. Аврам је овековечио ово начело када је то место назвао „Господ ће се постарати“ – Јахве јире. Друго, принесена жртва има заменичку улогу; та је жртва спасла Исаков живот (1. Мојсијева 22,13). Та животиња за коју се Бог постарало симболички је представљала Божије Јагње, Исуса Христа, на ког је Бог ставио „безакоња свих нас“ (Исаија 53,6.7; Дела 8,32).

Како нас задивљује Авраамово предање Богу! Ко може да схвати шта је то искуство представљало за Аврама? Сетите се када сте последњи пут морали да делујете у вери и да учините нешто што вам је причињавало много брига? Шта сте научили из тог искуства и колико вам је та поука била значајна?

Читајте текст у 3. Мојсијевој 17,10.11. Коју улогу је Бог наменио крви?

Текст у ком Бог тражи од Израиљца да не једу крви наводи и занимљив разлог за ту забрану. Крв је исто што и живот, а Бог је учинио да крв жртава буде откупнина за људски живот. Један живот, представљен крвљу, откупљује други живот. Начело замене, које је постало очигледно на брду Морији када је Аврам принео крв овна у замену за крв свога сина, чврсто је укореењено у захтевима Божијих закона датих старом Израиљу.

Као и у 1. Мојсијевој 22, Бог показује да једино Он може да осигура средство за помирење; на јеврејском језику наглашена је реч „ја“: „Ја сам вам је одредио“. (3. Мојсијева 17,11) Ми се не можемо постарати за свој откуп. Бог нам га мора обезбедити.

Ова замисао јединствена је у односу на схватања свих других религија које приносе жртве. У Библији, није човек тај који се приближава Богу и који зна како да Га умилостиви; напротив, сам Бог осигурава начин на који се неко може појавити у Његовом светом присуству. У Христу Он сам осигурава и крв за откупнину.

Читајте текст у 1. Самуиловој 15,22. и у Михеју 6,6-8. Које опасности су повезане с обредним системом?

Бог никада није намеравао да систем приношења жртава постане замена за стање срца; насупрот томе, требало је да жртве отворе срце верника према Господу. Ако изгубимо из вида чињеницу да жртве изражавају духовни однос између Бога и нас, и да све указују на многу већу жртву, на Исуса Христа, лако можемо погрешно схватити да је обред приношења жртава неки аутомат за постизање помирења. Осим жртава, Бог у стварности жели да наше срце буде у миру са Њим (Псалам 51,16.17). Израиљски пророци доследно су осуђивали народ због лажне побожности и позивали га да чини „што је право и да љуби милост и да ходи смјерно с Богом својим“. (Михеј 6,6-8; Исаија 1,10-17)

На који начин се и ми суочавамо с опасношћу коју смо управо поменили? Зашто нам је често тако тешко да схватимо да на том подручју правимо исту грешку као некада Израиљци? Како да је избегнемо?

ДАНАШЊЕ ЖРТВЕ И ЖИВА ЖРТВА

Иако после Христове жртве није више било потребе за животињским жртвама, Нови завет говори о жртвама које и данас треба да приносимо Господу!

У складу с овим текстовима, какву врсту жртава треба да приносимо Господу и данас? Римљанима 12,1.2; Филибљанима 4,18; Јеврејима 13,15.16; 1. Петрова 2,5.

Скуп назива који се односи на систем приношења жртава веома добро описује како су први хришћани схватили шта значи живети животом који је потпуно посвећен Богу. У ствари, чак и када је мислио на своје мучеништво, Павле описује себе као жртву која се приноси Богу (Филибљанима 2,17; 2. Тимотију 4,6).

Која нам је посебна порука упућена у Римљанима 12,1? На који начин треба да прикажемо ту истину у свом животу?

“Жива жртва“ значи да се цело биће предаје Богу. Таква жртва обухвата посвећење тела (Римљанима 12,1), али и преображење унутрашњег бића (Римљанима 12,2). Ми морамо да будемо одвојени, свети, и да једина сврха тога буде да служимо Господу. Хришћани треба да себе потпуно предају Господу „милости Божије ради“, као што каже текст у Римљанима 12,1-11, који представља Христа као нашу жртву, као средство нашег спасења.

У овом оквиру Павле у ствари позива хришћане да опонашају Христа. Правилно схватање Божије благодати наводи хришћанина на живот посвећен Богу и службу љубави ближњима. Предање самога себе и својих жеља Божијој вољи једини је разуман одговор на Христову коначну жртву за нас.

На крају, неопходан је склад између нашег разумевања духовне и доктринарне истине и наше службе ближњима. Сваки вид живота треба да изражава истинско предање верника Богу. Право богослужење никада није само унутрашње и духовно; оно мора да обухвати дела несебичне службе. Уосталом, размислите мало о томе шта је Господ учинио за нас!

„Чак је и анђелима било тешко да разумеју тајну откупљења – да схвате да Заповедник Неба, Божији Син, мора да умре за грешног човека. Када је Авраму била изречена заповест да жртвује свога сина, сва небеска бића су с великом пажњом почела да прате догађаје. Са највећом озбиљношћу посматрала су сваку појединост. Када је на Исаково питање: 'А гдје је јагње за жртву паљеницу,' Аврам одговорио: 'Бог ће се постарати за јагње Себи за жртву,' када је очева рука била заустављена док се спремила да жртвује сина, када је ован за кога се Бог постао био принесен на жртву уместо Исака – тада је блистава светлост обасјала тајну откупљења, па су чак и анђели много јасније разумели прекрасни план који је Бог начинио за човеково спасење (1. Петрова 1,12).“ (Стварање, патријарси и пророци, стр. 135)

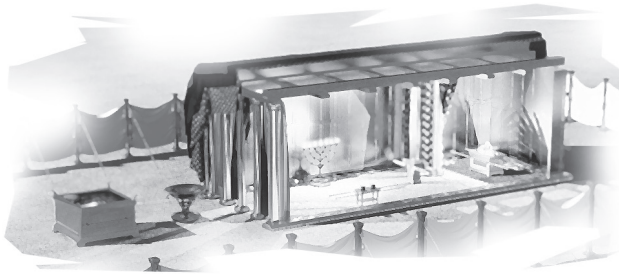
ПИТАЊА ЗА ДИСКУСИЈУ:

1. „Наше стопе ће ходати Његовим путевима, наше усне ће изговарати истину и ширити Јеванђеље, наш језик ће доносити оздрављење, наше руке ће подизати оне који су пали, обављаће и многе земаљске послове као што су кување и чишћење, писање и поправљање; наше руке ће грлити усамљене и невољене, наше уши ће слушати вику очајника и наше очи ће гледати скромно и стрпљиво према Богу.“ (Џон Стот, Посланица Римљанима, стр. 322) На који начин овај навод показује шта значи бити „жива жртва“? Шта то значи да само умирањем себи можемо живети на тај начин?

2. Као што смо видели у току проучавања поуке за ову седмицу, један од великих проблема са којим су се људи суочавали састојао се у томе што су систем приношења жртава схватили као да је сам себи сврха, уместо као средство с одређеним циљем – да се живот потпуно посвети Богу, да се посвећење изражава службом љубави према ближњима. На који начин смо управо ми данас у опасности да кренемо истим путем, мислећи можда да су велике истине које смо добили саме себи сврха, уместо да буду само средство да се постигне циљ – спасење душа?

3. Размишљајте више о извештају о Авраму и Исаку на брду Морији. Ма колико да нас тај извештај узнемирава, могуће је претпоставити да је и замишљен да узнемирава, да изазива у нама запањеност и немир. Чиме би се, по вашем мишљењу, могло оправдати схватање да је циљ овог описа управо тај да изазове таква осећања у читаоцима?

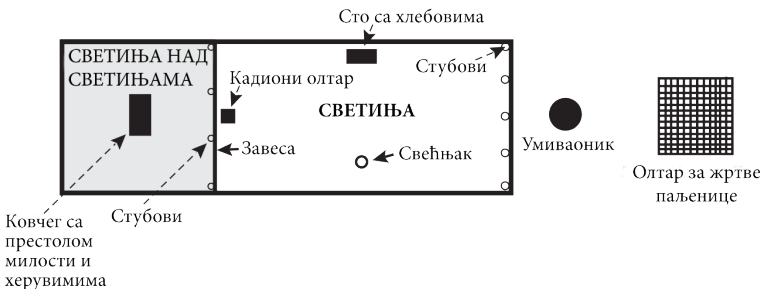
ПОУКЕ ИЗ СВЕТИЊЕ

Текстови за проучавање у току седмице: 2. Мојсијева 40,9-10; 3. Мојсијева 19,2; 1. Петрова 1,14-16; 2. Мојсијева 31,2-11; Римљанима 3,25-28; 1. О царевима 8,31-53; Псалм 73,1-17.

Текст за памћење: „И нека Ми начине Светињу да међу њима наставам.“ (2. Мојсијева 25,8)

Светиња је једно од Божијих основних средстава да нам открије значење Јеванђеља. Док у току ове седмице будемо проучавали о Светињи, биће нам корисно да проучимо и њен план:

Поука за ову седмицу усредсређује се на неке важне лекције које нам пружа земаљска Светиња. Касније ћемо проучавати и сам систем приношења жртава.

У складу са текстом у 2. Мојсијевој 25,8. која је била сврха земаљске Светиње у пустињи? Коју задивљујућу истину о Божијој љубави према нама сазнајемо на тај начин?

Грех је у Едему раскинуо блиски однос између Бога и човека. Ономогућио је несметану везу између наших прародитеља и Бога. Међутим, Створитељ је и даље желео да нас привуче к Себи и да оствари дубоки заветни однос са грешним родом. Он је ту намеру почео да остварује још у Едему. Много векова после тога, избављајући Израиља из Египта, постављајући Светињу и систем приношења жртава, Бог је предузео следећи корак како би човечанство приближио Себи.

Светиња, према томе, сведочи о Божијој непрестаној жељи да борави у свом народу. То је Божија замисао (Псалам 132,13.14). Његов коначни циљ је међусобни однос, а Светиња је Његово изабрано средство да се то постигне. Светиња је опипљив доказ Божијег присуства усред свога народа на Земљи.

Из описа у 4. Мојсијевој 2 произлази да је Шатор од састанка био подигнут усред квадратног логора, на месту где би древни блискоисточни владари обично подизали свој шатор. Према томе, Шатор од састанка је симболички представљао чињеницу да је Бог владар у Израилу.

Левити су подизали своје шаторе око Светиње (4. Мојсијева 1,53), а остала племена била су смештена на прилично великој удаљености од њих у групама од по три племена (4. Мојсијева 2,2). Све то је било видљива слика Божије истовремене близине и удаљености.

Друга сврха Светиње била је да се осигура место за централизовани систем богослужења којим је управљао Бог. Пошто је Божије присуство усред Његовог народа било угрожено њиховим незакоњима и моралним недостацима, Бог је одредио систем приношења жртава и приноса путем кој су несвети људи могли и даље да живе у присуству светог Бога.

У том значењу, Светиња открива делове плана откупљења, који обухватају не само жртве, већ и службу свештеника, као саставни део плана откупљења.

Створитељ свемира, Онај који је створио све што је створено (Видети Јован 1,1-3), сишао је у Светињу подигнуту за Њега да борави међу бескућницима у пустињи. Како нам та сама чињеница помаже да не гајимо етничке, класне или културне предрасуде против било кога?

„И узми уље помазања, и помажи Шатор и све што је у њему, и освети га и све справе његове, и биће свет. Помажи и олтар за жртву паљеницу и све справе његове, те ћеш осветити олтар и олтар ће бити светиња над светињом.“ (2. Мојсијева 40,9.10)

Текст у 2. Мојсијевој 40,9.10 показује да се Светиња морала сматрати „светом“. Основно схватање светости подразумева одвојеност и јединственост, заједно са припадношћу Богу.

„Симболичка служба била је веза између Бога и Израиља. Жртве и приноси били су одређени да симболички представљају Христову жртву и да тако у срцима Израиљаца сачувају непоколебљиву веру у Откупитеља који ће доћи. Према томе, да би Господ могао да прихвати њихове жртве, да би наставио да пребива међу њима и, са друге стране, да би народ могао да стиче правилно знање о плану спасења, да би правилно схватио и своју дужност, било је изузетно важно да се, међу свима који су повезани са Светињом, одржи непорочност живота, поштовање према Богу и строга послушност Његовим захтевима.“ (Елен Вајт, SDA Bible Commentary, св. 2, стр. 1010)

Читајте текст у 3. Мојсијевој 19,2 и у 1. Петровој 1,14-16. Из ког основног разлога људи треба да буду свети?

Божија светост преображава нас и одваја. Његова светост је врхунска мотивација за морално понашање Његовог народа у свим областима живота (Видети у 3. Мојсијевој 19), било да се ради о поштовању правила исхране (3. Мојсијева 11,44.45), о поштовању свештеника (3. Мојсијева 21,8) или о одрицању послушности некадашњим страстима и прохтевима (1. Петрова 1,14). Очигледно, Бог жели да растемо у светости и да се приближавамо Њему. Та промена се може догодити једино предањем себе и своје грешне природе Богу, и спремношћу да чинимо оно што је право без обзира на последице.

Сагледајте себе, своје навике, своје укусе, своје поступке, итд. Колико се од онога што јесте и што чините може сматрати „светим“? Ово је заиста осетљиво и тешко питање, зар не?

ПРЕДМЕТИ У СВЕТИЊИ

Читајте текст у 2. Мојсијевој 31,2-11. Шта нам ови стихови говоре о изради предмета у земаљској Светињи? Која се веза са текстом у 1. Мојсијевој 1,2 овде може видети? (Видети и 2. Мојсијевој 25,9)

Од свих предмета у Светињи, Ковчег завета или сведочанства представљао је највиши симбол Божијег присуства и светости. Име долази од две камене плоче закона, које се називају „Сведочанство“ (2. Мојсијева 32,15.16), и које су биле стављене у ковчег (2. Мојсијева 25,16.21).

На врху Ковчега налазио се „престо милости“ са два херувима који су заклањали поклопац својим крилима (2. Мојсијева 25,17-21). Овај поклопац је носио прикладно име „поклопац помирења“ јер је изражавао мисао да је наш Бог, пун саучешћа и милости, помирио свој народ са Собом и осигурао му све погодности да одржи заветни однос с Њиме.

Ово је било место на ком је једном годишње, на Дан помирења (јеврејски Јом Кипур) одржавана служба очишћења народа и Светиње (3. Мојсијева 16,14-16). У Римљанима 3,25 Павле говори о Исусу као о „престолу милости“ или „поклопцу помирења“ (обично се преводи као „жртва помирења“ или, код нас, „очишћење“), јер је сам Исус место помирења, Онај преко ког је Бог очистио наше грехе.

У првом одељењу Светиње, свећњак је осигуравао трајну светлост (3. Мојсијева 24,1-4), а са кадионог олтара се подизао мирисни дим који је штитио свештеника заклањајући од њега Божије присуство (3. Мојсијева 16,12.13). На столу за постављене хлебове налазило се дванаест хлебова, који су представљали дванаест племена Израљевиx. Судови, таве, лонци и зделе (2. Мојсијева 25,29.30) стајали су на столу. Иако имамо мало података о значењу свих тих предмета, изгледа да су они представљали делове заветног оброка (2. Мојсијева 24,11) и да су стављани као стални подсетници на Божији завет са Његовим народом.

Читајте текст у Римљанима 3,25-28. Коју велику наду можемо стећи из обећања о спасењу „вером без дјела закона“?

СРЕДИШТЕ БОЖИЈЕГ И ДРУШТВЕНОГ ДЕЛОВАЊА

Читајте текст у 1. О царевима 8,31-53. Шта нас још овај текст учи о улози Светиње?

Приликом посвећења новоизграђеног Храма, цар Соломун је навео седам врста посебних молитава које ће се упућивати у Храму. Ових седам служби приказују узузетну улогу Храма у животу Израиљаца. Храм је био место за тражење опроштења (8,30), за заветовање (8,31.32), за молбе побеђених (8,33.34), за молбе када се суоче са сушом (8,35.36) или другим невољама (8,37-40). Било је то и место где треба да се моле странци (8,41-43), али и место за молитве за победу (8,44.45).

Да је Храм био замишљен као „Дом молитве свим народима“ (Исаија 56,7) постаје очигледно на основу чињенице да је Соломун предвидео да се ту моле Израиљци као појединци, као и странци и цео народ.

Светиња је била духовно средиште готово свих делатности у Израљу. Вера није била део живота верника, није представља чак ни његов највећи део; она је била целокупни живот! Шта нам то говори о улози коју наша вера треба да има и у нашем животу?

Када су људи покушавали да добију савет или пресуду, или, када су се кајали због својих греха, одлазили су у Светињу. Светиња је била средиште живота у годинама проведеним у пустињи. Када је Бог желео да разговара са својим народом, Он је то чинио преко Светиње (2. Мојсијева 25,22). Зато је и било прикладно назвати Светињу „Шатором од састанка“ (3. Мојсијева 1.1)

Размислите о свом молитвеном животу. Колико је интензиван и колико богат, колико потврђује вашу веру или мења ваш живот? Можда би пре свега требало да себи поставите питање колико времена проводите у молитви.

„ДОК НАЈПОСЛИЈЕ УЋОХ У СВЕТИЊУ БОЖИЈУ“

Псалми нам непрестано показују да је Светиња имала значајну улогу у односима између верника и Бога. Добро је познато чврсто уверење које Давид изражава на крају 23. псалма да ће „наставати у дому Господњем задуго“. (Псалам 23,6) Највећа жеља коју Давид исказује у Псалму 27. јесте да буде у близини Свемогућег, близини која се најбоље осећа у Светињи. Да би показао колико цени Светињу, Давид се служи широком лезом израза, називајући је домом Господњим, храмом, Шатором и Светињом. Управо тамо човек може да размишља о Богу и да сагледа „красоту Господњу“. (Псалам 27,4)

Божије активности у Светињи показују неке значајне чињенице: Он верника чува и сакрива у својој Светињи, чак и у тешка времена (Псалам 27,5). Бог осигурава сигурно уточиште и душевни мир свима који долазе у Његово присуство. Ови изрази повезују Божију лепоту с оним што Он чини за свој народ. Осим тога, службе у Светињи својим симболичким значењима показују Божију доброту и праведност.

Највећа жеља Давидовог срца није била да само буде у Светињи, већ и да Господ буде са њим. Зато се Давид и одлучује да „тражи“ Господа (Псалам 27,4.8).

Читајте текст у Псалму 73,1-17. До каквих сазнања је дошао Асаф када је ушао у Светињу?

У 73. псалму Асаф се бави проблемом патњи. Каже да не може да разуме привидни успех безаконика (73,4-12), док се праведници муче. Он сам је скоро посрнуо (73,1-3), али је одлазак у Светињу донео промену (73,13-17). Тамо је Асаф могао да види исту Божију силу и славу коју и Давид помиње у Псалму 63,2, и да препозна да ће се садашње стање и околности променити једнога дана, и да ће правда победити. Он је поново могао да размишља о истини и да се поново увери да се безаконици налазе на клизавом тлу (Псалам 73,18-20), док су верни сигурни (Псалам 73,21-28). За оне који траже Господа, Светиња постаје место сигурности, тврђава живота, где ће их Господ поставити „на камену гору“. (Псалам 27,5) На темељу истина које објављују службе у Светињи, можемо научити да се ослонимо на Господа и на Његову доброту и правду.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Читајте у књизи Стварање, патријарси и пророци поглавље под насловом „Светиња и службе у њему“ (стр. 308-321)

„За грађење светишта требало је обавити велике и скупе припреме; требало је обезбедити велику количину драгоценог и скупог материјала, међутим, Господ је желео да прима само добровољне прилоге. 'Од свакога који драге воље да узмите прилог Мени' гласила је Божија заповест, коју је Мојсије објавио народу. Оданост Богу и дух пожртвовања били су први услови за припрему места у коме ће боравити Свевишњи.“ (Стварање, патријарси и пророци, стр. 309)

ПИТАЊА ЗА ДИСКУСИЈУ:

1. Додатно размотрите питање Божије правде. У овом свету видимо тако мало правде. Зашто онда, да није коначне наде у Божију правду, не бисмо могли да очекујемо никакву правду?

2. Неко је написао: „Светиња је део светог тла усред света који се изгубио на свом путу!“ Шта то значи?

3. Читајте текст у 1. Петровој 1,14-16. На који начин схватате Божију светост? Шта за вас значи бити свет? Како бисмо могли да постанемо свети?

4. Илијеви синови представљају пример људи који су били “близу” Бога и који су изгубили поштовање Његове светости (1. Самуилова 2,12-17). Како можете сачувати свест о Божијој светости?

5. „Најважнији део свакодневне службе били су обреди намењени потребама појединаца. Покајник је доносио своју жртву на врата Шатора од састанка и стављајући руку на главу жртве признавао своје преступе. Тако је своје грехе симболично преносио на невину жртву. Затим је сам морао да закоље жртву, а свештеник је њену крв уносио у Светињу и шкropио према застору, иза којег се налазио ковчег у коме је чуван Закон који је грешник прекршио. Овом церемонијом, преко крви, грех је симболично пренешен у Светињу.“ (Стварање, патријарси и пророци, стр. 317) Како нам овај навод помаже да разумемо путеве којима се „спасење вером“ откривало у служби у Светињи?

ПОМИРЕЊЕ: ЖРТВА ЗА ОЧИШЋЕЊЕ

Текстови за проучавање у току седмице: 2. Дневника 33,12.13; 2. Самуилова 14,1-11; 3. Мојсијева 4,27-31; Јеремија 17,1; 3. Мојсијева 10,16-18; Михеј 7,18-20.

Текст за памћење: „Знајући да се пропадљивијем сребром и златом не искупиште из сујетнога својег живљења, које сте видјели од отаца; него скупоцјеном крвљу Христа, као безазлена и пречиста Јагњета.“ (1. Петрова 1,18.19)

Систем приношења жртава вероватно је најпознатији део службе у Светињи, јер је то део који непосредно указује на Христа и на Његову Жртву. Крв животиње која је умрла за грешника постаје симбол крви Исуса Христа, који је умро за нас.

У току ове седмице ми ћемо проучавати неколико појмова повезаних са жртвом за грех („жртвом за очишћење“), којом је Бог желео да нам помогне да боље разумемо како нас Он мири са Собом путем једине праве Жртве, Исуса Христа. Понекад се у овој поуци употребљава израз „жртва за очишћење“ уместо „жртва за грех“ да би се, на пример, избегао утисак да је рађање морални преступ зато што је свака породиља била позвана да принесе управо овакву жртву (3. Мојсијева 12,5-8). Ова жртва се мора схватити као жртва за чишћење од обредне нечистоте породиље, а не као жртва за неки њен грех.

Као што свако ко познаје Господа може да посведочи, грех нас одваја од Бога. Радосна вест гласи да је Господ успоставио систем да би се премостила провалија изазвана грехом и да бисмо се ми вратили Њему. У средишту тог система је, наравно, жртва.

Углавном се могу навести три врсте греха које описује Стари завет, од којих сваки одговара степену свесности грешника приликом сагрешења: нехотичан или ненамеран грех, хотимичан или намеран грех и грех из побуне. „Жртва за очишћење“, прописана у 3. Мојсијевој 4,1-5,13. односи се на нехотичан или ненамеран грех, али и на неке случајеве намерног греха (3. Мојсијева 5,1). Док је постојала жртва за ове прве две категорије, ништа није наведено за грех из побуне, ту најтежу врсту греха. Грех из побуне чини се Господу „у лице“, подигнуте песнице, а бунтовник не заслужује ништа друго осим да буде истребљен из народа (4. Мојсијева 15,29-31). Међутим, изгледа да је чак и у таквим случајевима, попут Манасијиног, Бог нудио опроштење (Видети 2. Дневника 33,12.13).

Читајте текст у 5. Мојсијевој 25,1.2. и у 2. Самуиловој 14, 1-11. Шта текст у 2. Самуиловој 14,9 говори о милости, правди и кривици?

Да ли Бог има право да опрашта грешнику? Уосталом, зар грешник није неправедан и, као такав, зар не заслужује осуду? (Видети 5. Мојсијеву 25,1)

Извештај о жени из Текује може да осветли одговор. Претварајући се да је удовица, она је изашла пред цара Давида и затражила да он донесе пресуду. Она је измислила причу о двојници својих синова, од којих је један убио другога. Израелски закон је захтевао смрт убице (4. Мојсијева 35,31), чак и у случају када би био једина мушка глава у породици. Жена је тражила од Давида – који је деловао као судија – да кривог сина пусти на слободу.

Тада је, занимљиво, дала следећу изјаву: „Нека на ме и на дом оца мојега падне кривица, а цар и његов пријесто нека је прав!“ (2. Самуилова 14,9) И жена и Давид су знали да ће цар, уколико одлучи да ослободи убицу, сам на себе пребацити кривицу за убиство и да ће његов праведни престо – у ствари, његов углед судије – бити угрожен. Судија је био морално одговоран за своје одлуке. Управо зато је жена понудила да сама на себе преузме кривицу.

Слично томе, Бог преузима на Себе кривицу грешника да би могао да га прогласи праведним. Да би се нама кривица могла опростити, Бог лично мора да преузме казну за грех. Управо је то правни разлог зашто је Христос морао да умре да бисмо се ми могли спасити.

ПОЛАГАЊЕ РУКУ

Читајте текст у 3. Мојсијевој 4,27-31. Које су обредне делатности биле обављане заједно са приношењем жртве?

Циљ приношења жртава био је да се грех и кривица уклоне са грешника, да се одговорност пренесе у Светињу и да грешник добије опроштење и очишћење. У изузетно ретким случајевима грешник је доносио и извесну количину белог брашна као жртву за очишћење, али се, мада је та жртва за очишћење била бескрвна, ипак сматрало да „без пролијевања крви не бива опроштење“. (Јеврејима 9,22)

Сам обред је обухватао полагање руку, смрт животиње, приношење крви, сагоревање сала, једење меса животиње. Грешнику који је приносио жртву било је осигурано опроштење, али тек после обреда са крвљу.

Кључни део овог процеса било је полагање руку (3. Мојсијева 1,4; 4,4). Кад би животиња била заклана, проливена крв се употребљавала за обред помирења на олтару (3. Мојсијева 4, 25; 17,11). Пошто се грех преносио на животињу полагањем руку, смрт животиње треба да схватимо као заменичку смрт. Животиња је умирала уместо грешника. То може да објасни зашто је дело клања животиње морао да обави сам грешник, кривац, а не свештеник.

Следећи пут када будете у искушењу да сагрешите, замислите Исусово умирање на крсту и себе како полагете руке на Његову главу и признајете своје грехе. Како би таква мисао могла да вам помогне да разумете по коју цену сте добили опроштење? Како би вам размишљање о томе могло помоћи да се одупрете искушењу да згрешите?

„Гријех је Јудин записан гвозденом писаљком и врхом од дијаманта, урезан је на плочи срца њихова и на роговима олтара ваших.“ (Јеремија 17,1)

После полагања руку и смрти животиње, следећи обредни поступак приликом приношења жртава било је руковање крвљу. Свештеник је жртвованом крвљу помазивао рогове олтара. Пошто је у питању била крв, овај део обреда био је повезан са помирењем (3. Мојсијева 17,11). Уколико је грешник био обичан грађанин или старешина у Израиљу, крвљу се помазивао олтар за жртве паљенице (3. Мојсијева 4,25.30); ако се радило о првосвештенику или целокупном народу као грешнику, крвљу се помазивао кадиони олтар који се налазио у Светињи (3. Мојсијева 4,7.18).

Шта је значило да се крвљу помажу рогови олтара? Рогови су били најистакнутији делови олтара и као такви, требало је да обележавају вертикалну димензију спасења. Крв се тако износила пред Бога.

Текст у Јеремији 17,1 посебно је важан за разумевање онога што се догађа: Јудин грех је урезан на плочама њиховог срца, на роговима њиховог олтара. Иако текст говори о олтарима, који су служили за идолопоклоничко богослужење, начело остаје исто: олтар одражава морално стање народа. Крв преноси кривицу за грех. Крв намазана на рогове олтара преноси грех са грешника у Светињу, што је кључно важна истина да бисмо могли да разумемо план спасења онако како је приказан у службама у земаљској Светињи. Ове службе симболички представљају службу коју Христос обавља за нас на Небу.

Пошто крв преноси грех, она каља Светињу. Пример оваквог онечишћења Светиње налазимо у случајевима када би крв жртве за очишћење случајно пала на одећу. Одећа се морала очистити, и то не било где, него само на „светом мјесту“. (3. Мојсијева 6,27)

Конечно, спаљивање сала на олтару показивало је да све што је везано за жртву за очишћење припада Богу (3. Мојсијева 3,16).

Захваљујући Исусовој смрти, симболички представљеној свим тим жртвама, и наш грех је скинут са нас, стављен на Њега и пренесен у небеску Светињу. То је основна мисао плана спасења.

Како нам служба у Светињи помаже да схватимо своју крајњу зависност од Божијег опраштања наших греха? Какву утеху нам ова истина доноси? У исто време, које важне одговорности наглашава? (Видети 1. Петрова 1,22)

НОШЕЊЕ ГРЕХА

Читајте текст у 3. Мојсијевој 6,25.26; 10,16-18. Која кључна истина је овде приказана?

Једењем жртве на светом месту, свештеник на служби „скинуће кривицу“ са преступника. Месо ове жртве није представљало само плату свештенику за његову службу, јер се иначе Мојсије не би толико љутио када је сазнао да Арнови синови нису јели месо жртве, већ је представљало кључни део помирења.

На који је начин једење жртве за грех доприносило процесу помирења? Једење се захтевало само за оне жртве чија крв није била уношена у Светињу; што значи, само за жртве обичних људи и старешина. Библија изричито каже да ће једењем меса свештеници „понети кривицу“, што ће донети помирење грешнику. Понети кривицу грешника значи да је грешник сада постао чист.

У јеврејском тексту 2. Мојсијевој 34,7. каже се да Бог „односи безакоње“ (срп. „прашта безакоња“), што је исти израз употребљен и у 3. Мојсијевој 10,17. па постаје јасно да су свештеници управо одношењем греха омогућавали опроштење греха грешнику. Иначе, без тог преношења, грешник би морао да сам носи свој грех (3. Мојсијева 5,1) и то би га, наравно, убило (Римљанима 6,23).

Свештениково дело ношења туђих греха управо је оно што је Христос учинио за нас. Он је умро уместо нас. Ми закључујемо, према томе, да је поступање свештеника у земаљској Светињи симболички представљало Христово дело за нас, јер је управо Он узео на Себе кривицу за наше грехе.

„Благослов долази због опроштења; опроштење долази вером да је грех који смо признали и за који смо се покајали понео велики Носилац греха. Према томе, од Христа долазе сви наши благослови. Његова смрт је Жртва помирница за наше грехе. Он је велики Посредник преко кога примамо Божију милост и наклоност. Према томе, Он је заиста Зачетник и Творац, али и Свршитељ наше вере.“ (Елен Вајт, Manuscript Releases, св. 9, стр. 302)

Замислите да стојите поред Богом на суду. На шта ћете се ослонити: на своја добра дела, на своје светковање Суботе и све љубазне поступке, на сва зла дела која сте избегли да учините? Да ли заиста мислите да би то све било довољно да вас оправда пред савршеним и светим Богом? Ако не, шта је ваша једина нада на том суду?

ОПРОШТЕЊЕ

Читајте текст у Михеју 7,18-20. Коју слику о Богу налазимо у тим текстовима?

Последња три стиха у Књизи пророка Михеја усредсређују се на однос између Бога и Његовог народа. Текст прекрасно описује зашто је Бог неупоредив: управо због величине своје љубави и благодати опроштења. Истакнуту Божију особину представља Његова спремност да опрости, као што је приказано у Књизи пророка Михеја и другде. Михеј то наглашава, служећи се разним изразима да опише Божије особине (Михеј 7,18) и дела (Михеј 7,19,20). Његове особине и дела исказани су језиком израиљског Вјерују у 2. Мојсијевој 34,7, тексту који се сматра једним од најомиљенијих библијских описа Божијег карактера.

Занимљиво је да се неколико кључних израза у Михеју 7,18-20. појављује и у Исаји 53. наглашавајући тако чињеницу да је опроштење омогућио Онај који је пострадао за људе.

На несрећу, неће сви уживати у Божијој спасоносној благодати. Божије опроштење није ни јефтино ни аутоматско. Оно тражи верност. Они који су искусили Његову благодат одговарају љубазно, као што се види у Књизи пророка Михеја 6,8, средишњем тексту читаве Књиге Михејеве. Исто онако као што Бог „ужива у постојаној љубави“ (превод NASB), тако позива и припаднике свога Остатка да „љубе милост“. Његов народ ће градити карактер сличан Његовом карактеру. Њихов живот ће одражавати Његову љубав, саосећање и љубазност.

У Библији, после текста у Михеј 7,18-20. који наглашава опроштење, следи одмах Наум 1,2,3. који наглашава суд. То нам открива две величине Божијег поступања према нама: опраштање онима који се кају и кажњавање злих. Обе ове величине обележавају Бога. Он је и Спаситељ и Судија. Ова два вида Божијег карактера допуњавају један други без противречности. Саосећајни Бог може истовремено да буде и праведни Бог. Знајући то, можемо се ослонити на Његову љубав, Његово опроштење и у Његову коначну правду.

Читајте текст у Михеју 6,8. Колико је корисно исповедање вере без ових начела, која треба да покажу истинитост тог исповедања? Шта је лакше: тврдити да верујете у Исуса или живети по вери израженој у Михеју 6,8? Како бисте то могли постићи?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књизи Стварање, патријарси и пророци читајте поглавље под насловом „Светиња и службе у њој“ (343-358. странице оригинала).

„Као што се Христос после свога вазнесења појавио у Божијој присутности да се заслугама своје крви заузме за покајане вернике, тако је и свештеник у току своје свакодневне службе у светињи крвљу жртве посредовао за грешника.

Христова крв, иако је ослобађала покајаног грешника од осуде Закона, није могла да избрише његов грех; он ће остати записан у књигама у Светињи све до дана коначног помирења. Тако је и у симболичкој служби крв жртве за грех ослобађала покајника од греха, али је он остајао у Светињи све до Дана помирења.“ (Стварање, патријарси и пророци, стр. 357)

ПИТАЊА ЗА ДИСКУСИЈУ:

1. Неки су се жалили да је целокупна замисао о замени неправедна. Зашто невини мора да умре уместо кривога? Међутим, пошто је та истина не само јасно објављена у Библији, већ представља и једну од основних истина Светог писма, како да одговоримо на тај приговор? Може ли нам „неправедност“ те замисли помоћи да боље схватимо благодат која се показала да би нам донела опроштење? На које начине нам та „неправедност“ помаже да схватимо колико је велик, милостив и пун љубави Бог коме служимо?
2. У разреду читајмо текст у Михеју 6,8. Шта нам је ту речено? Шта је још важније, како да научимо да испунимо ту јасну заповест? Како да научимо да чинимо све то, укључујући и то да ходимо „смјерно с Богом својим“? Шта то значи? Како се „да ходиш смјерно с Богом својим“ може претворити у то да „ходимо смјерно са ближњима својима“?
3. Размислите мало о томе шта значи да се можемо спасити једино смрћу Исуса Христа? Чему нас та задивљујућа истина учи о томе колико је грех лош и колико је узалудан сваки наш напор да се спасимо својим напорима?
4. У разреду поновите завршно питање на крају поуке за среду. Разговарајте о својим одговорима и важности тих одговора с обзиром на проповедање Јеванђеља и све оно што је Господ учинио да би нас спасио!

ДАН ПОМИРЕЊА

Текстови за проучавање у току седмице: 3. Мојсијева 16; 3. Мојсијева 23,27-32; 5. Мојсијева 19,16-21; Матеј 18,23-35; Исаија 6,1-6.

Текст за памћење: „Ко је Бог као Ти, који прашта безакоње и пролази пријеступе Остатку од наследства својега, не држи довијека гњева својега, јер Му је мила милост. Опет ћеш се смилovati на нас; погазићеш наша безакоња; бацићеш у дубине морске све гријехе њихове.“ (Михеј 7,18.19)

Дан помирења или Јом Кипур, описан у 16. поглављу 3. Мојсијеве, представља најсвечанији старозаветни обред. Он је намерно постављен у само средиште 3. Мојсијеве, која је и сама у средишту Петокњижја, не би ли се још више нагласио „најсветији“ карактер тог обреда. Назван и „субота над суботама“ (шабат шабатон, срп. „почивање суботно“; 3. Мојсијева 16,31), овај дан је обавезивао на престанак сваког рада, што је јединствен случај међу осталим јеврејским годишњим празницима. Сама ова чињеница јасно приписује овом дану суштински смисао Суботе – то је време одмарања у ономе што је Бог, као Створитељ и Откупитељ, учинио за нас и што ће учинити.

Ове седмице ћемо проучавати шта се догађало на Дан помирења у земаљској Светињи, са нагласком на обредима који укључују два јарца, што ће нам помоћи да боље разумемо дубоке истине које се односе на спасење и на коначно уклањање греха.

Читајте текст у 3. Мојсијевој 16,16.30. Шта се чистило да Дан очишћења?

У току године греси и обредне нечистоте разних врста уношени су у Светињу. Дан помирења одређен је за њихово уклањање. Обреди у току Дана помирења деле се на три основна дела:

1. Жртва за грех (очишћење) свештеника. Првосвештеник је приносио бика за своје грехе, осигуравајући се тако да ће бити обредно чист када улази у Светињу и обавља обред очишћења.

2. Приношење жртве за грех (очишћење) – јарца „за Господа“ – 3. Мојсијева 16,8. Преко године су жртве за грех „уносиле“ све грехе Израиљца у Светињу. На Дан помирења је требало да се ти греси уклоне из Светиње; ово се обављало крвљу јарца „за Господа“.

3. Обред уклањања греха преко живог јарца „за Азазела“. Бог је желео да се греси Његовог народа уклоне из Светиње и из окола. Зато је други, живи јарац био отеран у пустињу.

Читајте текст у 3. Мојсијевој 16,15. Шта се догађало са јарцем за Азазела и шта је он симболички представљао?

Пошто није било ни признавања греха нити полагања руку на главу јарца за Господа, његова крв није преносила грехе. Према томе, она није каљала, него је чистила. Ово је јасно описано у 3. Мојсијевој 16,16.20. Првосвештеник је обављао чишћење крвљу јарца за Господа, чистећи целокупну Светињу. Истим поступком очишћаван је и народ, тако да је, пошто би Светиња била очишћена од свих греха народа, и сам народ био очишћен. У том смислу је Дан помирења био јединствен, јер су се једино тога дана чистили и Светиња и народ.

Дан помирења представљао је и другу фазу двостепеног очишћења и помирења. У првој фази, у току године, Израиљци су добијали опроштење. Њихови греси нису били брисани, већ су се преносили на самог Господа, који је обећао да ће их уклонити. Друга фаза није се толико односила на опроштење; народ је већ био добио опроштење. Наиме, глагол „опростити“ опште се не појављује у целом 16. поглављу 3. Мојсијева, а ни у 3. Мојсијевој 23,27-32. То нам показује да се цео план спасења бави нечим што је много шире од опроштења наших греха. Овакво схватање добија значај, када се сагледа у односу на велику борбу између добра и зла.

ВИШЕ ОД ОПРОШТЕЊА

Читајте текст у 3. Мојсијевој 16,32-34. Који је био главни задатак првосвештеника на Дан помирења?

Основни задатак првосвештеника био је да посредује између Бога и људског рода. Што се тиче Светиње, он је руководио системом и обављао разне обреде приликом приношења жртава и приноса (Јеврејима 8,3). Његов задатак на Дан помирења био је веома значајан. Он је обављао скоро све обреде, осим што није одводио јарца за Азазела у пустињу, иако је издавао наредбу да се јарац одведе.

На Дан помирења, „велики“ свештеник, како је гласила његова додатна титула, постајао је жива слика Исуса Христа. Исто онако као што је сва пажња народа била усредсређена на првосвештеника, Исус треба да буде искључиво средиште наше пажње. Као што су поступци првосвештеника на Земљи доносили очишћење народу, тако и Исусово деловање у небеској Светињи постиже то исто за нас (Римљанима 8,34; 1. Јованова 1,9). Као што је једина нада народа на Дан помирења била у првосвештенику, тако је и наша једина нада у Исусу Христу.

„Христова крв, иако је ослобађала покајаног грешника од осуде Закона, није могла да избрише његов грех; он ће остати записан у књигама у Светињи све до дана коначног помирења. Тако је и у симболичкој служби крв жртве за грех, ослобађала покајника од греха, али је он остајао у Светињи све до Дана помирења.“ (Стварање, патријарси и пророци, стр. 357. оригинала)

Према тексту у 3. Мојсијевој 16,16-20, требало је да првосвештеник уђе у Светињу над светињама и да је очисти од обредне нечистоте, преступа и од свих греха Израиља, преносећи их на живог јарца и шаљући их преко њега у пустињу. На тај начин су уклањани сви морални недостаци Израиља. Тиме се постизао јединствени циљ Дана помирења: морално очишћење које је превазилазило само опроштење. Тога дана народу није било потребно никакво ново опроштење. Бог је већ опростио грехе своме народу.

Док се боримо свом снагом добијеном од Господа да одбацимо своје грехе, како да научимо да се потпуно ослонимо на Христове заслуге као на своју једину наду у спасење?

Читајте текст у 3. Мојсијевој 16,20-22. Шта се догађало са живим јарцем за Азазела?

Обред са живим јарцем није био ритуал приношења жртве. Пошто би коцка одредила који од два јарца ће бити за Господа, а који за Азазела, једино се о јарцу за Господа говорило као о жртви за грех (3. Мојсијева 16,9,15). Супротно томе, јарац за Азазела назива се „живим јарцем“. Он се никада није клао, вероватно да би се избегла свака мисао да се ради о приношењу жртве. Живи јарац се појављује на позорници догађаја тек пошто првосвештеник очисти целу Светињу (3. Мојсијева 16,20). Ова чињеница се не може довољно нагласити: обред са живим јарцем нема никакве везе са стварним чишћењем Светиње или народа. Они су већ очишћени.

Ко или шта је Азазел? Рани јеврејски тумачи изједначавали су Азазела са анђелом који је први згрешио и зачетником зла, старешином злих анђела. Ми у њему свакако препознајемо симбол самог сотоне.

Обред са живим јарцем био је обред којим се постизало коначно уклањање греха. Грех ће бити стављен на онога ко је одговоран за њ на првом месту и онда заувек уклоњен из људске средине. „Помирење“ се вршило на њему у смислу кажњавања (3. Мојсијева 16,10), пошто је тај јарац носио коначну одговорност за грех.

Да ли онда сотона има неку улогу у нашем спасењу, као што нас неки неправедно оптужују да учимо као Црква? Наравно да не! Сотона никада, ни на који начин, није понео наш грех као наш заменик. Само је Исус то учинио, па је богохуљење и помислити да сотона има било коју улогу у нашем откупљењу.

Обред са живим јарцем паралелан је са законом о лажним сведоцима (5. Мојсијева 19,16-21). И оптужени и тужитељ стоје пред Богом, кога представљају свештеници и судије. Истрага је у току; ако се установи да је тужитељ био лажан сведок, примиће казну коју је наменио невином (на пример, злонамерни Аман је завршио на вешалима која је наменио невином Мардохеју).

Још једном захвалите Богу на томе што вам је милостиво опростио и што више никада неће помињати ваше грехе (Јеремија 31,34). Како бисмо могли научити да се не сећамо својих греха пошто нам их је Бог опростио? Зашто је тако важно да то учинимо?

НА ДАН ПОМИРЕЊА

„Тако су уз помоћ служби у Шатору од састанка, и касније и у Храму који је заузео његово место, народу свакога дана биле откриване велике истине о Христовој смрти и посредничкој служби. Једнога дана у години, мисли народа биле су упућиване у будућност, према завршним догађајима у великој борби између Христа и сотоне, према чишћењу свемира од греха и грешника.“ (Стварање, патријарси и пророци, стр. 358. оригинала)

Читајте текст у 3. Мојсијевој 16,29-31 и 23,27-32. Шта је Бог очекивао од Израиљаца да чине на Јом Кипур, Дан помирења? Како би се ова иста начела могла применити на нас данас, који живимо у времену које се назива „антитипским Даном помирења“?

Ако неко у старом Израиљу не би следио ова упутства, требало је да буде уклоњен из Израиља и погубљен (3. Мојсијева 23,29.30). Дан помирења је одлучивао о животу и смрти и ништа мање од тога! Он је захтевао верникову потпуну и неподељену оданост Богу.

То значи да и особа која је изразила своју веру у Бога и даље може да изгуби спасење. Као хришћани који очекују долазак Исуса Христа, ми не верујемо у теорију „једном спасен, заувек спасен“, јер то није библијска наука. Ми смо сигурни у Христу све док будемо живели у вери, док се будемо покоравали Њему, тражећи Његову снагу за победу када се нађемо у искушењу и Његово опростење када паднемо.

Читајте текст у Матеју 18,23-35. Коју поуку треба да извучемо за себе из ове снажне кратке приче?

ИСАИЈИН ЛИЧНИ ДАН ПОМИРЕЊА

У Књизи пророка Исаије 6,1-6. Исаија види небеског Владара како седи у Храму „на пријестолу високу и узвишену“. Ово виђење представља призор суда који приказује Бога како долази да суди (Исаија 5,16). Исаија види правог Цара, који се у Јеванђељу по Јовану приказује као Исус Христос (Јован 12,41).

Иако је Исаија био Божији пророк и позивао друге на покајање, схватио је у Божијем присуству да је осуђен на пропаст. Суочен са Божијом светошћу и славом, Исаија схвата своју грешност и окаљаност свога народа. Светост и грех не иду заједно. Слично Исаији, и ми сви треба да дођемо до закључка да не можемо проћи кроз Божији суд сами, у својој сили. Наша је једина нада да нађемо Заменика.

Које паралеле са Даном помирења пронађите у Књизи Исаијиној 6,1-6?

Храм испуњен димом, олтар, суђење, нечистота и чишћење греха снажно подсећају на Дан помирења. Исаија као да је доживео јединствен лични Дан помирења.

Поступајући као свештеник, серафим (дословно „онај који гори“), узима распаљено угљевље са олтара, што указује на неку врсту жртве, да очисти пророков грех. То је прикладна слика очишћења од греха које је постало могуће Исусовом жртвом и Његовом свештеничком службом посредовања. Исаија препознаје све то као обред очишћења и зато мирно дозвољава да угаљ дотакне његове усне. Тиме је „уклоњено његово безакоње“ и његов „грех опроштен“ (Исаија 6,7). Пасивни облик глагола у седмом стиху показује да је опроштење осигурано преко Онога који седи на престолу. Судија је, дакле, Спаситељ.

Божије дело очишћења води нас из „тешко мени“ у „ево мене, пошљи мене“. Разумевање Божијег поступања на Дан помирења чини нас спремним да објављујемо истину, јер истинско разумевање наводи на сигурност и спокојност. То је зато што знамо да на суду имамо Заменика, Исуса Христа, чија праведност (симболички представљена крвљу) једина може да нас оспособи да стојимо без страха од осуде (Римљанима 8,1). Захвалност надахњује за мисију. Придобијени грешници представљају најбоље Божије амбасадоре (2. Коринћанима 5,18-20) јер знају од чега их је Господ избавио.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„И сад почиње догађај који је симболички био представљен последњом свечаном службом на Дан очишћења. Пошто је служба у Светињи над светињама била довршена, а греси Израиља уклоњени из Светиње крвљу жртве за грех, доведен је био живи јарац пред Господа и, у присуству народа, поглавар свештенички је исповедио над њиме 'сва безакоња синова Израилевих и све пријеступе њихове у свим гријесима њиховијем, метнувши их на главу јарцу'. (3. Мојсијева 16,21) Исто тако када буде довршено дело помирења у небеској Светињи, у присуству Бога, светих анђела и мноштва откупљених, греси Божијег народа биће пренети на сотону. Он ће бити проглашен одговорним за сва зла на која их је навео. И као што је живи јарац био одведен у пустињу, тако ће и сотона бити прогнан на опустошену земљу, ненастањену и голу пустињу.“ (Велика борба, погл. 41, стр. 530, 531)

ПИТАЊА ЗА ДИСКУСИЈУ:

1. Зашто би свако тумачење плана спасења било непотпуно када би се изоставило или умањило дело које Христос као наш Велики поглавар свештенички обавља у небеској Светињи? Шта нас Светиња учи о важности Христовог посредовања у небеској Светињи за целокупни план спасења? Највећи део новозаветне Посланице Јеврејима посвећен је Христовом делу у небеској Светињи. Узимајући то у обзир, колико је важно то дело?

2. Једном је неко написао да је Христово дело, од Његове смрти до Његове службе у небеској Светињи, само део „Божије методе постепеног решавања“ проблема греха тако да добијемо одговоре на сва питања о Његовој праведности, поштењу и љубави. Размишљајте о важности те мисли, посебно у светлости велике борбе између добра и зла и свега чему нас она учи о великим питањима која су укључена у страхотну историју греха.

3. Многи адвентистички хришћани су научени да гледају на Дан помирења као на начин који им је ускратио сигурност у спасење. Тако гледиште је последица погрешног разумевања сврхе Дана помирења. Размислите о самој речи „помирење“. Шта то значи? Како се помирење постиже? Ко обавља дело помирења? На који начин? Како ће нам одговори на ова питања помоћи да схватимо зашто је истина о Дану помирења у ствари радосна вест?

ХРИСТОС – НАША ЖРТВА

Текстови за проучавање у току седмице: Исаија 53,2-12; Јеврејима 2,9; Јеврејима 9,26-28; Јеврејима 9,12; 2. Мојсијева 12,5; Јеврејима 4,15.

Текст за памћење: „Који гријехе наше сам изнесе на тијелу својему на дрво, да за гријехе умремо, и за правду живимо; којег се раном исцијелисте.“ (1. Петрова 2,24)

Католички свештеник Максимилијан Колбе био је затворен у логору Аушвиц зато што је пружао уточиште избеглицама из Пољске, међу којима је било и две хиљаде Јевреја. Када је један затвореник из његове баракe нестао или можда побегао, есесовци су за казну изабрали десет затвореника да буду мучени глађу док не умру. Један од њих је узвикнуо: „Јадна моја жена, јадна моја деца, никада их више нећу видети!“ У том тренутку Колбе се понудио да замени осуђеника, понудио се да умре уместо тог човека који је имао породицу. Изненађени официр се сложио, и Колбе се придружио осуђеницима, спасивши живот другоме бар за неко време.

Колико год да је потресна, Колбеова жртва само је сенка жртве Онога који је драговољно заузео наше место кроз дело симболички представљено службом у Светињи. Нови завет сједињује у Христу два основна елемента старозаветног система приношења жртава: Он је наша жртва (Јеврејима 9,10) и наш првосвештеник (Јеврејима 5-10).

Ове ћемо седмице проучавати разне видове велике Христове жртве и сазнати шта је Његова жртва једном за свагда учинила за нас.

ХРИСТОС У 53. ПОГЛАВЉУ КЊИГЕ ПРОРОКА ИСАИЈЕ

Читајте текст у Књизи пророка Исаије 53,2-12. Шта ови стихови говоре о ономе што је Христос учинио за нас?

Текст у Исаији 52,13 – 53,12. представља потресан опис Христове смрти за грехе света. Неколико чинилаца из овог текста пружа јасан доказ да је Исусова смрт помирење путем замене осуђеника, што значи да је Он узео на Себе казну коју су други заслужили ; другим речима, умро је као њихова Замена. Ево неких порука текста о Исусовој служби за нас:

1. Исус је страдао за друге. Он је преузео њихове туге и жалости, преступе, безакоња и грех.
2. Он доноси велике благослове онима за које страда: мир, и исцељење и оправдање.
3. Била је Божија воља да Исус страда и буде убијен. Бог је ставио наша безакоња на Њега, јер је по Божијем плану требало да Он умре за нас.
4. Исус је праведан, у Њему није било насиља и преваре.
5. Он је био жртва за кривицу, жртва помирница за грех.

Читајте текстове у Луки 22,37; Делима 8,32-35; 1. Петровој 2,21-25. Како су ови новозаветни писци тумачили текст у 53. поглављу Књиге пророка Исаије?

Новозаветна позивања на текстове у 53. поглављу Књиге пророка Исаије потврђују без имало сумње да је Исус испунио ово пророчанство. Чак је и Он лично указао на Себе као на личност о којој говори овај текст (Лука 22,37). Христос је узео наше грехе на Себе, тако да нама може бити опроштено и да се можемо променити.

Размишљајте о свему што текст у Исаији 53 говори о Исусу и ономе што је учинио за нас. Како да поруке из овог текста примените на себе без обзира на то шта сте учинили, знајући да ће Господ на вама испунити своја обећања ако Му се предате у вери?

ДОВОЉНА ЗАМЕНА

**Читајте текст у Јеврејима 2,9. Како је то Христос „за све окусио смрт“?
(Видети и Јеврејима 2,17; 9,26-28; 10,12)**

Исус је умро за грешнике. Он је био без греха (Јеврејима 4,15), тако да је жртвујући свој живот умирао за грехе других, а не за своје грехе. Он је морао да „узме многих гријехе“ (Јеврејима 9,28), да „очисти гријехе народне“ (Јеврејима 2,17) и да заувек уклони грех (Јеврејима 9,26).

У складу са текстом у Јеврејима 2,9 Исус је постао „мањи од анђела“ да би могао да претрпи смрт. Требало је у ствари да се објасни зашто је Исусова смрт незаобилазни услов за Његово узвишење. Једноставно речено, да би се људски род могао спасити, Исус је морао да умре. Није било другог начина.

По овом тексту, циљ утеловљења је смрт Сина. Једино путем страдања и смрти Исус је могао да постане Зачетник нашег спасења (Јеврејима 2,10).

Зашто је Бог дозволио да Исус страда? Текст у Јеврејима 2,14-18. тврди да је Исусова смрт била неопходна да би се Божија деца избавила из ропства смрти и од страха од смрти, да би победила ђавола и да би Исус постао „милостив и вјеран поглавар свештенички“.

Укратко, крст треба да претходи круни.

„На Христа као нашу замену и јемство положено је безакоње свих нас. Он се убројио у преступнике, да би нас откупио од осуде закона. Кривица сваког Адамовог потомка оптерећивала је Његово срце. Божји гнев према греху, страшни израз Његовог незадовољства због неправде, испуњавали су ужасом душу Његовог Сина.“ (Чежња векова, стр. 753. оригинала)

Христос, Створитељ свемира, умро је као људско биће за наше грехе! Сагледајте значење те чињенице. Размислите каква нам је добра вест тиме упућена. Замислите какву наду то пружа сваком од нас лично. Како да ова задивљујућа истина постане основни покретач свега што чините?

ХРИСТОВА КРВ

Појам крви откупљења прожима целу Библију. Почев од најранијих жртава после сагрешења Адама и Еве, крв је увек пратила приношење животињских жртава. Обреди у којима се проливала крв били су карактеристика израиљског система приношења жртава да би се изразила кључна истина: без крви је немогуће опроштење греха и пребивање у Божијој близини. Само путем проливања крви било је могуће да људи приме Божију милост и повежу се с Њиме.

Читајте следеће текстове из Посланице Јеврејима о Христовој крви и о крви старозаветних жртава. Шта нам они говоре о крви?

Јеврејима 9,12 _____

Јеврејима 9,14 _____

Јеврејима 9,18 _____

Јеврејима 9,22 _____

Јеврејима 10,19 _____

Јеврејима 12,24 _____

Јеврејима 13,12 _____

Јеврејима 13,20 _____

Христова крв не означава само Његов живот, него представља симбол Његове заменичке смрти, и као таква описује резултате Његове смрти. Христос је проливањем крви постигао задивљујуће много: задобио је вечно Откупљење, осигурао очишћење од греха, омогућио опроштење и посвећење и оправдао васкрсење.

Посланица Јеврејима објављује веома значајну чињеницу: Христова крв више вреди од било које друге крви. У ствари, ниједна друга крв не може стварно да осигура опроштење; Христова смрт је једини разлог зашто су нам греси опроштени, и пре и после крста (Јеврејима 9,15). Христово проливање крви и резултати тог чина јасан су доказ да је Христова смрт била заменичка по својој природи, што значи да је Он преузео казну коју смо ми заслужили.

Како нам правилно разумевање природе Христове смрти помаже да се ослободимо сваке претпоставке да нам наша дела могу донети спасење?

ЖРТВА БЕЗ МАНЕ

Које услове је морала да испуни животиња за жртву? Читајте 2. Мојсијева 12,5; 3. Мојсијева 3,1; 4,3.

Избор животиње за жртву захтевао је велику пажњу. Није било могуће узети било коју животињу и принети на жртву; животиња мора да испуни неколико услова, што зависи од врсте жртве.

Међутим, постојао је један услов који су морале да испуне све жртве. Требало је да буду „без мане“. Јеврејска реч „тамим“ може се превести и као „потпуна“, „неоштећена“, „без мане“ или „савршена“. Све то подразумева да жртва мора да испуни највиша могућа мерила. Само је најбоље било довољно добро.

Када се односила на људе, реч је обележавала њихов однос према Богу као „без мане“. (1. Мојсијева 6,9; 17,1)

Како следећи текстови описују Исуса? Јеврејима 4,15; 7,26; 9,14; 1. Петрова 1,18.19. Зашто је било кључно да Христос буде безгрешан?

Исус, „Јагње Божије које узео на се гријехе свијета“ (Јован 1,29), савршено испуњава старозаветна мерила савршене жртве. Његов беспрекоран живот чини Га савршеном жртвом. То је и гаранција нашег спасења, јер је само Безгрешни могао да понесе наше грехе на Себи. Његова савршена праведност нас покрива, сада и на суду. Та праведност је наша нада у спасење.

Као и јеврејска, тако и грчка реч за „без мане“ (амомос) употребљава се не само да опише Исуса и Његову савршену жртву, већ и карактер Његових следбеника.

„Упоређујући свој живот са Христовим карактером, они ће бити у стању да открију где су пропустили да задовоље захтеве Божијег светог закона, и потрудиће се да постану савршени у својој сфери као што је Бог савршен у својој.“ (Елен Вајт, The Paulson Letters, стр. 374)

Захваљујући Христовој смрти и Његовој служби, ми се показујемо „без мане“ пред Богом (Јуда 24). То је могуће једино тако што Безгрешни заузима наше место.

Зашто нам израз „свети и без мане“ може створити нелагоду? На који начин знање да је Христос наша Замена може да нам помогне да прихватимо да смо и ми „свети“? Како наш нови положај пред Богом може да утиче на нас и на наш начин живота?

ВЕЛИКА ОПАСНОСТ

У Посланици Јеврејима Павле се усредсређује не само на теолошко разумевање Христове жртве, већ објашњава и неке њене практичне вредности. На неколико места он показује шта се догађа када неко занемарује или одбацује ту жртву.

Читајте текст у Јеврејима 6,4-6; 10,26-31. На коју опасност Павле овде упозорава? Коју врсту понашања описује?

У Посланици Јеврејима Павле показује величанственост спасења које добијамо од Бога, на који начин нам се Бог открио, као и шта је учинио и шта и сада чини за оне који у Њега верују. Међутим, постоји бар једна проблематична тема о којој Павле жели да расправља. То је опасност да потценимо вредност Христове жртве. Он описује ту опасност као „отпад“, као занемаривање циља (Јеврејима 2,1), стварајући слику брода који је скренуо с курса и зато неће стићи до свог одредишта. Наш најважнији задатак је да останемо на правом путу.

Неки од оних који одбацују Бога чине то намерно, што значи да је њихов живот после примања Јеванђеља остао исти као и пре тога. Такви људи не приносе у ствари никакву делотворну жртву за своје грехе (Јеврејима 10,26-31). Међутим, изгледа као да нема много верника који ће отворено одбацити Христову жртву или чак само и помислити да то учине. Међутим, Павле нам даје јасно упозорење. Стварна опасност да се не поштује или одбаци Христова жртва састоји се у томе што се то дешава на невидљив начин и веома постепено. Прелаз може да буде потпуно незапажен. Христово дело цени се све мање и мање, као што Исав није довољно ценио своје првенаштво (Јеврејима 12,15-17). Христова велика жртва никада не би смела да нам постане тако обична и свакодневна да се претвори у безвредност.

Павле не жели да уплаши своје читаоце, али мора да им прикаже последице удаљавања од Бога. Он не жели да се то догоди и зато охрабрује своје читаоце да се „чврсто држе“ свога спасења (Јеврејима 3,6.14; 10,23) и да поглед усмере према Исусу (Јеврејима 12,2).

Како је са вама? Да ли сте се једноставно „навикли“ на задивљујуће истине о крсту? Зашто је то тако страшно? Како бисмо могли да заштитимо себе од опасности на коју нас Павле упозорава?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Оно што Мартин Лутер често назива „прекрасном разменом“ или „радосном разменом“ Христове праведности за људске грехе, Дух пророштва описује следећим речима: „Са Христом се поступало онако како ми заслужујемо да би се с нама поступало како Он заслужује. Он је био осуђен због наших греха, у којима није имао удела, да бисмо ми могли бити оправдани Његовом правдом у којој немамо удела. Претрпео је смрт која је била наша, да бисмо ми могли примити живот који је био Његов. 'Раном Његовом ми се исцијелисмо!'“ (Чежња векова, стр. 25)

„Само Христова смрт могла је Његову љубав да учини делотворном за нас. Једино захваљујући Његовој смрти радосно можемо очекивати Његов други долазак. Његова жртва је средиште наше наде. На њој морамо учврстити своју веру.“ (Чежња векова, стр. 660)

ПИТАЊА ЗА ДИСКУСИЈУ:

1. Некима се не допада замисао о Исусу као нашој жртви. Они мисле да тиме представљамо Бога као осветољубивог и крвожедног, сличног незнабожачким божанствима из прошлости. (У ствари, неки тврде да је цела прича о крви и жртвама у Библији само одраз тих паганских схватања.) Шта је драматично погрешно у таквом схватању крста? Како нам замисао о смрти, жртви и крви помаже да схватимо како је грех озбиљан и како су његове последице страшне? Како нам поимање цене греха помаже да тражимо силу од Бога и уклонимо грех из свог живота?

2. Неки људи се боре са питањем које место дела имају у нашем спасењу. Како нам размишљање о Христовој посредничкој смрти и ономе што је Он постигао за нас том смрћу помаже да не паднемо у замку лажне науке о спасавању својим делима? Уосталом, шта би наша дела могла да дOMETну ономе што је Христос већ учинио када је умро уместо нас?

3. Дух пророштва нас позива да проведемо бар један сат свакога дана у размишљању о животу Исуса Христа, посебно о Његовим последњим тренуцима. Како нам таква навика може помоћи да ојачамо свој однос са Христом, али и да више поштујемо све оно што је учинио за нас?

ХРИСТОС – НАШ СВЕШТЕНИК

8. Библијска доктрина

Од 16. до 22. новембра

Су

Проучити
целу
поуку

Текстови за проучавање у току седмице: Псалм 110,1-5; 1. Мојсијева 14,18-20; Јеврејима 7,1-3; Римљанима 8,31-34; 1. Тимотију 2,4-6; Јеврејима 8,6; Јеврејима 2,17.18; Јеврејима 3,6; Јеврејима 10,1-14.

Текст за памћење: „А ово је глава од тога што говоримо: Имамо таквога Поглавару свештеничкога који сједи с десне стране пријестолу Величине на небесима, који је слуга Светињама и истинитој Скинији коју начини Господ, а не човјек.“ (Јеврејима 8,1.2)

После свог васкрсења и вазнесења у небеску Светињу, Христос је започео ново раздобље плана откупљења (Јеврејима 2,17). Пошто је испунио преко потребни захтев плана спасења да принесе своју жртву, био је уведен у службу свештеника и започео службу за оне који су вером покривени Његовом крвљу. Његова свештеничка служба укључује две фазе, обе симболички представљене службом у земаљској Светињи: свакодневну службу и годишњи Дан помирења.

Ове ћемо седмице проучавати дело које Исус обавља у току своје свакодневне службе и сагледати неке делове од којих се састоји Његова служба за нас. Ми заиста можемо наћи велику утеху у сазнању да се Исус сада налази у Божијем присуству, доносећи заслуге своје жртве за нас. Порука Светиње нуди наду и охрабрење чак и Његовим најслабијим следбеницима.

Посланица Јеврејима је новозаветна књига која највише говори о Христу као свештенику. Основни старозаветни текст на коме се темељи Посланица Јеврејима састоји се од два стиха из Псалма 110. Први стих се наводи зато да се потврди да је Христос изнад свих, јер седи с десне стране Оцу. То је тема која се стално понавља у Посланици Јеврејима, тема која наглашава Исусово божанство и месијанство (Јеврејима 1,3; 4,14; 7,26; 8,1; 12,2). Други стих, Псалам 110,4, употребљава се да покаже да је Христова свештеничка служба била симболички наговештена преко Мелхиседека (Јеврејима 5,6).

На које све начине Христос испуњава Божије обећање о свештенику по реду Мелхиседекову? Упоредите 1. Мојсијеу 14,18-20. и Псалам 110,4. са текстом у Јеврејима 7,1-3.

Библија нам не ставља на располагање много података о Мелхиседеку. Ипак, оно што имамо указује на значајне сличности са Исусом. Мелхиседек је владар града Салима (Салим значи „мир“, па је он зато „Цар мира“). Његово име значи „Цар правде“, што говори о његовом карактеру. Он не припада историји и његов родослов нигде се не наводи; његово рођење и смрт се не помињу; према томе, изгледа као да нема ни почетка ни краја, а наводи се да је „свештеник Бога највишега“. Мелхиседеково свештенство вишег је реда од левитског свештенства јер је Левије преко Аврама дао свој десетак Мелхиседеку (Јеврејима 7,4-10). Мелхиседек је, према томе, симбол Исуса Христа.

Међутим, Христос је чак и изнад Мелхиседека. Арон је био први поглавар свештенички у Израиљу. Текст у Јеврејима 5,1-4 описује идеализовану првосвештеничку службу по реду Аронову: наименован од Бога, представник људи, посредник пред Богом, сажалив, приноси жртве за народ и за себе.

Посланица Јеврејима описује Христа као новог поглавара свештеничког. Он је припадник бољег реда него Арон; не само да испуњава услове свештенства по реду Аронову, већ их и премашује. Исус није имао греха, био је савршено послушан, и није имао потребе да приноси жртве за самога Себе. Супротно томе, Он сам је постао Жртва – најсавршенија могућа Жртва.

Исус је испунио услове за првосвештеника и по реду Аронову и по реду Мелхиседекову више него што је то могао иједан припадник било ког од ова два реда. Оба ова типа свештеника наша су свој антитип (испуњење) у Христу.

НАШ ПРАВНИ ЗАСТУПНИК И БРАНИЛАЦ

Читајте текст у Римљанима 8,31-34. Коју велику наду и које велико обећање нуди овај текст?

У позадини текста Римљанима 8,31-34 налазимо призор суђења на коме замишљамо да се суди нама. Павле пита: Ко је против нас? Ко ће изнети оптужбу против нас? Ко ће нас осудити? Такве околности лако могу да нас уплаше. Уосталом, зар нисмо сви свесни свога људског несавршенства и грешности?

Међутим, немамо разлога да се плашимо. Обећање да нас ништа и нико не може одвојити од Божије љубави укључује неколико важних делова: Бог је са нама (Римљанима 8,31); Бог је дао свога Сина за нас (Римљанима 8,32); Бог нам обилно даје све што нам је потребно (Римљанима 8,32); Бог нас оправдава (Римљанима 8,33). Исус Христос је на нашој страни. Исус је одговор на сваки страх или осуду, јер је умро, устао и сада непрестано посредује за нас у небеској Светињи стојећи с десне стране Оцу (Римљанима 8,34)

Када би неко отишао тако далеко да добровољно умре за нас, ми бисмо били сигурни у његову љубав. Обећање из Римљанима 8,31-39 стварно нам показује каквог Бога имамо и у каквог Бога верујемо. Ако схватимо да нас наш Бог воли и да Га ништа није могло одвратити од Његове намере у вези са нама (Римљанима 8,35-39), Божија судница постаће место радости и слављења.

Ова истина постаје још јаснија у 1. Јовановој 2,1.2. Грчка реч параклетос означава законског заступника или адвоката, некога ко се појављује у улози браниоца или посредника. Исус је наш Правни Заступник који нас брани, јер иначе не бисмо имали никакве наде да се одбранимо.

Наш Правни Заступник је „праведан“, што нам улива сигурност да ће Отац чути Његово посредовање, јер Христос не може да учини било шта што би Његов праведни Отац могао да одбаци. Христос посредује за оне који су згрешили, представљајући Себе – Онога који никада није сагрешио – као Праведника који стоји и одговара уместо нас.

Како бисмо могли дубље да искусимо чудесну истину да нас ништа не може раставити од Божије љубави? Како да се послужимо тим обећањем као подстицајем да живимо као што би Бог желео да живимо, а не као што данас живимо?

„Који хоће да се сви људу спасу и да дођу у познање истине. Јер је један Бог и један Посредник између Бога и људи, Човјек Исус Христос, који Себе даде у откуп за све, за свједочанство у своје вријеме.“ (1. Тимотију 2,4-6) Како нам ови текстови помажу да разумемо шта Христос управо сада чини за нас на Небу?

Христос је назван јединим Посредником између Бога и људи. Осим Њега нема ниједнога другог, у ствари, ниједан други није ни потребан. Преко Христа као Посредника, спасење и познање истине доступни су свакоме (1. Тимотију 2,4). Кључно питање које се поставља свима нама гласи да ли смо или нисмо искористили предност коју нам свима Христос нуди, без обзира на наш положај, расу, карактер или прошла дела?

„Посредник“ је израз који долази из старог грчког трговачког и правног света. Њиме се описује лице које преговара или делује као посредник између две стране да би се уклонило неслагање или да би постигао заједнички циљ, да би се потписао споразум или уговор.

У Посланици Јеврејима, Христос као Посредник повезан је са новим заветом (Јеврејима 8,6; 9,15; 12,24). Он је обавио помирење. Иако је грех прекинуо уску везу између људског рода и Бога, иако је могао да изазове и потпуно уништење свих људи, Христос је дошао и обновио њихову везу. То је помирење. Једино је Христос веза између Бога и људи, и преко те везе ми можемо уживати у пуном заветном односу са Господом.

Павлово позивање на „Човјека Христа Исуса“ наглашава Његову јединственост као Бога и Човека у исто време (1. Тимотију 2,5). Спасење и посредништво се темеље на Исусовој људској природи и на Његовом добровољно жртвовању. Пошто је Бог и Човек, Исус је у стању да повеже Небо и Земљу везама које се никада не могу прекинути.

„Исус Христос је дошао да повеже смртног човека са бескрајним Богом, и да повеже Земљу и Небо које су грех и преступ раставили.“ (EGW, Sermons and Talks, стр. 253)

На Небу управо сада једно људско биће посредује у нашу корист. Шта вам то говори о вашој важности у Божијим очима? Како би ова истина могла да утиче на ваш живот и на начин на који поступате према ближњима?

ВЕЛИКИ ПОГЛАВАР СВЕШТЕНИЧКИ

Шта следећи текстови откривају о Христовој првосвештеничкој служби? Јеврејима 2,17.18; 3,6; 4,14.15; 7,24-28; 8,1-3.

Исус је „Велики поглавар свештенички“ (Јеврејима 4,14). Он је већи од свих првосвештеника и владара на Земљи. Библија наводи неке особине Исуса као поглавара свештеничког:

Милостив и веран. Ове две карактеристике (Јеврејима 2,17) уклапају се у Христову улогу Посредника јер Он излива своје дарове на нас („милостив“) и веран је своме Оцу и нама („веран“).

Са нама. Исус може да саосећа са нама (Јеврејима 2,18; 5,2.7). Пошто је живео као човек, можемо бити сигурни да је Он савршен Помоћник, пун саосећања. Ипак, Он није у истом положају као ми, јер је „без гријеха“ (Јеврејима 4,15).

Изнад нас. Исус као Поглавар свештенички не припада заједници верника као што је Арон припадао; Он је над нама, као што син управља домом свога оца (Јеврејима 3,6). Христос ужива пуну власт међу светима.

Као што смо ми. Исусово божанско порекло није Му дало никаква посебна права. Он је био кушан исто онако као и ми (Јеврејима 4,15). Нарочита искушења у Јудејској пустињи показују да је био кушан у физичком, менталном и духовном погледу (Матеј 4,1-11).

За нас. Христос „за нас“ излази пред Оца у небеској Светињи (Јеврејима 9,24) да би посредовао за нас (Јеврејима 7,25). Хвала Богу да имамо божанског Представника који нас заступа на суду.

Исус је на Небу „за нас“. Шта то значи? Како да стекнете сигурност и охрабрење на темељу те прекрасне истине?

ЈЕДИНА ЖРТВА

Као што смо видели, кључна сврха земаљске Светиње и њене службе била је да прикаже – у симболима, типовима и пророчанствима у малом – смрт и првосвештеничку службу Исуса Христа. Грех је сувише страшан да би се могао превазићи пуком смрћу животиња (колико год да је и смрт животиња жалосна). Уместо тога, сва та проливена крв требало је да укаже на једино решење проблема греха, а то је смрт самога Исуса Христа. Чињеница да је била потребна Његова смрт, смрт Онога који је једнак Богу (Филибљанима 2,6) да би се обавило помирење, само показује колико је страшан грех.

Читајте текст у Јеврејима 10,1-14. На који начин овај текст упоређује врху и одвијање службе у земаљској Светињи са смрћу и првосвештеничком службом самог Исуса Христа?

Многе кључне истине израњају из ових текстова, а једна од најважнијих говори да смрт свих тих животиња није била довољна да разреши проблем греха. „Јер крв јунчија и јарчија не може узети гријеха.“ (Јеврејима 10,4) Оне су само указивале на решење, али саме нису представљале решење. Решење је био Исус – Његова смрт, а онда и служба у небеској Светињи за нас.

Запазите још једну кључну чињеницу у овим текстовима: савршена довољност Христове смрти. Иако су животињске жртве морале да се стално понављају, из дана у дан, из године у годину, Исусова једина Жртва била је довољна (уосталом, помислите ко се жртвовао) да покрије грехе целог човечанства. Бог је нагласио ту кључну истину, када се унутрашња завеса земаљске Светиње натприродно расцепила после Исусове смрти (Матеј 27,51).

Погледајте око себе по свету, погледајте на разарање које је грех проузроковао, на бол, на губитке, на страх, на безнадежност. Како бисмо могли да учимо, из дана у дан, из тренутка у тренутак, да се ухватимо за Исуса као уз једино решење проблема греха у нашем животу?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Уклоните се изван домашаја сотониног гласа, престаните да испуњавате његову вољу и станите на Исусову страну; стекните Његове особине јер је Он пун дубоке и нежне осећајности која случајеве прогоњених, нападених прихвата као своје. Онај коме је много опроштено покажаће и много љубави. Исус је саосећајни Посредник, милостив и веран Првосвештеник. Он, Величанство Неба – Цар славе – може да гледа на смртнога човека који је подложен сотониним искушењима, знајући да је и сам осетио снагу сотониног лукавства.“ (Елен Вајт, Christian Education, стр. 160)

„Савест се може ослободити од осуде. Вером у Његову крв сви могу да постану савршени у Христу Исусу. Хвала Богу да немамо посла са нечим немогућим. Ми можемо тежити посвећењу. Ми можемо да уживамо Божију наклоност. Не треба да се питамо шта Христос и Бог мисле о нама, већ шта Бог мисли о Христу, нашем Заменику.“ (Елен Вајт, Одабрана сведочанства, св. 2, стр. 32,33)

ПИТАЊА ЗА ДИСКУСИЈУ:

1. Читајте текст у Јеврејима 2,17. Зашто је било неопходно да Исус постане човек и да страда пре него што постане наш поглавар свештенички?
2. Проучите други навод из пера Елен Вајт у делу поуке за петак. Посебно се задржите на речима: „Не треба да се питамо шта Христос и Бог мисле о нама, већ шта Бог мисли о Христу, нашем Заменику.“ Како нам то помаже да боље разумемо оно о чему она говори пре тога, напомињући да сви могу да постану „савршени у Христу Исусу“?
3. Наш Поглавар свештенички, Исус Христос, Залог је нашег спасења. Он на нас излива дарове и благослове које је задобио својом жртвом и проливањем крви. Кад је Он на нашој страни, немамо чега да се плашимо. Како бисмо могли да те прекрасне истине, тако снажно изражене у Посланици Јеврејима, применимо на себе, посебно у тренуцима највећих искушења?
4. Посланица Јеврејима врло јасно каже да је Христова жртва, принесена једном за свагда, све што је потребно за решење проблема греха. Шта нам то говори о било ком верском обреду који наводно понавља Христову жртву не би ли верници задобили опроштење греха?

ПРЕДАДВЕНТНИ ИЛИ ИСТРАЖНИ СУД

Текстови за проучавање у току седмице: Данило 7; 1. Мојсијева 3,8-20; 2. Тимотију 2,19; Псалам 51,4; 2. Коринћанима 5,10; Псалам 96,11-13.

Текст за памћење: „А царство и власт и величанство царско под свијем небом даће се народу Светаца Вишњег; Његово ће царство бити вјечно царство, и све ће власти Њему служити и слушати Га.“ (Данило 7,27)

Као што Посланица Јеврејима јасно показује, Исус је после своје смрти и васкрсења започео нову фазу свога дела за нас. Он је постао наш Велики првосвештеник у небеској Светињи. Виђења записана у 7. и 8. поглављу Књиге пророка Данила показују да у једном одређеном историјском тренутку ово Христово небеско дело за нас улази у следеће раздобље, раздобље суда. То раздобље се понекад назива „есхатолошки Дан помирења“; есхатолошки, јер се односи на последње време; Дан помирења, зато што је унапред симболички приказан службом на Дан помирења у земаљској Светињи.

Седмо поглавље Књиге пророка Данила, које ће ове седмице бити у средишту нашег размишљања, објављује редослед царстава, симболички представљених са четири животиње, понављајући редослед из другог поглавља исте књиге: Вавилон, Медоперсија, Грчка и Рим.

Док будемо проучавали, видећемо да је суд добра вест зато што Господ ради за свој народ. Он доноси пресуду у корист свога народа пред целим свемиром, и осигурава му приступ у Христово вечно царство, што је врхунац свих нада које су полагали у Господа као Његови следбеници.

ВИЂЕЊЕ И СУД

„Ријека огњена излажаше и тецијаше испред Њега, тисућа тисућа служаше Му, и десет тисућа по десет тисућа стајаху пред Њим; суд сјече и књиге се отворише.“ (Данило 7,10)

Читајте текст у Данилу 7,1-14. Шта он описује?

Пошто је видео четири животиње, Данило посматра нови рог који израста између рогова четврте звери. Овај „мали рог“ постаје главни Божији непријатељ и непријатељ Његових светих. А онда, изненада, пажња пророка Данила прелази са мрачне Земље на блистави призор суда у небеској престоној дворани (Данило 7,9-14).

Призор суда је врхунац целокупног виђења и обухвата две кључне личности, Старца и Сина Човечјег. И анђели су присутни као сведоци на суду. Призор се одвија у три корака: најпре гледамо призор суђења (Данило 7,9.10), затим долази судска одлука за царства на Земљи, представљена животињама (Данило 7,11.12), и коначно, пренос власти и царства на Сина Човечјег (Данило 7,13.14). Бог Отац је приказан као величанствени и достојанствени Старац, који је мудар и праведан Судија над судијама. „Син Човечји“ је Исус Христос, који представља људски род на небеском суду. Сам Исус се служи тим називом много пута да представи Себе, а најмање два пута се позива на призоре из Књиге пророка Данила (Матеј 24,30; 26,64).

Дан помирења представља најприродније типолошко окружење за овај призор у небеском Храму. У ствари, овај догађај приказује како небески Поглавар свештенички излази, окружен облаком мирисног када, пред Старца. У Данилу 7,10. стоји да су се књиге отвориле. Књиге имају главну улогу на небеском суђењу. Има неколико књига небеског порекла које се помињу у Библији: „Књига живота“ (Псалам 69,28; Филибљанима 4,3; Откривење 3,5; 13,8), „Књига за спомен“ (Малахија 3,16), књига „дела“ (Откривење 20,12) и Божија „Књига“ (2. Мојсијева 32,32.33; Псалам 56,8).

Замислите да вам се суди на Божијем суду. (Тако ће и бити!) Замислите да се суди свему што сте икада учинили. (Тако ће и бити!) Ако будете морали да се ослоните на извештај о себи, на своје поступке, на своја добра дела, чему се можете надати? Шта је онда ваша једина нада на суду?

Читајте текст у 1. Мојсијевој 3,8-20. Шта је Бог учинио пре него што је објавио пресуду?

Појам предадвентног или истражног суда потиче из Библије. Божији судски поступак обично садржи и раздобље истраге или испитивања. Први пут се о томе извештава у трећем поглављу 1. Мојсије, када Бог истражује случај пре него што се изрећи пресуду (1. Мојсијева 3,8-19). Божије поступање према Кајину (1. Мојсијева 4), Вавилону (1. Мојсијева 11), и Содому (1. Мојсијева 18. и 19. поглавље) одвија се по истом редоследу. Видимо да Бог предузима исте радње које захтева и од судија у Израиљу: „Тада истражи и расписај и извиди добро, па ако буде истина ...“ (5. Мојсијева 13,14; видети и 5. Мојсијеву 19,18)

Истрага захтева промишљеност и поштење. Она се често обавља јавно. Бог дозвољава другима да сами виде шта Он чини. На тај су начин, када Бог објави пресуду – спасење или осуду – посматрачи сигурни да је Бог поступио на најбољи и најправеднији начин. То је и разлог зашто се приликом небеског суђења у Данилу 7 појављују књиге. Књиге нису ту због Бога – да би се Он лакше сетио свих догађаја – већ због небеских бића око Њега, која, за разлику од Бога, нису у стању да знају све.

Како се завршава суђење светима? Данило 7,22.

Разматрајући питање суда, Елен Вајт пише: „Чињеница да признати Божији народ стоји пред Господом у прљавим хаљинама треба да наведе на понизност и дубоко испитивање срца све оне који се називају Његовим именом. Они који заиста чисте своју душу послушношћу истини имаће најскромније мишљење о себи ... Међутим, иако треба да увидимо своје грешно стање, треба да се ослонимо на Христа као нашу праведност, наше посвећење и наше откупљење. Ми не можемо да порекнемо оптужбе које сотона изриче против нас. Једино Христос може да уложи успешан позив у нашу корист. Он је у стању да ућутка тужиоца доказима који нису утемељени на нашим заслугама, већ на Његовим.“ (Елен Вајт, Сведочанства, св. 5, стр. 471,472)

Како нам ове речи помажу да разумемо зашто је суђење тако добра вест?

Читајте текстове у Данилу 7,7-10.21.22.25.26. Када се одржава суђење описано у седмом поглављу Књиге пророка Данила?

И у виђењу и у анђеоском тумачењу, суђење долази после Божијег одговора на дрске захтеве малог рога и доживљава врхунац у преносу царства на Божије свете. Библија приказује да се суђење одвија док је мали рог још на власти (Данило 7,8.9). Владавина малог рога престаје тек пошто суд буде заседао, када се судски поступак буде завршио, а земаљска царства буду уништена (Данило 7,26).

То јасно значи да се суђење мора одиграти пре Другог Христовог доласка. То је дакле предадвентни суд који започиње негде после периода означеног изразом „време, времена и пола времена“ (Данило 7,25). Како би и могло бити коначне награде или казне уколико се суђење не би одиграло пре тога?

И заиста, свети су награђени у време Христовог другог доласка, што претпоставља да им је већ било суђено. Слично томе, безаконицима, укључујући и демонске силе, биће суђено у току миленијума, пре него што им Бог изрекне и изврши коначну казну (Погледати Откривење 20).

Зашто је Богу потребно да се обави суђење? Зар не „познаје Господ своје“? 2. Тимотију 2,19.

Наравно да наш свезнајући Бог веома добро зна ко припада Његовом верном народу. Њему није потребно суђење да би одлучио ко ће бити спасен. Преадвентни суд уместо тога показује да је овај Судија праведан када спасава оне који припадају Његовом народу. Небеска бића морају да буду сигурна да је право да свети буду спасени. Док се трудимо да схватимо значење суда, треба да имамо на уму стварност велике борбе између добра и зла, на коју указују и ови текстови, јер видимо анђеоске чете као сведоке на суду. И друга створена бића занима коначни исход плана спасења.

„Позна Господ своје.“ Како можете да будете сигурни да сте и ви Његови? На који једини начин можете бити сигурни? (Римљанима 8,1)

КАДА СЕ СУД ЗАВРШАВА?

Читајте седмо поглавље Књиге пророка Данила. Какви су резултати предадвентног суда?

Суд има за резултат неколико далекосежних поступака:

1. *Крунисање Сина човечјеј*. Он прима „власт, славу и царство“ (Данило 7,14)

2. *Светији њримају царство за сва времена*. Суђење се одржава на благослов светима који примају царство од Бога (Данило 7,22). Очигледно је да свети и Син Човечји одржавају веома близак однос. Када Син Човечји прими царство, позива свете да Му се придруже. Његово царство је и њихово царство (Данило 7,27). Ово суђење нас води у време када ће се вечни Цар сјединити са својим народом. То је Његова и њихова највећа награда.

3. *Побуна је савладана и искорењена*. Непријатељи Божијег народа су осуђени. Пошто је мали рог ратовао против Божијег народа, доживео је пораз и уништен је за сву вечност (Данило 7,25.26).

4. *Показала се савршена Божија њраведност*. Пошто је суђење на небеском суду јавно, пошто анђели присуствују истраживању људских поступака, сви могу да виде да је Бог праведан у свим својим поступцима. Он је у стању да уздигне и љубав и правду. Тако ће на крају и сам Бог бити оправдан, и сви ће признати да је истовремено и Бог правде и Бог љубави. Целокупан поступак омогућава да читав свемир постане заувек безбедан (Видети Псалам 51,4; Римљанима 3,4).

Преадвентно суђење испуњава наде и Бога и верника. Божија је жеља да спасе свој народ и да уклони грех, не остављајући никакве сумње у своју љубав и праведност. Људски род чезне да се избави од греха и његове тираније у сваком облику, и да стекне вечни живот у присуству Онога који је доказао своју љубав према људима. Суђење на тај начин постаје гаранција вечног и поверљивог односа између Бога и Његових створења.

„Велика борба је завршена. Греха и грешника више нема. Цео свемир је чист. Склад и радост испуњавају бескрајно дело стварања. Од Онога који је све створио тече живот, и светлост и радост у сва пространства безграничности. Од најситније честице до највећег света, све створено, и живо и неживо, у својој непомућеној лепоти и савршеној радости објављује да је Бог Љубав.“ (Велика борба, стр. 678)

ОДГОВОРНО УБЕРАВАЊЕ

Читајте текст у Псалму 96,11-13. Зашто целокупно дело стварања треба да се радује?

Зашто би неко морао да узвикне: „Суди ми, Господе“ (Псалам 7,8)? Разлог је једноставан. Суђење значи спасење: „Боже, именом својим помози ми, крепосту својом одбрани ме на суду.“ (Псалам 54,1) Псалам 26 савршено изражава мисао да је Бог Судија на страни свога верног народа и да је Његов суд и више него пожељан (Псалам 26,1; 35,24; 43,1; 54,1). Суђење обухвата и одбрану и ослобођење.

Према томе, да ли предадвентни суд угрожава нашу сигурност у спасење? Не, зато што је исход тог суђења сигуран и изванредан. Он је у корист светих (Данило 7,22). Божије дело суђења потврђује одлуку о нашем опроштењу и јача нашу сигурност, јер брише наше грехе за сву вечност. Суђење је у ствари само још једна потврда сигурности нашег спасења. Суђење није време када Бог одлучује да ли ће да нас прихвати или одбаца; уместо тога, то је време када Бог коначно потврђује нашу одлуку да ли ћемо Га прихватити или одбацити, избор који смо потврдили својим делима.

Суд према томе само јача сигурност верника. Да се изразимо још јасније, суд је срж учења о хришћанској сигурности.

Читајте текст у Римљанима 14,10-12. и у 2. Коринћанима 5,10. Како стварност суђења треба да утиче на начин живота којим живимо?

Библија не учи да су праведници ослобођени од суда. Иако су праведници оправдани на суду и њихови греси заувек избрисани, очекивање суда их наводи да живе животом верности и одговорности. Сигурност у спасење праћена је, дакле, подстицајем на морално понашање. Пошто је Бог учинио тако много за нас, ми Га волимо и настојимо да ту љубав изразимо верношћу у свему што Он тражи од нас.

Неки верник је изразио свој страх од Бога и посебно од Његовог суда. Како бисте му помогли да схвати да је суђење добра вест и да развија сигурност у Божије обећање о спасењу?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

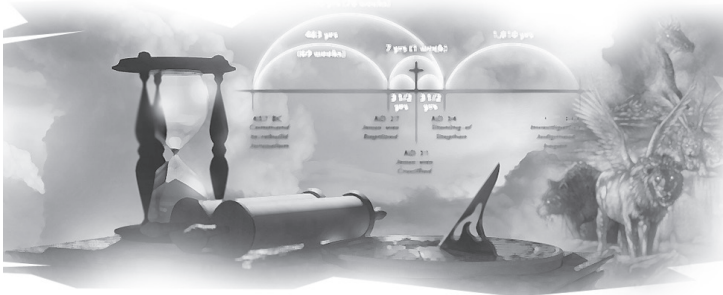
„Он, који борави у небеском Светилишту суди праведно. Он има више задовољства у свом народу који се бори с искушењима у овом свету пуном греха, него међу четама анђела које окружују Његов престо.“ (Поуке Великог Учитеља, стр. 117)

„Сотона има тачна сазнања о свим гресима на које је навео припаднике Божијег народа, па зато сада подиже оптужбе против њих, изјављујући да су својим гресима изгубили право на божанску заштиту и да он има право да их уништи. Он тврди да су једнако као и он недостојни Божије наклоности Међутим, иако су Христови следбеници грешили, ипак се нису препустили власти сотонских сила. Они су се покајали за своје грехе. Они су понизно и скрушено тражили Господа и божански Заступник подигао је свој глас у њихову корист. Он који је због њихове незахвалности претрпео највеће муке, који зна њихове грехе, али и њихово покајање, изјавио је: 'Господ да те укори, сотоно! Ја сам дао свој живот за те душе! Они су урезани у дланове мојих руку. Они су, можда, несавршени по карактеру, можда су неуспешни у својим подухватима, али су се покајали и Ја сам им опростио, Ја сам их прихватио!' “ (Историја пророка и царева, стр. 588, 589. оригинал)

ПИТАЊА ЗА ДИСКУСИЈУ:

1. Где се први пут појавило питање о Божијој праведности, закону и поштењу, на Земљи или на Небу? У чему је важност вашег одговора, посебно када је реч о нашем разумевању зашто треба да се одржи небески суд било које врсте?
2. Наша Црква већ много година објављује вест о суду. Христос се још није вратио. Како да реагујемо на оно што изгледа као веома дуго време? Зашто је тако важно да се сетимо да, као људи, имамо веома ограничено схватање времена? Сетите се неких веома дугих временских пророчанстава у Библији и помислите како су многи који су живели у то време могли да буду обесхрабрани, бар са своје тачке гледишта.
3. Многи хришћани верују у библијско схватање суда. Како да и не верују када се о томе говори у целој Библији! Како, са своје стране, повезивање суда са Светињом помаже да се открију кључне истине о природи суда и о сигурности коју нам суд пружа?

ПОСЛЕДЊИ ДАН ПОМИРЕЊА

Текстови за проучавање у току седмице: Данило 8; Откри-
вење 14,6,7; 4. Мојсијева 14,34; Данило 9,24-27.

Текст за памћење: „И рече ми: до двије тисуће и три стотине
дана и ноћи; онда ће се светиња очистити.“ (Данило 8,14)

Да бисте боље разумели поруку Светиње, проучите ову табелу,
која показује да је велики призор суда у седмом поглављу Књиге
пророка Данила исти догађај као и чишћење Светиње у Данилу 8,14.

Данило 7	Данило 8	Тумачење
Лав	--	Вавилон
Медвед	Ован	Медоперсија
Рис	Јарац	Грчка
Четврта звер	Мали рог	Пагански Рим
Мали рог		Хришћански Рим
Преадвентни Суд	Чишћење Светиње	Дан помирења
Свети преузимају Царство (Други долазак)	--	Други Христов долазак и касније

У току ове седмице ми ћемо проучавати осмо поглавље Књиге
пророка Данила. Открићемо прави узрок сукоба између силе
малог рога и Бога, и видећемо зашто је чишћење Светиње, које
је започело 1844. године, савршени Божији одговор на тај изазов.

Читајте осмо поглавље из Књиге пророка Данила, усредсређујући се посебно на стихове 9-14 и 23-25. Шта напада сила малог рога?

Сила малог рога уплиће се у богослужење „Поглавара тој војсци“ (Данило 8,11; упор. Исус Навин 5,13-15). Она му отима „свагдашњу“ (Данило 8,11.12 – јеврејски тамид) – што се односи на свакодневну службу приношења жртава у земаљској Светињи. Пошто је активности везане за тамид у Светињи вршио свештеник, често и поглавар свештенички, мали рог покушава да преотме улогу свештеника или првосвештеника, да заповеда својом лажном „војском“ и да преотме „свагдашњу“. У овом случају, узимајући у обзир пророчки оквир (време хришћанског Рима) очигледно се напада Христова првосвештеничка служба.

Према томе, сила малог рога преотима одговорности небеског Свештеника и прекида трајно богослужење Богу на Земљи. Она се понаша као још један „поглавар војске“, водећи верски рат против небеског Кнеза, Његове светиње и Његовог народа. Она постаје земаљско сотонино оруђе за које се каже: „Сила ће му бити јака, али не од његове јачине“ (Данило 8,24), а њене активности одражавају космички рат који се води на два нивоа, земаљском и на небеском.

Мали рог се појављује непосредно после „овна“ (Медоперсија) и јарца (Грчка); према томе, историјски гледано, у њему препознајемо Рим, који се појављује после царстава Медоперсије (Данило 8,20) и Грчке (Данило 8,21). Иако је мали рог започео своју активност као Римско царство, снажнији нагласак је стављен на хришћански Рим, који је првобитно средиште виђења.

Као што је већ било речено, „свагдашња“ (тамид) се односи на Христово непрекидно свештеничко посредовање у небеској Светињи (Јеврејима 7,25; 8,1.2). „Узимање свагдашње“ представља увођење таквих промена као што је посредовање свештенства, миса, исповест или култ Марије, чиме је успешно склоњен поглед људи са сталне Христове службе у небеској Светињи и ослањање на њу.

Нико од нас није отпоран према искушењу да покуша да се игра бога. Како бисте и сами, иако врло прикривено и неприметно, могли да чините то исто?

Дрскост малог рога и његови поступци наводе искрене вернике да чезну за Божијим судом. Као што су ован и јарац постали велики и онда нестали (Данило 8,4.7.8), тако се и сила малог рога сама уздиже (Данило 8,9-11). Стога се поставља важно питање: колико дуго ће трајати ово виђење?

Који посебни проблеми су навели „свете“ да у Данилу 8,13. поставе питање трајања виђења?

Иако питање издваја неке поступке силе малог рога, можда оне најтеже, оно и даље захтева одговор о трајању целог виђења; другим речима, захтева да се објасне догађаји показани у виђењу у осмом поглављу Књиге пророка Данила.

Кад се у Библији постави питање „Колико још“, увек се захтева промена садашњег стања. Само питање често Бог преко својих пророка поставља своме народу (2. Мојсијева 10,3; 4. Мојсијева 14,27; 1. О царевима 18,21). Међутим догађа се и да Божији народ, али и анђеоски Господњи, исто питање поставља Богу (Псалам 94,3; Откривење 6,10). Анђеоски узвик „Колико још“ (Данило 8,13; 12,6) представља тужбалицу због сталних патњи, то је молба за промену, позив на Божији суд. Такво питање изражава очекивање да ће Бог на крају победити.

Као и у Захарији 1,13. где Господ одговара „добрим ријечима, милијем ријечима“, одговор на питање у Данилу 8,13 долази одмах: „до двије тисуће и три стотине дана и ноћи, онда ће се светиња очистити“. (Данило 8,14)

Када схватимо стање човека и пророчко време у ком живимо, не можемо више да ћутимо. Узвик „Колико још“ мора да се чује. Док гледамо око себе по свету, како бисмо могли да не вапимо Господу да дође и оснује нови свет „гдје правда живи“. (2. Петрова 3,13) Иако је Бог и сада на делу, као што је обећано у Данилу 8,14, желимо да оконча владавину зла на земљи и да се врати у слави као што је много пута обећао.

Када сте затражили од Бога да вам одговори на питање: „Колико још“? Како успевате да сачувате веру да Бог заиста влада, иако су тренутне околности заиста неподношљиве и ма колико да је времена потребно да се измене?

ОЧИШЋЕЊЕ СВЕТИЊЕ

Читајте текст у Данилу 8,14. Шта се догађа на крају раздобља од 2300 дана и ноћи?

Израз „вече и јутро“ подсећа на језик који је употребљен приликом стварања и односи се на дан (1. Мојсијева 1,5.8.). Он говори да ће Бог, служећи се својом стваралачком силом, зауставити рушилачку делатност малог рога и његове војске. Створитељ изазива промену стања, на шта Га и позива узвик и питање у Данилу 8,13.

Одговор у Данилу 8,14 може се превести и овако: „До 2300 вечери-јутара, онда ће се светиња (Светиња) обновити (очистити)“. Проучавање термина са којима се употребљава реч „обновити“ (од јеврејског корена *צדק*) показује да она има три основна значења: у оквиру односа, указује на „обнављање“ (Исаија 10,22); у контексту Светиње, указује на о(чишћење) (О Јову 4,17; 25,4); у правном контексту, ова реч значи „оправдати“ (О Јову 34,5). Исти глагол се употребљава када Бог посредује на суђењу, када су праведни оправдани или проглашени праведнима (1. О царевима 8,32; Исаија 50,8). Реч коју преводимо као „светиња“ у Данилу 8,14 у оригиналу значи „свет, чист, одвојен“ и употребљава се у вези са светим људима (Данило 12,7). У ствари, текст у Данилу 8,24 објашњава да сила малог рога, као и сила малог рога у Данилу 7, напада Божији „свети“ народ.

Према томе, обновљење „светиње“ или „светих“ у Данилу 8,14 обухвата решење свих претходно споменутих проблема. Не само да ће се обавити суђење сили малог рога, већ ће и Светиња бити очишћена, а Божији народ и Божија Светиња добиће место које им припада. Све то указује на паралелу с оним што се догађало на левитски Дан помирења (3. Мојсијева 16,20.30).

Дело обнављања или очишћења у осмом поглављу Књиге пророка Данила исто је што и дело небеског суда у седмом поглављу исте књиге, где се пресуда доноси у корист светих, а против зле силе малог рога.

Свет треба да зна да ће правда и суд проречени у Данилу 8,14 заиста доћи и да је сада време да прихватимо спасење које нам је понуђено у Исусу.

Читајте текст у Откривењу 14,6.7. Како се овај текст непосредно довозује на суд у седмом поглављу Данила и на чишћење Светиње у осмом поглављу Данила?

ДАН ПОМИРЕЊА У ОСМОМ ДАНИЛОВОМ ПОГЛАВЉУ

Циљ напада малог рога је Божија небеска Светиња и Његов народ. Шта им доноси будућност? То је одговор који тражи питање у Данилу 8,13. Међутим, једино Дан помирења може да врати Светињу и Божији народ у њихово право стање и тако оправда Божије поступање. Према томе, одговор који даје Данило 8,14. треба да укључује поступке које подразумева Дан помирења. У ствари, Дан помирења је једини празник који показује исту комбинацију главних тема коју садржи и врхунац виђења у Данилу 8: слике које указују на Светињу, чишћење Светиње и народа, суд и стварање.

Поред тога неколико израза у осмом Даниловом поглављу подсећа на Дан помирења. Мали рог ствара „отпад“ (Данило 8,12.13), што је појам који се појављује посебно у 3. Мојсијевој 16,16.21. Њиме се описује грех побуне од кога се може очистити само на дан чишћења Светиње. Израз „светиња“ (кодеш) непосредно повезује текст у Данилу 8,14. са 16. поглављем 3. Мојсијева, где се кодеш појављује у значењу Светиње над светињама (3. Мојсијева 16,2.3.16.17.20.23.27.33). Изјава да је „светињи“ враћено њено право место подсећа на Дан помирења, када се „светиња“ чистила од „преступа“ (3. Мојсијева 16,16). Специфична употреба симбола животиња („ован“ и „јарац“) такође указује на Дан помирења (3. Мојсијева 16,5), као и каснији опис јарца као „руњавог“ (Данило 8,21), што се каже и за два јарца на Дан помирења.

Рат малог рога на верском подручју омешће и скратити Божије учешће у значењу последњег Дана помирења. Тако коначно долази крај страха, а Божијем народу, правом богослужењу и Светињи враћа се њихова права, законита улога, док, у коначном смислу, и сам Бог бива одбрањен и оправдан. Као што је на Дан помирења Бог показивао да је праведан у својим поступцима и судовима, опраштајући вернима и осуђујући неверне и бунтовне, тако и последњи Дан помирења потврђује да је Бог праведан и када спасава и када кажњава.

Све што бисмо још могли да научимо из текста у Данилу 8,14. Требало би да нам покаже да ни после свих протеклих векова Бог није заборавио обећања која нам је дао да ће казнити зле и наградити своје верне и одане слуге. Како да научите да се држите ових обећања, а посебно у временима невоље? Уосталом, без ових обећања, какву наду бисмо још имали?

ОСМО И ДЕВЕТО ПОГЛАВЉЕ ИЗ КЊИГЕ ПРОРОКА ДАНИЛА

Израз преведен као виђење (јеврејски хазон) из питања постављеног у Данилу 8,13 односи се на целокупно виђење у Данилу 8,3-11 (видети и Данило 8,1.2.13.15) и обухвата време Медоперсије (ован), Грчке (јарац) и хришћанског Рима (мали рог). Када се за трајање виђења наводи израз „двije тисуће и три стотине вечери и јутара“, морамо, према томе, разумети да она покрива време од Медоперсије до времена послетка. Текст неколико пута наглашава да се виђење односи на „вријеме послетка“ (Данило 8,17) и за „многа времена“ у будућности (Данило 8,26). С обзиром на то, дословних 2300 дана и ноћи ни издалека не трају довољно дуго да покрију временско раздобље најављено у виђењу. Управо зато се ова бројка мора тумачити по начелу „дан за годину“ као 2300 година, према примеру у Језекиљу 4,5.6 и у 4. Мојсијевој 14,34.

Ипак остаје питање: од када је потребно рачунати почетак овог раздобља од 2300 година?

Библијски стручњаци, и јеврејски и хришћански, установили су да постоји снажна веза између текста у Данилу 8,14. и оног у Данилу 9,24-27 за који се већ дуго наглашава да представља снажно пророчанство које указује на долазак Месије, Христа.

Читајте текст у Данилу 9,24-27. Шта се догађа у овим стиховима? На који начин су ови текстови повезани са текстом у Данилу 8,14?

Док се израз „виђење“ (хазон) односи на целокупно пророчанство у осмом поглављу Књиге пророка Данила, други израз марех, такође преведен као „виђење“, посебно указује на „утвару (марех) о дану и ноћи“, (Данило 8,26), тј. „виђење о вечерима и јутрима“. Управо марех, израз који се односи на 2300 вечери и јутара, Данило није могао да разуме (Данило 8,27). Анђео му је објаснио све остало.

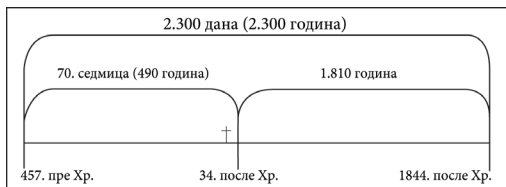
Неколико година после тога, исти анђео Гаврило појављује се пред Данилом да му објави поруку тако да може да „разумије утвару (марех)“ о 2300 вечери и јутара (Данило 9,23). Пророчанство о седамдесет седмица које налазимо у тим стиховима помаже нам да схватимо пророчки временски елемент из Данила 8,14. Глагол „одређено“ на почетку текста у Данилу 9,24. који се најбоље може превести као „одмерено“ или „одсечено“, наговештава да седамдесет седмица представљају само део дужег раздобља од 2300 вечери и јутара. Према томе, пророчанство о седамдесет седмица одсечено је од већег пророчанства о 2300 вечери и јутара из Данила 8,14. То нам даје почетну тачку за пророчко временско раздобље описано у Данилу 8,14.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Читајте у књизи Велика борба поглавља под насловом „Шта је Светилиште“ и „У Светињи над светињама“.

У Данилу 9,24-27, почетак раздобља од седамдесет седмица одређен је речима „Од када изиђе ријеч да се Јерусалим опет сазида“ (Данило 9,25). Књига о Јездри извештава о три декрета који се односе на Јерусалим и Храм, али само је трећи, о ком се говори у Јездри 7,12-26, имао праве резултате. Персијски цар Артаксеркс издао је овај декрет 457. године пре Христа. У њему се говори и о изградњи Храма и Јерусалима као политичког и управног средишта (Јездра 7,25.26). Библијски текст само после овог декрета изражава захвалност којом се слави Бог зато што је надахнуо цара (Јездра 7,27.28). Осим тога, једино са годином 457. пре Христа као почетним тренутком раздобља од седамдесет седмица (што значи 490 година) досежемо до Христовог времена, до времена Месије, Кнеза из Данила 9,25-27.

Према томе, пророчанство о седамдесет седмица даје нам тачно време почетка 2300 вечери и јутара. То раздобље почиње 457. године пре Христа и завршава се истеком 2300 година, дакле 1844. године после Христа.

ПИТАЊА ЗА ДИСКУСИЈУ:

1. Колико је могуће, дајте подробније објашњење о вези између текстова у Данилу 8,14. и Данилу 9,24-27. и разговарајте о тој вези. Шта о важности пророчанства у Данилу 8,14. говори чињеница да је тако тесно повезан са преважним пророчанством из Данила 9,24-27?
2. Дух пророштва је написао: „Божји народ треба јасно да разуме истину о Светилишту и о истражном или предадвентном суду. Свакоме је неопходно да лично зна за место и рад нашег великог Поглавара свештеничког. У супротном, неће им бити могуће да покажу веру која је неопходна за ово време или да заузму место које им је Бог одредио.“ (Велика борба, 28; стр. 488. оригинала) Шта је Елен Г. Вајт мислила да каже овим речима? Зашто је толико важно да добро разумемо сва ова збивања?
3. Када говорите о малом рогу, пророчанства у седмом и осмом поглављу Књиге пророка Данила баве се само Римом, и ничим другим – не комунизмом, као што су неки раније говорили, нити исламом, као што сада неки говоре. Како, међутим, да останемо верни овим учењима а да никога непотребно не рађавамо? Зашто морамо да истакнемо да ми указујемо на систем, а не на појединце који су његов део?

НАША ПРОРОЧКА ВЕСТ

Текстови за проучавање у току седмице: Откривење 10; Данило 12,4-9; Откривење 14; 11,17.18; Откривење 13; 1. Мојсијева 7,11; 11,1-9; Јеремија 50,5.

Текст за памћење: „И видјех другога анђела гдје лети посред неба, који имаше вјечно Јеванђеље да објави онима који живе на земљи, и свакоме племену и језику и кољену и народу. И говораше великијем гласом: Бојте се Бога, и подајте Му славу, јер дође час суда Његова; и поклоните се Ономе који је створио небо и Земљу и море и изворе водене.“ (Откривење 14,6.7)

Порука о суду у седмом и осмом поглављу Данилове књиге непосредно је повезана са сценаријем велике борбе између Христа и сотоне описаном у Откривењу 14. поглављу. Ту налазимо поруке три анђела, које наглашавају стварање, суђење и Јеванђеље (Откривење 14,6-12). Ови текстови објављују Божији хитни, завршни позив људима да се припреме за Други долазак Исуса Христа.

Порука првог анђела у ствари је „вечно Јеванђеље“, јер је то иста истина коју су апостоли проповедали када су говорили да се „од овјих лажнијех ствари обратите Богу живоме, који створи небо и земљу и море и све што је у њима“ (Дела 14,15; упоредите са текстом у Делима 4,24). Важност ове поруке наглашена је чињеницом да се и сама реч „јеванђеље“ појављује само овде у целој књизи Откривења. Када год проповедамо о догађајима последњег времена, морамо водити рачуна да буде „јеванђеље“ у средишту нашег проповедања.

Читајте десето поглавље из Откривења. Коју вест доноси анђео са млатом књигом? Шта значи да апостол треба да „прориче поново“?

Опис анђела подсећа на опис Исуса Христа (Откривење 1,13-16) и на човека „обученог у платно“ из Даниловог последњег виђења (Данило 10,5,6; 12,5-7), што показује да се ради о истој личности. У Данилу 12,6,7 он се заклиње именом Онога који вечно живи да ће се испунити пророчанство о три и по времена (1260 година), које управо објављује. То је понављање кључног пророчанства из Данила 7,25, које говори да ће се Божији народ суочити са страшним прогонством, што је још једна истина која се понавља и у Данилу 12,7.

Било је одређено да Књига пророка Данила остане запечаћена све до последњег времена. Тада је требало да се отвори и да многи стекну нова сазнања на темељу њених текстова (Данило 12,4-9). Када се, дакле, завршило пророчко раздобље од 1260 година, дошло је и време да се књига отвори и да се знање повећа. Све је то симболички приказано отвореном књигом у руци анђела из Откривења 10. Од тада Данилова ће се пророчанства све правилније тумачити, и све више људи сазнаће за њих.

У исто време, десето поглавље из Откривења показује да то искуство неће бити угодно. Јован је појео књигу као што му је било наређено, и она му је била слатка у устима, али горка у стомаку. Јован овде симболички представља људе који су прихватили Књигу пророка Данила као део свога унутрашњег осведочења. Верујемо да се овај пророчки опис односи на покрет Вилијама Милера, који се појавио у првој половини деветнаестог века као резултат општег интересовања за догађаје последњег времена. Он такође описује и горко разочарење оних који су веровали да се дугорочно Данилово пророчанство односи на њихово време, али на другачији начин. Пророчанство о 2300 дана и ноћи није најављивало Други долазак Исуса Христа, већ почетак одигравања великих призора суда из седмог Даниловог поглавља.

Непосредно после овог горког искуства, Јовану је било речено да мора „опет пророковати народима и племенима и језицима и царевима многима“. (Откривење 10,11) Ово се испунило свеопштим проповедањем „вјечног Јеванђеља“ свим народима на Земљи, проповедањем у коме сви учествујемо у оквиру еванђеоских напора наше Цркве.

Разочарење није страно хришћанима, нарочито када погрешно схвате значење неких догађаја. Свакако да је и искуство ученика у раздобљу између Учитељеве смрти и Његовог васкрсења било поразно. Тако је било и искуство милерита из 1844. године. Како да се боримо са разочарењем не губећи веру? Које библијско обећање нам помаже да издржимо када се и сами суочимо са разочарењем?

БОЈТЕ СЕ БОГА!

Порука првог анђела позива нас да се бојимо Бога. Шта то значи? Видети и Псалм 34,7-22.

Страх се може схватити на два начина. Прво, постоји страх који се исказује страхопоштовањем и покорношћу. На ту врсту страха први анђеоло жели да привуче нашу пажњу. Они који се боје Бога Његови су истински верници (Откривење 11,18). Бојати се Бога значи поштовати Бога (Откривење 14,7), значи славити Га (Откривење 19,5), слушати Га (Откривење 14,12), прослављати Његово име (Откривење 15,4). Страх од Бога у поруци првог анђела значи признати Бога као Судију и Створитеља и обожавати Га као таквога.

Друго, постоји и страх у том смислу да се плашимо зато што ће Бог пре или касније судити свету. За безаконике, порука о суду је порука о ужасу. Управо зато поруке три анђела називамо и Божијим последњим упозорењем свету. Сам појам „опомене“ указује на нешто чега се треба бојати. Они који су изгубљени заиста имају чега да се плаше.

Међутим, све док нам милост стоји на располагању, све док Бог покушава да изгубљене покрене на покајање, страх Божији може да буде побуда да почнемо тражити Бога (видети Откривење 11,13). Иако је у крајњој линији спасоносни однос са Богом утемељен на љубави, понекад је људима потребан и добар део страха да би им отворио очи. Ако је опомена неопходан начин да им се привуче пажња, зашто да не?

Ми знамо да је Бог љубав и да ништа није ту љубав показало тако јасно као крст. Поред тога знамо да Бог воли овај свет и да Богу наноси неизмерни бол када види шта је грех начинио од њега. Бог љубави и праведности неће довека мирно седети остављајући грех некажњеним. „Страшно је упасти у руке Бога живог.“ (Јеврејима 10,31) Како да створимо праву равнотежу у разумевању Божије љубави према нама и Његовог гнева против зла које нас је толико ранило?

Читајте текст у Откривењу 14,7. О ком суду говори овај стих?

Суд о ком се овде говори започео је пре Христовог другог доласка, који је описан у Откривењу 14,14-20. Према томе, ради се о предавентном или истражном суду из Данила 7. Његов почетак, који Данило 8,14. ставља у годину 1844. после Христа, подудара се са чињеницом да три анђела својим порукама позивају народ да се поклони Богу и да одбаци звер и њену икону. Ова икона је настала само после пророчка 42 месеца или после 1260 дана, јер се ради о истом раздобљу које се завршава 1798. године после Христа (Откривење 13,3-5.12-14).

Када одјекне завршни позив у Откривењу 14,6-12. врата милости још ће бити отворена, јер се народ и даље позива да одбаци Вавилон и да се поклони живоме Богу.

Шта је све обухваћено Божијим судом? Откривење 11,17.18.

Бог одговара на гнев народа тиме што показује своју моћ. Откривење 13. поглавље описује овај гнев који сотона изазвао својим понашањем (Откривење 12,17). Из перспективе угњетених верника, тај стални вапај представља позив на Господњи суд (Откривење 6,10), јер им изгледа да је суд веома закаснио. Међутим, он почиње у проречено време, а последњи Дан помирења се одвија онако како је предвиђено према Господњем плану.

Текст у Откривењу 11,17.18 пружа кратак преглед Божијег суда. Он почиње на Небу и преноси се на Земљу, када Бог уништава зле силе које су исквариле људски род (Откривење 19,21). Божији гнев настаје у небеској Светињи и излива се на Земљу у облику седам зала (Откривење 15-18).

Приликом Другог Христовог доласка Бог ће наградити верне (Откривење 22,12). Коначно, Бог суди мртвима и искорењује зло (Откривење 20,11-15). Када се све буде завршило, Божији карактер биће одбрањен и оправдан пред очима целог свемира. Сви ће моћи да виде да је Он праведан и поштен на свим својим путевима. До тада треба да се држимо Њега целим својим срцем и душом и умом, уздајући се да ће све протећи према Божијем одређеном плану.

ПОКЛОНИТЕ СЕ СТВОРИТЕЉУ

Срж књиге Откривења је богослужење, обожавање. Док аждаја, звер из мора и звер са земље (често их називају и „лажним тројством“) удружују снаге да би ујединили свет око лажног богослужења (видети и Откривење 13,4.8.12.15; 14,9.11), Бог позива људски род да се поклони Створитељу (Откривење 14,7). Они који се не клањају „икони звериној“ излажу се опасности да изгубе свој земаљски живот (Откривење 13,15; видети и Данило 3), док они који се клањају тој икони губе вечни живот (Откривење 14,9-11). Каквог ли избора!

Читајте текст у Откривењу 14,12. Шта нам то говори о улози Божијих заповести у завршном сукобу?

Обожавање је нераздруживо повезано са Божијим заповестима. Тринаесто и четрнаесто поглавље Откривења много пута говоре о Десет заповести: „икона“ (Откривење 13,14.15; 14,9.11), идолопоклонство (Откривење 13,4.8.12.15; 14,9.11), богохуљење (Откривење 13,1.5.6), Субота (Откривење 14,7), убиство (Откривење 13,10.15), и прељуба (Откривење 14,4.8). Завршни сукоб супротставиће Божије и људске заповести. (Историја пророка и царева, стр. 188. оригинала)

После појаве теорије о еволуцији, постало је посебно важно за нас да уздигнемо и потврдимо своје веровање у стварање од шест дана. То учење је темељ нашег обожавања Господа и Створитеља. Теорија еволуције чак и у оном виду за који се тврди да следи Библију, одбацује сва основна веровања наше Цркве. Без стварања, веровање у „вечно Јеванђеље“ и у низ других учења, као што је на пример седми дан одмора, Субота, озбиљно је доведено у питање, чак и одбачено.

Реченица у којој се Бог описује као Онај који је створио небо и Земљу, мора и изворе водене као да позива на светковање седмог дана по Божијој заповести (2. Мојсијева 20,11). Субота је средишње питање у сукобу око Божијих заповести. Више од било које друге заповести, одредба о одређеном дану богослужења прикладна је за пробу верности јер се не може потврдити никаквим логичким разлозима. Ми је светкујемо зато што нам је Бог тако заповедио. Стварање иде руку под руку са судом. Израз „извори водени“ (Откривење 14,7) подсећа на Потоп (1. Мојсијева 7,11) и указује на Бога као на праведног Судију света (2. Петрова 3,5-7).

Ништа од онога што верујемо не би имало никаквог смисла уколико не би било вере у Бога као Створитеља, и ништа у Библији није тако јасно као знак Божије стваралачке моћи – Субота. Колико озбиљно схватате Суботу? Како бисте могли да стекнете дубље искуство са Господом послушношћу овој Његовој заповести?

Друга и трећа анђeosка порука у Откривењу 14,6-12. представљају опомене свима који не послушају Божији позив, упућен преко првог анђела. Уколико људи наставе да иду својим злим путем, имаће део у седам зала Божијега гнева, која се називају и „вином гњева Божијега“ (Откривење 14,10). То вино ће се излити на оне који остану у Вавилону.

У Библији је Вавилон симбол побуне против Бога (1. Мојсијева 11,1-9; Јеремија 50,29). Вавилон дрско заузима Божије место и понаша се као непријатељ Божијег народа. У време Новог завета, Вавилон постаје симбол Рима (1. Петрова 5,13). У књизи Откривења, блудница Вавилон је верско-политичка сила која се противи Богу и Његовом народу, и као таква покушава да завлада светом. Текст у Откривењу 13,15-17. описује „вавилонску кризу“ када се силе звери из Откривења 13 придружују силама прогонилаца Остатка Божијег народа. Вавилон је тако симбол савеза отпалих цркава последњег времена са непримерним политичким силама у свету.

Као што смо јуче проучавали, текст у Откривењу 14,12 јасно описује Божији верни Остатак. Израз „истрајност“ или „трпљење“ светих не описује толико пасивно трпљење непријатељских делатности, већ уместо тога истрајно чекање Исуса Христа. Верници не само да држе заповести, већ их и објављују свету.

У исто време, „вјера Исусова“ може се односити на веру верника у Исуса, али и на Исусову верност која помаже верницима да издрже у невољама. Крај поруке трећег анђела усмерава наш поглед на Исуса. Његовим заслугама и Његовом верношћу, Божији народ је успео да истраје и да одржи Његове заповести. „Неколицина ми је писала распи-тујући се да ли је порука о оправдању вером порука трећег анђела, и ја сам одговарала: ”То је доиста порука трећег анђела!“ (Елен Вајт, Одабрана сведочанства, св. 1, стр. 372)

Иако Божије заповести заузимају средишње место у коначном сукобу, Дух пророштва каже да је оправдање вером стварна суштина поруке трећег анђела. Како нам то помаже да разумемо зашто пре свега треба да се ослањамо једино на Исуса и на Његове заслуге за наше спасење као на своју највећу наду, која треба да нас проведе кроз завршне сукобе последњег времена?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

За даље информације о тумачењу поруке тројице анђела из пера Елен Вајт читајте у књизи Велика борба поглавља „Претече јутра“, „Један амерички реформатор“, „Светлост у тами“ и „Велико верско пробуђење“ у вези са првом анђеоском вешћу.

О поруци другог анђела читајте у књизи Велика борба поглавља под насловом „Испуњена пророчанства“, „Шта је Светилиште?“ и „У Светињи над светињама“.

О поруци трећег анђела читајте у Великој борби поглавља под насловом „Божји непроменљиви закон“ и „Дело реформе“.

„Од свих који себе сматрају хришћанима, адвентистички хришћани би требало да буду међу првима који ће уздизати Христа пред светом. Објављивање треће анђеоске вести позива на представљање истине о Суботи. Ову истину треба објављивати, заједно са другима које су обухваћене поруком; али велико привлачно средиште поруке, Исус Христос, не сме се изостављати. Управо су се поред Христовог крста среле милост и истина, а праведност и мир се пољубили. Грешник се мора навести да погледа на Голготу; једноставном вером малог детета он мора да се ослони на Спаситељеве заслуге, прихватајући Његову праведност, верујући у Његову милост.“ (Еванђеоски радници, стр. 156)

ПИТАЊА ЗА ДИСКУСИЈУ:

1. Упозорења играју значајну улогу у нашем друштву и нашим свакодневним међусобним поступцима. У највећем броју случајева, упозорења се дају на добро онима које упозоравамо. Како да представимо озбиљне опомене садржане у трећој анђеоској поруци на такав начин да се прикаже прекрасна нада коју пружају?

2. Ништа од онога што верујемо нема никаквог смисла ако се теорија о еволуцији прихвати као темељ наших веровања. Један атеиста је рекао да је еволуција киселина која нагриза све што дотакне. То би се посебно могло односити на поруке тројице анђела из Откривења 14. које као своју средишњу тему објављују Стварање и Откупљење. Зашто као Црква не смемо да дозволимо да еволуција продре у наша веровања?

3. У нашој Цркви поруке тројице анђела из Откривења 14. представљају драгоцену путоказ који садржи све Божије поруке за последње време које смо позвани за објављујемо. Иако су многи верници Цркве добро упознати са тим порукама, сигурно да има и оних који имају нека питања у вези са значењем овог или оног текста. Како бисте укратко објаснили значење последњег Божијег позива овом свету и шта он значи за људе?

4. Здрав поглед на живот укључује и здраву меру страха. Мислите ли да се то може односити и на хришћански живот? Зашто тако мислите?

КОСМИЧКИ СУКОБ ОКО БОЖИЈЕГ КАРАКТЕРА

Текстови за проучавање у току седмице: Језекиљ 28,12-17; Исаија 14,12-15; О Јову 1,6-12; Захарија 3,1-5; 1. Јованова 4,10; 2. Тимотију 4,8; Језекиљ 36,23-27.

Текст за памћење: „И чух другога из олтара гдје говори: Да, Господе Боже, Свдржитељу, истинити су и прави судови твоји.“ (Откривење 16,7)

Ми хришћани посматрамо стварност кроз наочари библијског откривења о великој борби између Христа и сотоне, између добра и зла. Да се послужимо изразом из филозофије – појам велике борбе је „мета-наратив“ Библије, велика, свеобухватна прича која нам помаже да објаснимо свет у којему живимо и догађаје који се одигравају у њему.

Средишње место у тој борби заузима Светиња, која, као што смо видели, симболички представља сталну тему Библије, тему која се протеже кроз њене странице од самог почетка па све до краја историје спасења – откупљења људског рода смрћу Исуса Христа. Када се правилно схвати, порука Светиње нам помаже да упознамо Божији карактер, који сотона напада од тренутка када је велика борба започела на Небу.

У току ове седмице, ми ћемо проучавати неке одреднице у том великом сукобу између Христа и сотоне које нам откривају истину о Божијем карактеру и које разобличују сотонине лажи.

Читајте текст у Књизи пророка Језекиља 28,12-17. и у Књизи Исаији-ној 14,12-15. Како ови текстови откривају Луциферов пад?

На први поглед, текст у Језекиљу 28,11. као да говори о неком земаљском владару. Међутим, неколико разлога нас наводи да прихватимо да је овде реч о сотони.

За почетак, о овом бићу се говори као о помазаном херувиму заклањачу (Језекиљ 28,14), што нас подсећа на Светињу над светињама на земљи, у којој су два херувима заклањала ковчег завета и присуство самога Господа (2. Мојсијева 37,7-9). Ово небеско биће ходало је усред огњеног камења, тј. на „светој гори Божијој“ (Језекиљ 28,14) и усред „Едема, врта Божијег“ (Језекиљ 28,13): оба ова места нас подсећају на Светињу. „Покривало те свако драго камење“ из 13. стиха представља део напрсника поглавара свештеничког (2. Мојсијева 39,10), тако да се чак и ту наше мисли враћају Светињи.

Пошто је описао надмоћни сјај херувима, текст прелази на његов морални пад. Слава му је помутила разум. Лепота га је учинила гордим, његов сјај је покварио његову мудрост, а његова „трговина“ (вероватно се мисли на клеветање Божијег карактера и наговарање анђела на побуну) учинила је његов карактер насилним.

Надаље, док охоле земаљске силе покушавају да после Земље покоре и Небо, у Исаији 14,12-15. „син зоре“ (латински Луцифер) креће се у супротном смеру: пада са Неба на Земљу, што указује на његово ван-земаљско порекло. Други изрази, као што су „више звијезда Божијих подигнућу пријесто свој“ и „на гори зборној, на страни сјеверној“ само појачавају утисак да се ради о небеском бићу. Док су стихови 12. и 13. у прошлом времену, 15. стих изненада прелази у будуће време. Ова промена времена указује да је постојао прво пад са Неба на земљу (Исаија 14,12), али да ће доћи и до другог пада, са земље у гроб, односно у будућности (Исаија 14, 15). Ово се свакако не односи ни на каквог вавилонског цара, већ је јасно да се говори о самом Луциферу.

Савршено биће које је створио савршени Бог пада у грех? Шта то говори о стварности моралне слободе у Божијем свемиру? Како нам та слобода открива Божји карактер?

После свог пада са Неба, сотона покушава да клевете Божији карактер. Он то чини у Едему (1. Мојсијева 3,1-5) усред прве Светиње на Земљи. Сотона је своју побуну, која је почела на Небу, пренео доле, у земаљску Светињу у Едему. Пошто је испланирао сусрет са Евом путем змије као посредника, отворено је отровао њен ум мишљу да им је Бог ускратио нешто што би се показало као веома добро, да им је ускратио нешто што им припада. На тај начин, веома подмукло, погрешно је представио Божији карактер.

Пад Адама и Еве привремено је поставио сотону на престо овог света. Неколико текстова наговештава да је чак поново задобио и приступ небеским дворима, али сада као „кнез овога света“ (Јован 12,31), као онај који, попут лопова, располаже Земљом иако није њен власник.

Читајте текст у Јову 1,6-12. и у Књизи пророка Захарије 3,1-5. Како се велика борба открива у овим текстовима?

Ови текстови нам дају увид у небески део велике борбе. Сотона представља Јовову праведност као себично служење личним интересима („Ако будем добар, Бог ће ме благословити“). Тиме наговештава да Јов не служи Богу зато што је Бог достојан тога, већ зато што је то у Јововом интересу, наиме, да му служење Богу донесе благослове. Ако се они не буду показали, Јов ће одбацити своју веру.

У случају Исуса, сина Јоседекова, поглавара свештеничкога, и у случају других верника (видети Откривење 12,10), Елен Вајт каже да сотона „оптуђује Божију децу, трудећи се да њихов случај представи у што слабијој светлости. Он пред Господом наводи њихова зла дела и њихове недостатке.“ (Поуке великог Учитеља, стр. 111)

Ипак, у оба случаја, Божија правда на крају побеђује. После свих тих оптужби намеће се само једно питање: да ли је Бог праведан и поштен у свим својим поступцима? Божији карактер се ставља на пробу. Да ли је Бог праведан када спасава грешнике? Да ли је Бог праведан када неправеднога проглашава праведником? Ако је праведан, онда га мора казнити; ако је милостив, мора да му опрости. Како да Бог буде и једно и друго?

Када би Бог био само Бог правде, каква би била ваша судбина и зашто бисте је заслужили?

Од самог почетка, Бог није остављао никакве сумње да ће доказати неоснованост сотониних оптужби и да ће показати своју бескрајну љубав и праведност. Његова праведност захтева да казна за човекове грехе мора бити извршена. У својој љубави Он тежи да врати људски род у заједништво са собом. Како ће Бог успети да то оствари?

На који начин је Бог показао и своју љубав и своју праведност? Јован 4,10; Римљанима 3,21-26.

Божији карактер пун љубави и праведности открио се на свој најпотпунији начин у Исусовој смрти. Бог нас је волео и послао је свога Сина да буде Жртва помирица за наше грехе (1. Јованова 4,10; Јован 3,16). Пошто је лично платио казну за кршење закона, Бог је показао своју праведност; захтеви закона су се морали испунити и они су и били испуњени на крсту. Сам Христос их је испунио!

У исто време, овим праведним делом Бог је био у стању да покаже и своју благодат и своју љубав, јер је Христова смрт била заменичка. Он је умро за нас, уместо нас, тако да се ми не морамо суочити са смрћу. То је задивљујуће достигнуће Јеванђеља – да сам Бог носи на Себи казну коју је Његова праведност захтевала, казну која је по закону била одређена нама.

Текст у Римљанима 3,21-26 библијски је драгуљ кад је реч о теми Божије праведности и откупљења у Исусу Христу. Христова жртва на крсту је откривање Божије праведности, „јер је Он праведан и да правда онога који је од вјере Исусове“. (Римљанима 3,26)

Још једном симболика Светиње представља оквир Христове смрти. Током претходних седмица видели смо да је Његова смрт савршена заменичка Жртва и да је Христос „очишћење вјером“. (Римљанима 3,25) Укратко, и Стари и Нови завет откривају да је Христова мисија била симболички представљена службом у земаљској Светињи.

„Са огромним занимањем становници светова који нису пали очекивали су да виде Јехову како устаје и уништава становнике Земље. (...) Међутим, уместо да је уништио свет, Бог је послао свога Сина да га спасе. (...) У тренутку кризе, кад је изгледало да ће сотона победити, Божији Син је дошао као Посланик божанске благодати.“ (Чежња векова, стр. 37 ориг.) Шта нам овај навод говори о Божијем карактеру?

ОПРАВДАЊЕ НА СУДУ

Као што Библија показује, Божији суд је добра вест за нас који верујемо у Њега, који се уздамо у Њега, и који смо Му верни, иако нисмо у стању „да одговоримо на оптужбе које сотона подиже против нас“. (Елен Вајт, Сведочанства, св. 5, стр. 472) Међутим, суд се не одржава само за нас. Он служи и да се оправда Бог и Његов карактер пред целим свемиром.

Како је Божији карактер представљен у следећим текстовима о суду? Псалм 96,10,13; 2. Тимотију 4,8; Откривење 16,5,7; 19,2.

Божији карактер ће се открити на Његовом суду. Оно што је Авраам већ разумео на крају ће се показати пред целим човечанством: „Зар неће Судија цијеле Земље судити право?“ (1. Мојсијева 18,25) Разне фазе суда, с истрагом на темељу отворених књига, омогућују анђелима (на предавентном суду) и праведницима (на миленијумском суду) да испитају и увере се да је Бог праведан у свом поступању према људима и да је у сваком случају показао колико је милостив.

Читајте текст у Филибљанима 2,5-11. Који задивљујући догађај описују ови стихови?

Текстови у Филибљанима 2,9-11. проричу уздизање Исуса Христа. Две најважније радње наглашавају исту мисао: Исус је Господ, и целокупно дело стварања признаће га за Цара. Прво, „поклониће се свако кољено“. (Филибљанима 2,10) Приклањање колена је уобичајени опис признавања ауторитета неког владара. Овде се односи на клањање Христу, на признавање Његовог врховног ауторитета. Одавање почести је свеопште: „на Небу, и на земљи, и под земљом“. (Откривење 5,13) Обухваћена су сва жива створења, бића на Небу, они који живе на земљи и васкрсли. Они који ће тако исказати поштовање изгледа да нису само спасени. Сви ће признати да је Бог Господ, чак и изгубљени.

Друга радња подразумева да ће сви „признати да је Господ Исус Христос“. (Филибљанима 2,11) На крају ће сви признати да је Бог био праведан када је уздигао Христа као Господа. На тај начин сва створења ће признати да је Божији карактер, који је био у самом средишту оптужби током велике борбе, заиста праведан и веран. Чак и сотона, највећи Божији непријатељ, мораће да призна да је Бог праведан и мораће да се поклати Христовој премоћи. (видети у Великој борби, погл. 42, стр. 540)

КОСМИЧКИ ПРИЗОР

У току своје Беседе на гори, Исус је изрекао ове задивљујуће речи: „Тако да се свијетли видјело ваше пред људима да виде ваша добра дјела и славе Оца вашег који је на небесима.“ (Матеј 5,16) Овим је речима Христос приказао начело које се, премда га је лако погрешно протумачити, налази у целој Библији. Он говори да ми, као Христови следбеници, можемо да будемо на славу или на срамоту Богу својим делима.

Читајте текст у Језекиљу 36,23-27. Како је Бог бранио част свога имена у старом Израиљу?

Ово је један од класичних текстова који говоре о новом завету. Бог најављује да ће деловати на драматичан начин и довести до кључне промене у свом народу. Он ће их очистити (Језекиљ 36,25), даће им ново срце и нов дух (Језекиљ 36,26), тако да ће постати свети људи који ће следити Божије заповести. Бог жели да оправда и посвети вернике, и да се преко њиховог живота прослави Он и све што Он чини. (Језекиљ 36,23).

Наравно, кључни чинилац у одбрани Божијег карактера пред свемиром представља крст. „Сотона је увидео да је његова лаж разобличена. Његова владавина откривена је пред безгрешним анђелима и свемиром. Открио је себе као убицу. Проливши крв Божијег Сина, изгубио је сваку наклоност небеских бића.“ (Чежња векова, стр. 761. оригинала)

У исто време, за новозаветне Христове следбенике се каже да су „гледање свијету, анђелима и људима“. (1. Коринћанима 4,9) То значи да све што чинимо не виде само други људи, већ и небеске силе. Какву врсту сведочанства дајемо? Својим животом ми можемо објавити „многоразличну премудрост Божију“ (Ефесцима 3,10) или можемо нанети срамоту и увреду имену Господа коме привидно служимо.

Какав призор другим људима и анђелима пружа ваш живот? Да ли се њиме прославља Господ? Или је то живот којим се уздиже сотона, а посебно зато што ви тврдите да следите Исуса?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књизи Стварање, патријарси и пророци прочитајте поглавље под насловом „Зашто је грех био дозвољен?“

„Пред светом је стајао Онај који је био савршени представник свога Оца, Онај који је својим карактером и обичајима одбацивао сотонино погрешно представљање Бога. Сотона је Богу приписивао особине које је сам показивао. Сада је у Христу видео Бога који се откривао својим правим карактером – сажаливога, милосрднога Оца који не жели да било ко погине, већ да се сви врате Њему у покајању и да добију вечни живот.“ (Одабрана сведочанства, св. 1, стр. 254)

„Служба Исуса Христа, тако магловито и нејасно схваћена, која Га је позвала од Божијег престола до непојмљивога жртвовања на крсту на Голготи, све више и више ће се разоткривати уму, док се не покаже да се у Христовој жртви налази и извор и начело сваке друге службе љубави.“ (Елен Вајт, *In Heavenly Places*, стр. 319)

ПИТАЊА ЗА ДИСКУСИЈУ:

1. Размишљајте о томе да ће у време када се буде завршила велика борба, свако разумно биће, укључујући и сотону и изгубљене, признати да је Бог праведан и поштен у свом поступању са грехом и бунтовницима. Иако нам је веома тешко да то схватимо, шта нам то говори о Божијем карактеру? Како нас то учи о стварном постојању моралне слободе, и колико је та слобода света и неизоставна у свемиру каквим га је Бог створио?

2. Има много хришћана који не верују у постојање сотоне, који га сматрају само неким прастарим сујеверјем примитивних људи који су се на тај начин трудили да објасне зло и страдања у свету у ком су живели. Размислите о томе какву страшну заблуду представља такво мишљење. Тешко је и замислити какво је то хришћанство које одбацује постојање силе која се у Библији, а посебно у Новом завету, тако често приказује као стварно биће. Шта нам то говори о томе под каквим снажним утицајем се налазе неке верске заједнице прожете духом модернизма и световности? Шта бисмо могли ми, чекаоци Другог Христовог доласка, да научимо на темељу погрешака других како не бисмо упали у исту замку? Да сотона заиста не постоји, око чега и против кога би се водила велика борба?

ОПОМЕНЕ ИЗ СВЕТИЊЕ

Текстови за проучавање у току седмице: Јеврејима 10,19-25; Јеврејима 4,16; 2. Мојсијева 24,8; Јаков 4,7.8; Јован 13,34; Јеврејима 10,24.25.

Текст за памћење: „Имајући, дакле (...) Свештеника великога над домом Божијим: да приступамо с истинитијем срцем у пуној вјери, очишћени у срцима од зле савјести, и умивени по тијелу водом чистом.“ (Јеврејима 10,19-22)

У целокупној Посланици Јеврејима текстови о хришћанској вери измеђују се са текстовима о хришћанском животу. Другим речима, теологија има своју практичну примену. Теолошко „шта“ води ка практичном и животном „како“, тј. примени вере. У Посланици Јеврејима, пошто је насликао величанствену богословску слику Христа као наше Жртве и нашег Поглавара свештеничкога, Павле храбри и подстиче вернике да живе у складу са свим што проистиче из тих истина. То подстицање се посебно јасно види у Јеврејима 10,19-25.

На грчком језику овај је текст уобличен као једна дуга сложена реченица. Она садржи две основне чињенице, из којих проистичу три опомене, од којих свака започиње речју „да“ и позивом, и свака садржи познато тројство вере, наде и љубави. Сваки део са „да“ представља нову страну хришћанске вере.

Ове ћемо седмице проучавати текст у Јеврејима 10,19-25. и његово практично значење у хришћанском животу.

Христов велики еванђеоски налог у Матеју 28,18-20. садржи и једно велико обећање. Како је то обећање и шта значи у практичном смислу? Како да у њему нађемо охрабрење? Зашто је оно тако важно за нас?

ПРИСТУП НЕБЕСКОЈ СВЕТИЊИ

Читајте текст у Јеврејима 4,16; 6,19.20 и 10,19-21. Где верници имају приступ и шта то значи за нас? Каква нада се овде нуди и, шта је још важније, какав утицај та нада треба да има на наш живот и веру?

Верници имају духовни приступ небеској Светињи, Божијем небеском престолу. Ми можемо тражити да се приближимо Богу зато што нам је „пролаз“ омогућен Христовом крвљу и Његовом посредничком првосвештеничком службом у нашу корист. Текст нас уверава да наша душа има духовно сидро у Исусу Христу, који се налази у непосредној близини Оца (Јеврејима 4,14-16; 6,19.20). Сигурност нам пружа чињеница да је Христос стекао потпуни приступ Богу после проглашења за небеског Поглавара свештеничког (Јеврејима 6,20). Приликом свечаног увођења у ову дужност, Христос је седео на небеском престолу, што показује Његов царски положај (Откривење 3,21).

Радосна вест за нас је чињеница да се наш Представник налази у присуству Оца. Више за нас не служи неки земаљски свештеник, који је и сам грешан. Ми имамо бољег Свештеника. Ништа не одваја Оца од Његовог Сина. Пошто је Христос савршен и безгрешан, није више потребна завеса која ће Божију светост заклањати од Исуса, нашег Поглавара свештеничког (Јеврејима 10,20).

„Шта посредовање обухвата? То је златни ланац који повезује ограниченог човека са престолом бескрајног Бога. Човек за ког је Христос умро да би га спасао износи своје молбе пред Божији престо, и његову молбу преузима сам Исус Христос који га је откупио својом крвљу. Наш велики Поглавар свештенички својом праведношћу подупире искреног молиоца и Христова молитва се стапа са молитвом човека.“ (Елен Вајт, That I may know Him, стр. 78)

Колико можемо бити сигурни да можемо одржавати уску везу с Оцем, и све то захваљујући ономе што је Исус учинио и што и сада чини за нас!

**Размислите о томе шта значи Исусово посредовање за вас на Небу?
Зашто вам је то посредовање тако очајнички потребно?**

ОЧИШЋЕНИ И УМИВЕНИ

Читајте текст у Јеврејима 10,22. Које услове треба да испунимо да бисмо се приближили Богу у небеској Светињи?

Према овом тексту, верници треба да испуне четири услова да би могли да се приближе Богу:

1. Да дођу с искреним срцем. Срце подразумева наше унутрашње биће, наше мисли, наше побуде, наша осећања, нашу вољу и наш карактер. Бог жели да будемо искрени. Међутим, срце може да постане искрено једино ако се очисти. То не значи да смо савршени, већ само да тежимо да се у нама изгради Христов карактер.

2. Да дођемо у пуној сигурности и вери. Као што смо видели у јучерашњем делу поуке, нема више никаквог разлога да сумњамо да ћемо добити приступ Богу.

3. Да дођемо са срцем које је очишћено од зле савести. Оригинални израз „шкропљење срца“, преведен у Јеврејима 10,22. као „очишћени у срцима“, припада језику Светиње, и подсећа нас на шкропљење народа у Светињи у пустињи (2. Мојсијева 24,8; 3. Мојсијева 8,23.24), што га је учинило обредно чистим, иако није могло да очисти и његову савест (Јеврејима 9,9.13). Међутим, чишћење праве Светиње на Небу представља и чишћење савести Христовом крвљу (Јеврејима 9,14). Оправдање покајаног грешника симболички је представљено овим чишћењем. Он може да има чисту савест зато што су му греси опроштени.

4. Да дођемо „умивени по телу водом чистом“. Чини се да ово указује на хришћанско крштење, али се може разумети и у пренесеном смислу као „купање водено у ријечи“ (Ефесцима 5,26), као читање Библије и примењивање њених начела у практичном животу.

У тексту у Јакову 4,7.8, Јаков се бори са „непостојаношћу“ својих читалаца. Чини се да су ти људи изгубили сигурност у свом опредељењу за Бога. Постали су склони договорима и налазе се у непосредној опасности. Јаков се служи изразима којима се описује чистота Светиње. Схватање по ком се Богу можемо приближити једино пошто се духовно очистимо заиста је карактеристично за Светињу.

Мора нам бити јасно да једино Бог може да очисти наше срце. Зато се поставља питање: које болне одлуке морамо да донесемо да бисмо омогућили Богу да обави то дело благодати у нашем животу?

ВЕРА: БУДИТЕ ПУНИ ПОВЕРЕЊА

Поново прочитајте текст у Јеврејима 10,19-25. Једна тема се стално понавља, а то је наше поверење или, како стоји у нашем преводу, „слобода“. Грчка реч која се овде користи значи смелост, храброст и неустрашивост, којима се у Новом завету описује наш нови однос са Богом.

Првобитно се ова реч односила на отвореност у говору, што се у овој целини посебно осноси на слободу да се у молитви приближимо Богу.

Ова врста отворености у односу према Богу ствара радосно поверење. Разлог и циљ нашег поверења лежи у томе што имамо Поглавара свештеничког на небесима преко ког можемо да се приближимо Богу. Овај приступ је неограничен и не може га омести ништа друго осим нас самих и наших погрешних одлука. Имамо стални позив да уђемо у небеску Светињу.

Одакле долази ово поверење? Оно не потиче од нас, већ се јавља када схватимо да нам је Христова крв осигурала приступ у Божију близину.

Који други текстови у Посланици Јеврејима говоре о поверењу и сигурности? Јеврејима 3,6.14; 4,16; 6,11; 11,1. Коју врсту поверења и сигурности описују ови текстови?

Сигурност и поверење не темеље се на нама самима, већ само на Христу. Ово стање не зависи од тога ко смо ми, већ ко је наш Посредник. Занимљиво је да се не помиње да би верници могли да имају ишта мање од „пуне сигурности“ (Јеврејима 6,11; 10,22). Очигледно, нови пут који нам је за сва времена отворен Исусовом смрћу довешће нас без изузетка до пуног поверења, до пуне сигурности. Не очекује се ништа мање од тога.

Постоје два начина да се достигне хришћанска сигурност и да се она одржи вером. Један је путем саме вере (Ефесцима 3,12), други је верном хришћанском службом ближњима (1. Тимотију 3,13). Оба вида су неопходна и важна. Осим тога, у Посланици Јеврејима сигурност у вери и позивање да се докажемо као хришћани иду руку под руку. Хришћанско живљење се никада не може одвојити од хришћанске вере.

Шта у животу поставља изазов за наше поверење у Бога или нашу пуну сигурност у Његову добру вољу према нама? Шта бисмо могли учинити да себе заштитимо од ове духовне опасности?

НАДА: БУДИТЕ ИСТРАЈНИ И НЕПОКОЛЕБЉИВИ

Прегледајте следеће текстове. Шта они сви имају заједничко? Чег верници треба да се држе?

Јеврејима 3,6 _____

Јеврејима 3,14 _____

Јеврејима 4,14 _____

Јеврејима 6,18 _____

Јеврејима 10,23 _____

Осим сигурности у спасење, важно је да покажемо истрајност и да уздигемо наду која нам је свима понуђена. У Посланици Јеврејима „чврсто се држати“ представља озбиљан позив. Могуће је стећи утисак да су неки верници полако одустајали од своје хришћанске вере и наде и да је апостол морао да их охрабри да издрже. Текст наводи и шта је то достојно да се чува: нада, поверење, сигурност и признање. Сви ови изрази односе се у објективном смислу на хришћанско веровање. Све нам је ово могуће зато што наша нада није утемељена на нама, већ на Исусу и на ономе што је Он учинио за нас. Оног тренутка када заборавимо ову кључну истину, сигурно ћемо изгубити сигурност и поверење.

Ови текстови нас позивају да будемо чврсти од „почетка“ (Јеврејима 3,14) и „до самога краја“ (Јеврејима 3,6.14; 6,11). Држати се тога „тврдо“ (Јеврејима 10,23) значи да морамо да имамо непроменљиву и непоколебљиву веру. Без обзира на околности, наша нада остаје иста, наше предање Богу је непроменљиво, јер се можемо поуздати да је Он веран и да ће учинити оно што је обећао.

Нема никакве сумње у то да је Бог веран својој Речи. Он је испунио обећања која је дао Аврааму и Сари (Видети и Римљанима 4,19-21); Он је испунио обећање о Христовом првом доласку (Галатима 3,19) и испуниће своје обећање о Христовом другом доласку (Јеврејима 12,26). Међутим, Божије коначно обећање је обећање о вечном животу, које је дао чак и пре него што је време почело да тече (Титу 1,2; 1. Јованова 2,25).

Божија верност је непоколебљива. „Ако не вјерујемо, Он остаје вјеран; јер се сам Себе не може одрећи.“ (2. Тимотију 2,13) Наша неверност или наше неверовање неће променити Божију намеру са нама. Његова обећања остају непромењена поред наших моралних пораза. Обећања ће нам и даље бити доступна зато што је верност део Божије природе.

Тако је лако да се обесхрабримо због својих греха. Како да надвладамо своје грехе, али да ипак, у исто време, не одустанемо ни када доживимо пораз? Зашто се морамо ухватити за ова обећања, а посебно онда када доживимо пораз, када паднемо?

ЉУБАВ: ХРАБРИТЕ ЈЕДАН ДРУГОГА

**„И да разумијемо један другога у потстицању на љубав и добра дјела.“
(Јеврејима 10,24)**

Иако се савет у Јеврејима 10,23. усредсређује на појединачно понашање, следећи, у Јеврејима 10,24, има у виду заједницу верника. Ми нисмо сами на свом путу са Христом. Ми се морамо доследно старати једни о другима.

Позив да волимо једни друге представља традиционални чинилац хришћанског понашања (Јован 13,34.35; Галатима 5,13). Међутим, међусобна љубав се не јавља природно, сама од себе. Позив да уложимо труд да то постигнемо указује да је неопходно усредсређено и пажљиво размишљање. Позвани смо да поклонимо пажњу својим сапутницима у вери и да размишљамо како бисмо их могли покренути да воле своје ближње и да чине добра дела. На несрећу, много је лакше некога навести да устане против другога, него да га покренемо да се понаша у складу са хришћанском љубављу, зар не?

Према томе, усредсредимо своје напоре на деловање за добро своје друштвене заједнице, јер ако суграђане будемо покренули својом љубављу, ни њима неће преостати ништа друго него да воле ближње и да чине добра дела.

Читајте текст у Јеврејима 10,24.25. Какве везе љубав и добра дела имају са нашим окупљањима?

Посланица Јеврејима снажно наглашава чињеницу да ми можемо да међусобно показујемо хришћанску љубав на својим хришћанским окупљањима. Ако неко не жели да долази на богослужења, како би могао да успешно испуни Христов закон љубави? Људи могу да мисле да имају неке своје „добре“ разлоге да не долазе на хришћанска богослужбена окупљања, али Посланица Јеврејима наглашава осетљиву истину да их, на крају, можда само њихова властита равнодушност наводи на такве мисли. Ако неко жели, увек може да нађе разлог да избегава посећивање црквених богослужења или других хришћанских окупљања. Међутим, сви ти разлози постају неважни када се узме у обзир прави разлог долажења: да будемо на благослов ближњима.

Овакво понашање, надахнуто љубављу, постаје све неопходније што се више приближавамо дану Христовог доласка. У почетку текста у Јеврејима 10,19-25, Павле позива вернике да се приближе Богу у небеској Светињи, а на његовом крају подсећа их да се дан Господњи све више приближава. Христов долазак треба увек да буде основни подстицај свима нама да се хришћански понашамо.

Кога у својој цркви желите да охрабрите својим речима и делима или макар само својом присутношћу? Ако сте искрени у својим настојањима, можете покренути велике промене у животу својих ближњих, а да и сами добијете велике благослове.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„У својој служби и раду, Посредник ће достојанством и славом силно надмашити земаљско свештенство, које је само слика небескога (...) Овај Спаситељ је морао да буде Посредник, да стане између Вишњег и Његовог народа. На тај начин је отворен пут да кривац и грешник може да нађе приступ Богу захваљујући посредовању некога другога. Грешник не може да се појави лично са кривицом која почива на њему, без икаквих већих заслуга од оних које сам има. Само Христос може да отвори пут, приносећи жртву која задовољава захтеве Божијег закона. Он је био савршен, непокован грехом. Био је без икакве мане или мрштине. Никада не бисмо увидели величину страшних последица греха да лек који је за то понуђен није имао тако бескрајну вредност.“ (Елен Вајт, *The Spirit of Prophecy*, св. 2, стр. 11)

„Вера у помирење и Христово посредовање одржаће нас чврстима и непоколебљивима усред искушења са којима се суочавамо у цркви која се бори.“ (Елен Вајт, *The SDA Bible Commentary*, св. 7А, стр. 484)

ПИТАЊА ЗА ДИСКУСИЈУ:

1. Прелистајте целу Посланицу Јеврејима. Зашто нас та Посланица не престано позива да се понашамо на одређени начин, на начин који непосредно произлази из наше вере?
2. Размислите мало о чињеници да имамо потпуни приступ Богу. Шта би то значило? Како та чињеница треба да утиче на наш живот, а посебно у време искушења или у тренуцима разочарања нашим духовним стањем?
3. У чему је разлика између „потпуне сигурности“ у вери и дрске смелости у понашању?
4. Размислите о речима Елен Вајт у делу поуке за петак: „Никада не бисмо увидели величину страшних последица греха да лек који је за то понуђен није имао тако бескрајну вредност.“ Шта нам то говори о томе колико је грех страشان када је за његово уклањање требало дати тако „бескрајну вредност“, живот Божијег Сина Исуса Христа? Како да разумемо појам „бескрајне вредности“? Како нам чињеница да је Исус Створитељ помаже да схватимо ову задивљујућу истину? Како да се наш живот не преобрази када се суочимо с овом великом истином? Како бисмо могли знати за ове велике истине, а да не пожелимо да их објавимо другима?
5. Како да развијамо духовна пријатељства у којима бисмо храбрили једни друге да више волимо ближње и да живимо животом пуним добрих дела? Које духовне благослове добијате на заједничким окупљањима верника? Шта пропуштате ако не учествујете на богослужењима у цркви, заједно с осталим верницима?

ОКТОБАР

СПРЕМНИ ЗА ПРИЈЕМ ДУХА

Највећи дар

1. У Псалам 51,7	Највећа потреба
2. С 2. Коринћанима 1,21.22	Највећи дар
3. Ч Филибљанима 2,2	Темељна реформа
4. П Псалам 139,23.24	Лично испитивање
5. С Дела 2,1	Једнодушни

Отварање срца

6. Н Филибљанима 2,3	Тежити складу
7. П Лука 18,13	Наше духовне потребе
8. У Филибљанима 3,7	Самоодрицање
9. С Јован 15,5	Отварање срца
10. Ч Филибљанима 2,15	Испражњена посуда
11. П Колошанима 1,10	Пристојан живот
12. С Колошанима 1,12.13	Сунце правде чисти душу

Промењено рухо

13. Н Филибљанима 3,20	Очи упрте према небу
14. П Исаија 1,18	Од скерлета до белине
15. У Матеј 22,11.12	Промењено рухо
16. С Филибљанима 2,13	Покоривање воље
17. Ч Откривење 3,18	Потчињавање самог себе
18. П Ефесцима 3,16	Покоран ум
19. С 1. Коринћанима 1,10	Уклањање сваке препреке

Непрестана повезаност

20. Н 2. Коринћанима 7,1	Страх Божији
21. П 1. Коринћанима 2,12	Очекујући велика дела
22. У Лука 18,7	Молећи се за Његов благослов
23. С Јеврејима 4,16	Верујући у Његово обећање
24. Ч Лука 18,1	Непрестана повезаност
25. П Дела 4,31	Искрено Га ценити
26. С 1. Коринћанима 2,13	Више проповедања

Усрдније молитве

27. Н 1. Коринћанима 3,13	Више предања
28. П Дела 2,46.47	Посвећени верници
29. У Исаија 58,9.10	Више милости
30. С Јеремија 14,20.21	Усрдније молитве
31. Ч Данило 9,19	Молитва за Божји народ

НОВЕМБАР

ИСПУЊЕНИ ДУХОМ

Нова Педесетница

1. П Дела 5,12 Пробуђење на дан Педесетнице
2. С Дела 5, 14,15 Неограничен мисионарски дух

Изливање Духа у пунини

3. Н Дела 6,7 Нова Педесетница
4. П Дела 2,41,42 Посебно изливање духовне милости
5. У Дела 2,2 Изливање Духа у пунини
6. С Марко 13,33 Нема одређеног времена
7. Ч Дела 1,6,7 Без узбуђења
8. П Дела 2,12 На несвакидашњи начин
9. С Дела 2,14-16 Неочекивани људи

Ни осећање, ни занос

10. Н Јован 3,9-12 Као што Бог жели
11. П Дела 4,13 Људски планови понекад остају по страни
12. У Дела 4,18-20 Често одбациван
13. С Дела 5,40,41 Чувајте се одбијања
14. Ч 2. Коринћанима 4,1,2 Ни осећање, ни занос
15. П Титу 2,7,8 Ни узбуђење, ни посебни догађаји
16. С Титу 2,1 Не тежити за оригиналношћу

Духовни преображај

17. Н Титу 1,9 Без нереда и фанатизма
18. П 1. Коринћанима 14,40 Божје дело одликује се смиреношћу
19. У Филибљанима 3,8 Духовни преображај
20. С Римљанима 15,13 Дух доноси мир и радост
21. Ч Филибљанима 4,4 Он позива на радосну хвалу
22. П Дела 4,32 Изражавање братске љубави
23. С 2. Коринћанима 8,3,4 Дарежљивост и добротинство

Храбро сведочење

24. Н Галатима 3,27,28 Ослобођени предрасуда и разлика
25. П Дела 2,43-45 Уклоњени себичност и непоштење
26. У Дела 5,28,29 Храбро сведочење
27. С 1. Петрова 5,7,8 Пробуђен сотонин гнев
28. Ч Откривење 18,4 Истинита и лажна пробуђења
29. П Данило 12,1 Снага у време невоље
30. С Лука 21,36 Сада је време за припрему

ДЕЦЕМБАР

ПОБЕДНИЦИ У ДУХУ

Војници за Христа

1. Н Ефесцима 6,12	Духовна борба
2. П Ефесцима 6,13-17	Војници за Христа
3. У 1. Тимотију 6,12	Служба нашем Војсковођи
4. С 1. Петрова 4,12,13	Корисна искушења и препреке
5. Ч Откривење 12,12	Непријатељ се лако не предаје
6. П Ефесцима 6,14,15	Откривање непријатељевих замки
7. С Римљанима 8,15	Божји пут

Увек отворена врата

8. Н 1. Јованова 5,4	Вера доноси снагу
9. П Откривење 3,8	Увек отворена врата
10. У 1. Коринћанима 9,24.25	Тежити свакодневној победи
11. С Римљанима 8,37	Свака победа чини следећу лакшом
12. Ч Римљанима 8,1	Обећање узвишене снаге
13. П Јаков 4,7.8	Ближи Исусу
14. С Лука 15,7	Победа доноси радост Небу

Победа на бојном пољу

15. Н 1. Коринћанима 15,57	Непобедиви са Христом
16. П Захарија 3,2	Главња истргнута из огња
17. У Јован 17,14.15	Победа на бојном пољу
18. С Откривење 2,7	Дрво живота
19. Ч Откривење 2,10	Победничка круна
20. П Откривење 3,4	Ходаће с Њим одевени у бело
21. С Откривење 3,5	Имена уписана у књигу живота

Победа кроз Христа

22. Н Откривење 3,10	Сачувани у часу искушења
23. П Откривење 3,12	Стуб у Божјем храму
24. У Откривење 3,21	Место на Његовом престољу
25. С Јеврејима 2,14.15	Победа кроз Христа
26. Ч Откривење 12,11	Крвљу Јагњетовом
27. П 1. Петрова 2, 21-24	Ићи за узором
28. С Јован 16,33	Осигурана победа

Наследници Цара

29. Н Откривење 2,17	Победоносна црква
30. П Откривење 21,7	Наследници Цара
31. У Јеврејима 10,37.38	И на крају победници

ЧИТАЊЕ БИБЛИЈЕ РЕДОМ

Октобар		Новембар		Децембар	
1. Амос	1-3	1. Лука	7-8	1. 1. Коринћанима	10-12
2. “	4-6	2. “	9-11	2. “	13-16
3. “	7-9			3. 2. Коринћанима	1-5
4. Авдија и Јона	1-4	3. “	12-14	4. “	6-9
5. Михеј	1-4	4. “	15-17	5. “	10-13
		5. “	18-20	6. Галатима	1-3
6. “	5-7	6. “	21-22	7. “	4-6
7. Наум	1-3	7. “	23-24		
8. Авакум	1-3	8. Јован	1-3	8. Ефесцима	1-6
9. Софонија	1-3	9. “	4-6	9. Филибџанима	1-4
10. Агеј	1-2			10. Колошанима	1-4
11. Захарија	1-3	10. “	7-9	11. 1. Солуђанима	1-5
12. “	4-6	11. “	10-12	12. 2. Солуђанима	1-3
		12. “	13-15	13. 1. Тимотију	1-6
13. “	7-10	13. “	16-18	14. 2. Тимотију	1-4
14. “	11-14	14. “	19-21		
15. Малахија	1-4	15. Дела	1-3	15. Титу и Филимону	
16. Матеј	1-5	16. “	4-6	16. Јеврејима	1-5
17. “	6-8			17. “	6-9
18. “	9-11	17. “	7-9	18. “	10-13
19. “	12-13	18. “	10-12	19. Јаков	1-5
		19. “	13-15	20. 1. Петрова	1-5
20. “	14-15	20. “	16-18	21. 2. Петрова	1-3
21. “	16-17	21. “	19-23		
22. “	18-20	22. “	24-26	22. 1. Јованова	1-3
23. “	21-25	23. “	27-28	23. “	4-5
24. “	26-28			24. 2. и 3. Јованова	
25. Марко	1-3	24. Римљанима	1-3	25. Јудина посланица	
26. “	4-6	25. “	4-6	26. Откривење	1-4
		26. “	7-9	27. “	5-9
27. “	7-9	27. “	10-12	28. “	10-13
28. “	10-13	28. “	13-16		
29. “	14-16	29. 1. Коринћанима	1-5	29. “	14-16
30. Лука	1-3	30. “	6-9	30. “	17-19
31. “	4-6			31. “	20-22

ВЕЧЕРЊЕ БОГОСЛУЖЕЊЕ У ПОРОДИЦИ

Октобар	Новембар	Децембар
1. Псалам 79.	1. Псалам 105,1-15.	1. Псалам 121.
2. Псалам 80.	2. Псалам 105,16-31.	2. Псалам 122.
3. Псалам 81.	3. Псалам 105,32-45.	3. Псалам 123.
4. Псалам 82.	4. Псалам 106,1-16.	4. Псалам 124.
5. Псалам 83.	5. Псалам 106,17-32.	5. Псалам 125.
6. Псалам 84.	6. Псалам 106,33-48.	6. Псалам 126.
7. Псалам 85.	7. Псалам 107,1-21,	7. Псалам 127.
8. Псалам 86.	8. Псалам 107,22-43.	8. Псалам 128.
9. Псалам 87.	9. Псалам 108.	9. Псалам 129.
10. Псалам 88	10. Псалам 109,1-16.	10. Псалам 130.
11. Псалам 89,1-13.	11. Псалам 109,17-31.	11. Псалам 131.
12. Псалам 89,14-26.	12. Псалам 110.	12. Псалам 132.
13. Псалам 89,27-39.	13. Псалам 111.	13. Псалам 133.
14. Псалам 89,40-52.	14. Псалам 112.	14. Псалам 134.
15. Псалам 90.	15. Псалам 113.	15. Псалам 135.
16. Псалам 91.	16. Псалам 114.	16. Псалам 136,1-13.
17. Псалам 92.	17. Псалам 115.	17. Псалам 136,15-26.
18. Псалам 93.	18. Псалам 116.	18. Псалам 137.
19. Псалам 94.	19. Псалам 117.	19. Псалам 138.
20. Псалам 95.	20. Псалам 118,1-14.	20. Псалам 139.
21. Псалам 96.	21. Псалам 118,15-29.	21. Псалам 140.
22. Псалам 97.	22. Псалам 119,1-14.	22. Псалам 141.
23. Псалам 98.	23. Псалам 119,15-29.	23. Псалам 142.
24. Псалам 99.	24. Псалам 119,30-43.	24. Псалам 143.
25. Псалам 100.	25. Псалам 119,44-56.	25. Псалам 144.
26. Псалам 101.	26. Псалам 119,57-90.	26. Псалам 145.
27. Псалам 102,1-14.	27. Псалам 119,91-117.	27. Псалам 146.
28. Псалам 102,15-28.	28. Псалам 119,118-143.	28. Псалам 147.
29. Псалам 103.	29. Псалам 119,144-176.	29. Псалам 148.
30. Псалам 104,1-18.	30. Псалам 120.	30. Псалам 149.
31. Псалам 104,19-35.		31. Псалам 150.

*Предлажемо верницима да ове тјекстиве читијају у
тјоку вечерњег бојослужења у својој породици.*

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У ОКТОБРУ 2013. ГОДИНЕ

МЕСТО	4.	11.	18.	25.
	Кладово, Неготин	18,06	17,53	17,41
Бор, Зајечар, Пирот , Струмица	18,08	17,55	17,43	17,32
Вршац , Параћин, Ниш , Лесковац, Врање, Радовиш, Кавадарци, Ђевђелија , Јагодина	18,10	17,57	17,45	17,34
Кикинда , Српска Црња, Алибунар, Ковин, Смедерево , Пожаревац, Смедеревска Паланка, Крушевац , Куманово , Велес	18,12	17,59	17,47	17,36
Сента, Бечеј, Зрењанин , Панчево, Београд , Аранђеловац, Крагујевац , Краљево, Косовска Митровица, Приштина , Тетово, Скопље , Прилеп, Битољ	18,14	18,01	17,49	17,38
Суботица , Бачка Топола, Кула, Врбас, Нови Сад , Рума, Ваљево, Чачак, Нови Пазар, Ђаковица, Призрен, Охрид	18,16	18,03	17,51	17,40
Сомбор , Бачка Паланка, Шид, Срем. Митровица, Богатић, Шабац , Ужице, Беране, Пећ , Дебар	18,18	18,05	17,53	17,42
Бели Манастир, Осијек , Даљ, Вуковар, Винковци, Бијелина , Лозница, Пљевља, Колашин	18,20	18,07	17,55	17,44
Тузла, Фоча, Подгорица , Улцињ	18,22	18,09	17,57	17,46
Подр. Слатина, Славонска Пожега, Славонски Брод, Дервента, Добој, Сарајево , Билећа, Зеленика	18,24	18,11	17,59	17,48
Копривница, Бјеловар, Вировитица , Дарувар, Бос. Градишка , Нова Градишка, Зеница, Мостар , Требиње, Дубровник	18,26	18,13	18,01	17,50
Мурска Собота, Ормож , Чаковец, Вараждин , Приједор, Бања Лука , Јајце, Метковић, Пељешац, Мљет	18,28	18,15	18,03	17,52
Марибор , Ливно, Хвар, Корчула, Птуј , Крапина, Загреб , Сисак, Дрвар	18,30	18,17	18,05	17,54
Дравоград, Словењ Градец, Рогашка Слатина, Цеље , Зидани Мост, Карловац, Слуњ, Бихаћ, Книн, Сплит , Брач	18,32	18,19	18,07	17,56
Межица, Госпић , Шибеник, Вис	18,34	18,21	18,09	17,58
Јесенице, Крањ, Љубљана , Цриквеница, Крк, Раб, Паг, Задар, Дуги Оток, Биоград на мору	18,36	18,23	18,11	18,00
Крањска Гора, Постојна, Ријека , Црес, Лошињ	18,38	18,25	18,13	18,02
Горица, Копер, Ровињ, Пула	18,40	18,27	18,15	18,04

Подаци из ове табеле изведени су по летњем рачунању времена.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У НОВЕМБРУ 2013. ГОДИНЕ

МЕСТО					
	1.	8.	15.	22.	29.
Кладово, Неготин	16,18	16,11	16,04	15,58	15,54
Вршац , Бор, Зајечар, Књажевац, Пирот	16,20	16,13	16,06	16,00	15,56
Кикинда , Српска Црња, Алибунар, Пожаревац, Ниш	16,22	16,15	16,08	16,02	15,58
Суботица, Сента, Бечеј, Зрењанин , Панчево, Ковин, Смедерево , См. Паланка, Јагодина, Параћин, Крушевац , Лесковац, Врање, Радовиш, Струмица	16,24	16,17	16,10	16,04	16,00
Бачка Топола, Кула, Врбас, Нови Сад , Рума, Београд , Аранђеловац, Крагујевац, Куманово, Кавадарци, Ђевђелија	16,26	16,19	16,12	16,06	16,02
Сомбор , Бачка Паланка, Срем. Митровица, Богатић, Шабац , Валево, Чачак, Краљево, Косовска Митровица, Приштина , Скопље , Велес	16,28	16,21	16,14	16,08	16,04
Бели Манастир, Осијек , Винковци, Бијељина , Лозница, Ужице, Нови Пазар, Призрен, Тетово, Прилеп	16,30	16,23	16,16	16,10	16,06
Тузла, Беране, Пећ, Ђаковица, Битољ	16,32	16,25	16,18	16,12	16,08
Вировитица, Подр. Слатина, Слав. Пожега, Сл. Брод, Дервента , Добој, Пљевља, Колашин	16,34	16,27	16,20	16,14	16,10
Мурска Собота, Чаковец, Вараждин , Копривница, Бјеловар, Дарувар, Бос. Градишка, Нова Градишка, Зеница, Сарајево , Фоча, Подгорица	16,36	16,29	16,22	16,16	16,12
Марибор , Ормож, Птуј, Бања Лука , Билећа, Бар, Улцињ	16,38	16,31	16,24	16,18	16,14
Словењ Градец, Цеље , Крапина, Загреб , Сисак, Приједор, Јајце, Мостар , Требиње, Дубровник, Зеленика	16,40	16,33	16,26	16,20	16,16
Дравоград, Межица, Рогашка Слатина, Зидани Мост, Карловац, Дрвар, Ливно, Метковић, Пељешац, Мљет	16,42	16,35	16,28	16,22	16,18
Крањ, Љубљана , Слуњ, Бихаћ, Книн, Сплит , Брач, Хвар, Корчула	16,44	16,37	16,30	16,24	16,20
Крањска Гора, Јесенице, Постојна, Цриквеница, Госпић , Шибеник, Биоград на мору	16,46	16,39	16,32	16,26	16,22
Горица, Ријека , Крк, Црес, Раб, Задар, Паг, Дуги Оток, Вис	16,48	16,41	16,34	16,28	16,24
Копер, Лошињ	16,50	16,43	16,36	16,30	16,26
Ровињ, Пула	16,52	16,45	16,38	16,32	16,28

Подаци из ове табеле изведени су по зимском рачунању времена.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У ДЕЦЕМБРУ 2013. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ			
	6.	13.	20.	27.
Кладово, Неготин	15,52	15,52	15,54	15,57
Српска Црња, Вршац , Бор, Зајечар	15,54	15,54	15,56	15,59
Сента, Кикинда , Зрењанин , Алибунар, Ковин, Пожаревац, Књажевац, Пирот	15,56	15,56	15,58	16,01
Суботица , Бачка Топола, Бечеј, Панчево, Београд , Смедерево , Смед. Паланка, Јагодина, Параћин, Ниш , Лесковац	15,58	15,58	16,00	16,03
Сомбор , Кула, Врбас, Нови Сад , Рума, Аранђеловац, Крагујевац , Крушевац, Врање, Радовиш, Струмица	16,00	16,00	16,02	16,05
Даљ, Вуковар, Шид, Сремска Митровица, Богатић, Шабац , Ваљево, Чачак, Краљево , Куманово, Кавадарци, Ђевђелија	16,02	16,02	16,04	16,07
Бели Манастир, Осијек , Винковци, Бијељина , Лозница, Ужице, Нови Пазар, Косовска Митровица, Приштина , Скопље , Велес	16,04	16,04	16,06	16,09
Подравска Слатина, Тузла, Пећ , Ђаковица, Призрен, Тетово, Прилеп	16,06	16,06	16,08	16,11
Мурска Сбота, Чаковец, Копривница, Бјеловар, Вировитица , Дарувар, Слав. Пожега, Слав. Брод, Дервента , Добој, Пљевља, Беране, Битољ	16,08	16,08	16,10	16,13
Птуј , Ормож, Вараждин , Босанска Градишка, Нова Градишка, Зеница, Сарајево , Фоча, Колашин , Дебар, Охрид	16,10	16,10	16,12	16,15
Марибор , Цеље, Крапина, Загреб , Сисак, Приједор, Бања Лука , Подгорица	16,12	16,12	16,14	16,17
Дравоград, Межица, Рогашка Слатина, Зидани Мост, Јајце, Мостар , Билећа, Требиње, Зеленика , Бар, Улцињ	16,14	16,14	16,16	16,19
Словен Градец, Карловац, Слуњ, Бихаћ, Дрвар, Ливно, Метковић, Дубровник	16,16	16,16	16,18	16,21
Јесенице, Крањ, Љубљана , Книн, Пељешац, Мљет	16,18	16,18	16,20	16,23
Крањска Гора, Постојна, Ријека , Цриквеница, Крк, Госпић, Шибеник, Сплит , Брач, Хвар, Корчула	16,20	16,20	16,22	16,25
Горица, Копер, Црес, Раб, Паг, Задар, Биоград на мору, Вис	16,22	16,22	16,24	16,27
Ровињ, Пула , Лошињ, Дуги Оток	16,24	16,24	16,26	16,29

Подаци из ове табеле изведени су по зимском рачунању времена.